

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
SAYI: 37

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
HAZİRAN 2019



ÖN SÖZ

Kitap okumak müpteladır, iptilalara selam!

Gönülden, dilden dökülen onlarca kelime birleşip koca bir hikâyeye dönüşür sessizce. Yazmak, okumak, üretmek değerli şeydir. Zihninde koca bir fotoğraf albümüyle gezdiğini hissettirir sana. Güneş mavi, gökyüzü yeşil, umutlar beyaz, dünya pembe olur albümünde yani senin gönlün nasıl isterse.

Yaşamın içinde bir cümle yazmak bir beste yapmak gibi. Her fotoğrafı sevmek, kendini sevmek; bir mısranın ilk bestesi. Çaresiz, dilsiz bir ruhla oturup konuşulanları dinlememek tam tersi konuşulanların içinde yazarak var olmak ise hayatın en tatlı yeri.

Özel Ege Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

İÇİNDEKİLER

Duygu Koruyucuları.....	1
Geri Dönüş.....	3
Hayallere Giden Yolculuk.....	4
Değerli Maden ve Değersiz Duygular.....	8
Gri.....	10
Tekrardan Hayat.....	13
Onlar ve Ben.....	16
Bir Günlük Şans.....	19
Eski Arkadaş.....	21
Saray Bahçelerinin Süsü.....	23
Hürriyet Rengi.....	26
Tren Vuslata Doğru.....	29
Bir Başka Mavi.....	31
Küçük Kız.....	34
Tesadüf mü Kader mi.....	38
Âşık Kuşlar.....	41
Kırılmadan Önce ve Sonra.....	43
Hayallerimin Peşinde.....	45
Sıradanlık.....	47
"Sesler, Dokuz Öykülü Bir Roman" Kitap Eleştirisi.....	49
Bir Demet Gülün Yanındaki Boşluk.....	51
Derin Mavi.....	54
Prences Sevinç ve Prenses Üzüntü.....	57
Eğer İstedğim Bir Eşya Olabilseydim.....	59

Kırmızı Başlıklı Kız ve Küçük Kül Kedisi.....	61
Aşk ve Gurur.....	63
Amelia.....	66
Uzun Yolculuk.....	70
Bir Eski Resim Tebessümü.....	73
Kalbimdeki Kış.....	75
Kalbimin Atışı.....	78
Seyir Defteri.....	80
Son Siyah Bisiklet.....	82
Geri Dönme İsteği.....	86
Mavi.....	89
İzmir'in Mavisi.....	91

DUYGU KORUYUCULARI

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal pireler berber iken çok uzaklarda bir köy varmış. Bu köyde kendilerine Duygu Koruyucuları denen dört yönetici varmış: Mutluluk, Üzüntü, Öfke ve Korku. Mutluluk her zaman çevresine mutluluk saçar, hiçbir şeyi umursamazmış.



Üzüntü adım attığı her yere yağmur gibi üzüntü yağdırırmış. Öfke çoğu zaman kızgın olur, kafasından alev çıkarır, çevresindekileri adeta yakarmış. Korku da her şeyden korkar, çevresindekileri de korkuturmuş. Bu farklı halleri yüzünden köyü yönetmekte çoğu zaman zorlanırlar, bir türlü ortak bir karara varamazlarmış. Eskiden bu köyde yaşarken şimdi köyden kovulmuş olan ve intikam almak isteyen Duygusuz adında biri varmış. O ne mutluluğu ne üzüntüyü ne öfkeyi ne de korkuyu hissedermiş. Onun hissettiği tek şey karanlıkmış. O insanların duygularıyla beslenir, onları bir çiçeğin solması gibi hasta eder, zayıf düşürürmüş. Sadece siyah ve gri renkte kurukafalar ve insan iskeletleri ile dolu korkutucu bir şatoda yaşarmış. Sihirli kazanın içine bakar, insanları görür, onların duyguları ile nasıl beslenebileceğini planlarmış. Ancak asıl istediği Duygu Koruyucuları'yı. Çünkü bir kehanete göre bütün duyguları kendinde toplayabilirse sadece köyü değil, bütün dünyayı kontrol edebilecek kadar güçlü birisi olurmuş. Duygu Koruyucuları ise onun bu isteğinin farkındaymış ve onu engellemek için ne yapabiliriz, diye düşünüyorlarmış.

Duygusuz günlerden bir gün yeni bir plan yapmış. Kütüphanesindeki karanlık sihirler kitabını alıp kazana doğru yüksek sesle okumaya başlamış. Okudukça kazan köpürmüş ve sonunda kazanın içinden büyük bir alev çıkmış. Alev o kadar büyükmüş ki köyden bile görünebiliyormuş. Duygu Koruyucuları büyük bir felaketin yaklaşmakta olduğunu anlamışlar. Köydeki tüm renkler ve duygular şatonun içindeki kazan tarafından emiliyormuş. Köylüler yavaş yavaş halsizleşmeye, bir çiçek gibi solmaya başlamışlar.

Daha fazla bekleyemeyeceklerini anlayan Duygu Koruyucuları şatoya doğru yola çıkmışlar. Yolda karşılarına çıkan tuzakları aşmayı başarmışlar. Sonunda şatoya varmışlar. Şatoya gizlice girmişler. Duygusuz' u görünce Korku o kadar çok korkmuş ki büyük bir çığlık atmış. Duygusuz sihirli kazan sayesinde o kadar çok duygu emmiş ki kocaman bir canavar olmuş. Duygusuz onları yakalamaya çalışmış ama başaramamış. Duygu Koruyucuları hemen bir yere saklanıp plan yapmışlar. Birbirleriyle birleşerek tek bir vücut olmanın güçlerini arttıracaklarını düşünmüşler. El ele tutuşarak Duygusuz' un karşısına çıkmışlar ve tek bir vücut haline gelmişler. Duygusuz ile savaşılmaya başlamışlar. Birlikte olmaları sayesinde her şeyi daha iyi anlamaya başlamışlar. Duygusuz'a göre daha iyi hareket edebilmişler. Duygusuz ise dengesini bir türlü sağlayamamış, sağa sola düşüp yuvarlanmış. Duygu Koruyucuları birlikte daha iyi kararlar alıp daha iyi mücadele etmişler. Onların karşısında Duygusuz ne yapacağını bilemez bir halde güçsüz kalmış. Mücadelenin sonunda Duygusuz patlamış. İçinde biriktirdiği bütün duygular ve renkler etrafa saçılmış. Duygusuz sonsuza dek yok olmuş. Hayat normale dönmüş, köylüler duygularına kavuşmuşlar. Duygu Koruyucuları da birlikte olmanın değerini anlamış, köylerinde sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

ALP BAYDAR

7/C

GERİ DÖNÜŞ

Yıl 1945, 4 Eylül, saat sabah 06.00. Nerdeyse herkes yataklarında, huzur içinde yatabilmenin tadını çıkarıyor. Ben ise her zamanki gibi uyuyamıyorum. Artık bitmiş olduğunu bilsem de film gibi tekrar gözümde canlanıyor olanlar. Sanki hiçbir zaman bitmemiş gibi... Dönüp arkadaşlarıma bakıyorum, hepsi mışıl mışıl uyuyorlar. Sanki altı yıldır hiçbir şey olmamış gibi. Keşke ben de uyuyabilsem. Bizimkiler tarafından asık bir surat ile karşılanmak istemem. Sonuçta herkes heyecanla bizi bekliyordu.

O sırada tren dar ama uzun bir tünelden geçti. Bu karanlık bana şehrimi hatırlattı. Benim yaşadığım şehir, savaştan en çok etkilenen yerler arasındaydı. Nerdeyse her gece, düşman uçaklarının bizi vurmasını engellemek için "karartma" yapıldı. Yani şehirdeki bütün lambalar ve ateşler söndürülürdü ki düşman uçakları bizi fark edemesin. Bu yüzden bizim şehir insanlar arasında "Lambasız Şehir" diye anılırdı. Sahi şehrin ışıklı halini görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu... Kendi evimin rengini bile unuttum. Acaba bizim çocuklar nasıldır? Küçük olan daha beş yaşındaydı ben gitmeden önce. Acaba hatırlar mı beni? Benim hanım ne yapmıştır acaba. Benden umudunu kesip yeni birini bulmuş olabilir mi? Bu düşüncelerle kafamı yormaktansa uyumayı tercih ederdim ama dediğim gibi insanın gözüne uyku girmiyor o kadar vahşetten sonra. Komutanımız bizi motive etmek için şehit ettiğimiz düşman sayısını saymamızı ister ve en çok şehit edene bir ödül verilirdi. Biliyorum bu çok vahşice ve gaddarca geliyordur ama o an orda bulunmadınız. İnsan öyle bir ortamda sadece içgüdü ile hareket ediyor. Orası insanın, aklı ve mantığı tarafından terk edildiği bir yerdi. Hayatta kalmama rağmen o yaptıklarımızdan sonra artık yaşıyormuş gibi hissetmiyorum. Bizim gibi onların da ailesi, sevdikleri ve bir vatani vardı. İki taraf da inandığı şey için savaştı ve bir taraf üstün geldi ama sonunda iki taraf da kaybetti. Savaşların sonunda kazanan yoktur. Sadece hayatta kalan ve şehit olan vardır. Hangisi daha kötü şu an bilemiyorum.

Tren, gara yaklaştıkça "lambasız şehrimin" insanlarından daha fazlası gözüküyordu gözüme ama benim gözlerim sadece bir kişi arıyordu. Tren durduğu anda bir insan dalgası trenin sağ tarafına çarptı ve bizi sarstı. O an nerdeyse tren devriliyor sandım. Herkes altı yıldır beklediği sevdiklerine kavuşmuştu. İnsanlar camlardan trenin içine tırmanıp sarılıyorlardı onlara. O sırada bembeyaz bir yüzün bana doğru baktığını hissettim. O her zamanki sımsıcak gülümsemesiyle bana bakıyordu. Saat akşam 18.00, vakit vuslat vakti...

ALPER KAN GAYRETOĞLU

11/A

HAYALLERE GİDEN YOLCULUK

Yıllar önce bugün de olduğu gibi karlı bir kış gününde doğmuştu Ali. Hava o kadar soğuktaki ki soba başından hiç de kalkası gelmiyordu. Sobanın içindeki közlerden gelen çıtırtılar eşliğinde geleceğini düşünüyordu. Köyde olmaktan memnundu ama daha büyük işler yapmak istiyordu. Babasıyla beraber traktör sürüp tarla işleriyle uğraşmayı sevse de Ali, traktör sürmekten çok günün birinde traktör üretip kendi ürettiklerini kullanmak istiyordu. Köyde yaşamaya devam ederse bu hayallerini gerçekleştirebilmesi mümkün bile değildi. Köydeki diğer arkadaşlarının aksine Ali okulunu bitirip lise için şehre gitmeye başladı. Lise boyunca yatılı kalarak okudu.

Hafta sonları babasının işlerine yardım etmek için köye dönüyordu. Babası her ne kadar çiftçilikle uğraşıyor olsa da köyün zenginlerinden sayılırdı. Onun liseyi okuduğu yaşlar köyde evlenmek için normal sayılırdı. Okulu bırakıp çiftçiliğe başlayan arkadaşları çoktan aile kurmuşlardı bile. Ailesi de evlenmesi üzerine baskı kuruyordu. Aslında sevdiği bir kız vardı ama önce hayallerini gerçekleştirmek istiyordu. Eğer evlenirse tamamen köyde kalmak zorunda olacaktı. Aslında o kız da Ali'yi seviyordu ama hayallerinin önünde bir engel de olmak istemiyordu. Lise bitince babası onu bir demircinin yanında çalışması için iş ayarladı. Oğlunun çiftçilikten başka işler yapmak istediğini biliyordu ama ne yapmak istediğini pek de tahmin edememişti. Bir süre demircinin yanında çalıştıktan sonra traktör tamircisinin yanında çalışmaya başladı. Ali'yi bekleyen kızın adı Ayşe'ydi. Ayşe, Ali'nin sabit bir işte çalıştığını görünce yakında evleneceklerini düşünüyordu. Fakat Ali'nin köyde durmaya hiç de niyeti yoktu. Sevdiğinden de vazgeçmeyi düşünmüyordu. Eğer giderse onu başkasıyla evlendireceklerinden çok korkuyordu. Ayşe'ye aile büyüklerini kandırıp geçici bir süreliğine köyden gideceğini anlattı. Önce nişanlandılar. Sonra bir gece Ali gizlice Ayşelerin evine vedalaşmaya gitti. Ayşe her ne kadar ağlamamaya çalışsa da gözyaşlarını tutamadı. Ali sabırla kendini beklemesini söyledikten sonra sarıldı ve ayrıldı. Gittiği yeri Ayşe'ye söylememişti. Gider gitmez bir mektup yazacaktı bu sayede Ayşe de daha sonra ona yazabilecekti. Hava karanlık olduğu için Ali kimselere görünmeden babasının atına atlayıp tren istasyonuna doğru yola koyuldu. Soğuk bir gündü. Güç bela istasyona gelip bir bilet aldı. Kimseye söylememişti ama İtalya'ya gidiyordu.

Gazetelerde büyük traktör üreticilerinin bazılarının orada olduğunu duymuştu. Yanına aldığı tek şey valizindeki iki çift kıyafet ve çalıştığı süre boyunca biriktirdiği paraydı. Planına göre önce trenle İzmir'e gidecekti, ardından gemiyle Yunanistan'a geçecekti. Oradan da gemiyle İtalya'ya. Daha yeni binmişti kompartımanına, vakit geçmek bilmiyordu. Etrafına bakıyordu ama karamsarlık kaplamıştı içini. On dakika içinde kompartımanına biri genç biri yaşlı iki adam geldi. "Yol boyunca onlarla muhabbet ederim artık." diye düşünerek oturmaya devam etti. Daha şimdiden Ayşe'yi ve ailesini özlemişti. Tren düdüğünü çaldı ve yola çıktı. Camdan gördüğü manzaralar akıp geçiyordu.

Önce karşısındaki amcanın laf atmasıyla tanışıp muhabbete başladılar. Amca Manisa'ya kardeşlerini görmeye gidiyormuş. Amcanın yanında oturan genç de Ali ile yaklaşık aynı yaştaydı ama hiç muhabbete katılmadı. Amca, Ali'ye nereye gittiğini sorunca ilk başta duraksadı, sonra "Uzaklara" demekle yetindi. Amca da üstüne gidip zorlamadı. Bütün akşam boyunca kompartımanın tavanındaki lamba cızırdayıp bir gözü seğiren bir insan gibi kırpışıyordu.

Yandaki kompartımandan çocuk sesleri geliyordu. Çocuk sesleri ve trenin homurdanan gürültüsü eşliğinde yolculuk devam ediyordu. Ali sabaha doğru uyandığında karşında oturan amca yoktu. Buralara yabancı olduğu için de nerede olduğunu bilmesine de amca indiğine göre Manisa olabileceğini düşündü. Birkaç saate tren Basmane garında durdu. Valizini elini alıp trenden çıktı. İlk gördüğü satıcıdan bir simit aldı ve yoluna devam etti. Sora sora limanı vardı. Şansına o gün kalkan bir gemi bileti buldu. Hem de direkt olarak İtalya'ya gidiyordu. Öğlen gibi gemi yola koyuldu. İzmir'den ayrılırken bir şehirden gemiyle ayrılma duygusu ona hüznü geldi. Etrafı izleye izleye yola devam ediyordu. Biraz da yol yorgunluğuyla uyudu. Yolculuk üç gün sürdükten sonra İtalya'ya vardı. İlk birkaç hafta iş aramakla geçirdi. Ardından bir fabrikada iş buldu. Aslında Ali'nin beklediği iş daha farklıydı. Yeni bir çalışan olduğu için sadece demirleri oradan oraya taşıyorlardı. İki üç hafta sonra birkaç kelime İtalyanca konuşabiliyordu. Başındaki ustası onun kaynak işlerinden anladığını görünce artık demir taşımaktan kaynak yapmaya terfi edilmişti.

İlk mektubunu o zaman yazdı Ayşe'ye. Bir iş bulduğunu ve biraz iş tecrübesi edindiğinde geleceğini, kendisini merak etmemesini yazdı. Pek konuşamasa da ustasıyla arası oldukça iyiydi. Genellikle geceleri fabrikada yatıyordu. Bazen ustası akşamları yemeğe evine davet ediyordu. Çekinip utansa da ayıp etmemek için gidiyordu. Yemeklerini de hiç garipsememişti. Yıllardır yiyormuş gibi seviyordu. Bir gün yine kaynak işleri yaparken eski traktörüyle yaşlı bir amca geldi. Fabrikanın bahçesindeki görevliler baktılar ama neyse amcanın sıkıntısına yardımcı olmadılar. Ali de bakmaya gidip amcaya eliyle işaretler yaparak traktörünün sıkıntısını sordu. Amca da niye konuşmadığını anlamasa da Ali'ye römorkunun çalışmadığını gösterdi. Muhtemelen çok eski bir model olduğu için buna uygun yedek parça yoktu ve yeni parça yapıp takmayı da önemsemedikleri için amcaya yardım etmediklerini anladı. Önceden de köyde yedek parça olmadığı için genellikle kendiler yaptıkları şeylerle tamir ederlerdi. Amcanın cebindeki saati gösterip eliyle dört işareti yaptı. Amca gülümsedi. Demek ki Ali'nin dört saat sonra gel demek istediğini anlamıştı. Ali haftanın her günü çalışırdı. Bugün tatil günü olmasına rağmen işteydi. Hazır ustası yokken tamir etmeye vakti de vardı. Traktörü atölyeye çektikten sonra yamulup kırılan parçayı çıkardı. Elindeki demir parçalarını ölçerek çıkardığı parçanın şekline uygun bir parça kaydattı. Artık traktör sorunsuz çalışıp kasasında yük kaldırabiliyordu.

Dört saat geçmesine rağmen amca gelmedi. Herhalde unutmuştu. Ertesi gün amca yürüyerek geldi. Ali elindeki anahtarları uzattı. Amca oturup baktı, römork çalışıyordu. Cebinde para çıkarıp uzattı. Ali amcanın elini cebine doğru itti ve kafasını öne eğerek gülümsedi. Bunu gören ustası onların yanına gelip amcaya traktörün sıkıntısını sordu. Amca da dün getirdiğini ve şimdi genç oğlanın tamir ettiğini anlattı. Ustası amcayı uğurladıktan sonra Ali'yi motorların üretildiği bölümde, işi ayrıntılarıyla öğrenmesi için terfi ettirdi. Buradaki ustasının yanında aylarca çalıştı.

Bu sırada da Ayşe'ye mektuplar yazmaya devam etti. Ali'nin yurt dışında olduğu süre boyunca köydekiler Ali'nin başka bir kız bulup kaçtığını düşündüler. Ali gideli yaklaşık yedi ay olmuştu çok basit bir hayat da olsa rahat yaşayabilecek kadar para kazanıyordu. Gerçi kazandığı paranın büyük bir kısmını biriktiriyordu. Tam bir yıl geçtikten sonra iyi bir tecrübe sahibi olmuştu. En azından memleketindeki birçok ustanın sonradan öğrendiği bilgileri ilk elden öğrenme fırsatı bulmuştu. Hem de fabrikadaki mühendislerle işi bilimsel taraflarıyla öğrenmişti. Bir de ileride kullanmaya ihtiyaç duymadığı İtalyancayı öğrenmişti. Ama traktör üretmek öyle kolay bir iş değildi. Hele sıfırdan yapılabilecek bir iş hiç değildi. O da tarlaları sürmek üzere pulluk üretmenin daha doğru bir karar olduğunu anladı. Ustalarıyla vedalaşıp cebindeki parayla beraber memlekete gitmek üzere gemiye bindi ve yolculuk bir kez daha başladı. Gemi yolculuğu bitti ardından İtalya'da biriktirdiği paraları kullanmak için bozdurdu. Verdiği paraların yerine ona verilen paranın miktarını görünce mutluluktan çığlık atmak istedi. Orada yaşarken bu kadar zengin olduğunu hiç de hissetmemişti.

Gara gidip trene bindi ve bir an önce trenin hareket etmesini bekledi. Sonunda köyüne vardı. Köyünden gittiği günkü gibi geç bir saatte vardı. Bir yıl sonra kendi yuvasına dönmek çok ilginç geldi. İlk iş Ayşelerin evine gitti. Gizlice penceresini tıkladı. Ayşe pencereyi açtığında Ali'yi görünce çok sevindi. Hemen ona sarıldı. Ali de yakın zamanda evleneceklerini söyledi. Evine gidince de odasına gizlice camdan girip uyudu. Sabah olunca evdekiler kahvaltı ediyordu. Kapısını açıp sofraya oturunca herkes şaşırdı bir an. İlk önce babası çok kızdı, annesi ağlamaya başladı. Sonra yaşadıklarını anlattı. Söyleyerek gitseydi ailesi ona mani olurdu. Ertesi sabah babası tarlaya, Ali de ustalarının yanına gitti. Pulluk üretmek istediğini söyledi. Ustaları çok kolay bir iş olmadığını yapamayacaklarını söyledi. Ali de parasını kendisi vererek malzeme alacağını sadece onların yanında çalışmalarını söyleyerek bir ortaklık teklif etti. Para kaybetmeyeceklerini bilen ustalar Ali'yi de kırmamak için tamam dediler. İlk hafta bir pulluk üretebildiler. Bunu yapabildiklerini gören ustalar daha çok inanmaya başladılar bu işe. Normalde köylülerin şehirden aldıkları bir şey olan pulluğun, burada üretildiğini duyan çiftçiler buna çok ilgi gösterdi. İlk haftanın sonunda pulluğu babası aldı. Ali her ne kadar istemese de parasıyla aldı. Sonra bir daha yaptılar. Bu sefer dört günde yapabildiler. Babasının arkadaşı başka bir çiftçi aldı bunu da.

İlk birkaç ay köy içinde satışlar devam etti. Hep köye satılacak değil ya diğer yakın köylerden çiftçiler şehirdekilerden çok daha ucuz fiyatlara satıldığını duyunca sipariş vermeye başladılar. Dört beş ay sonra köyün gençlerinden çalışanlar alıp atölyeyi genişlettiler. İşlerinin çok iyi gittiği bu arada babasının traktörü bozuldu. Tamir etmeye çalıştı ama yapılması mümkün değildi. Artık çok parası olduğuna göre babasına bir traktör hediye edebilirdi. İtalya'da çalıştığı fabrikaya bir mektup attı ve bir tane sipariş verdi. Fabrikasındaki ustadan yanıt geldikten sonra birkaç posta ile parça parça parasını da gönderdi. Babasının traktörü geldikten sonra ara ara traktör siparişleri de almaya başladı. İtalyan traktör üreticisinin Türkiye bayisi gibi olmuştu. Artık çok iyi bir işi vardı ve hayallerine kavuşmasına çok az kalmıştı.

Bir gün Ayşe'yi de alıp şehre gitti. Meşhur bir terziye gittiler. Terzi önce Ayşe'nin ölçülerini aldı ve vitrinden Ayşe'nin gösterdiği örneklerle göre bir şeyler planladı kafasında. Bir hafta sonra şehirden otobüsle geldi gelinlik. Yemekler pişmeye etraf süslenmeye başladı. Köyün genci yaşlısı herkes geliyordu. Ali, düğünde Ayşe'yi bembeyaz gelinliğinin içinde görünce, hem hayallerine hem de yıllardır hasretini çektiği Ayşe'sine kavuştu. Artık Ali vuslata ermişti.

ATA KARAVELİOĞLU

11/A

DEĞERLİ MADENLER VE DEĞERSİZ DUYGULAR



Fırtınalı sayılabilecek bir hava vardı tüm gün boyunca. Son birkaç gün yoğun bir yağış ya da rüzgâr olmasa da bulutlarla kaplı gökyüzü gemi mürettebatını bunaltmış, bir sonraki limana varmak için sabırsızlıklarını arttırmıştı. Çok büyük sayılamayacak bu gemi Afrika'dan Avrupa'ya değerli madenler taşıyordu. Orta Çağ Avrupası'nda devletler birbirleri arasında korkunç bir sömürge yarışına girmiş, bunun sonucunda da kolonileştirdikleri topraklarda izledikleri politikaları gittikçe daha zalim hâle getirmişlerdi.

Birkaç asker ve kaptan dışında gemi mürettebatının tamamı daha fazla kazanç için ülkelerinden sökülmüş, tüm sevdiklerini geride bırakmak zorunda kalmış yerlilerdi. Gemideki yerlilerin sayısı beyazlardan çok daha fazlaydı. Kimi zaman beyazları öldürmeyi düşledikleri oluyordu hepsinin. Geminin mücevher dolu olması da onları teşvik ediyordu buna. Fakat kendi dillerinde konuşmaları, hatta genellikle konuşmaları, yasaktı ve böyle bir şey gerçekleşse dahi muhtemelen onları kabul edecek hiçbir liman bulamayacaklardı.

Geminin kaptanı ve askerler ülkelerinin kraliyet rengi olan mavi uniformalar giiyorlardı. Kaptan uzun sakallı, işinde başarılı ve saygı gören birisiydi.

Bu işe ilk başladığından beri koloni amaçlı gemilere kaptanlık yapmıştı. Diğer çoğu insandan daha zeki olduğunu düşünürdü kaptan. Bir kaptan olmak hem zeki olmayı hem de lider olabilmeyi gerektirirdi, kendisini tam da bu işe uygun kişi olarak görürdü. Her ne kadar saygı gören bir insan olsa da değerli madenler taşıyan bir geminin kaptanı olmaktansa Afrika'nın ötesinde Ümit Burnu'nu aşan gemilerin kaptanı olmayı yeğlerdi. İşin doğrusu biraz da kıskanırdı onları. Afrika'nın doğusunda apayrı bir okyanus olduğunu oraya seferler yapan farklı kaptanlardan duymuştu.

Kaptan tam da bunları düşünürken "Kara göründü!" sesi yankılandı gemide. Biraz sıkıldı bu duruma; denizde olmak, bir gruba liderlik etmek ve sözünün dinlenmesi hoşuna gidiyordu. Karada bunların hiçbirine sahip değildi.

Askerler ise bu uzun süren yolculuğun sona erecek olmasından dolayı sevinçli görünüyordu. Özellikle bir tanesi, diğerlerinden biraz daha sevinçliydi sanki. Bütün bu yolculuk boyunca arkasında bıraktığı sevgilisini görmeyi umut ediyordu limanda. Çoğu asker yolculuğa çıkmadan önce arkasında sevgililerini bırakıp birbirlerini bekleme sözü verse de gerek yolculuğun uzunluğundan, gerek dönemin şartlarından aslında iki taraf da birbirlerini beklemeyeceklerini bilirdi. Onun bu limanda sevgiliyle buluşması tam bir vefa örneği olurdu. Kamarasına indi, aynanın karşısında kendine baktı, üniformasını düzeltti. Artık gemi neredeyse limandaydı. Gözleri sevgilisini arıyordu fakat ortada kimseler yoktu.

Sevgilisi uzun bir süre onu beklemişti aslında. Sefer süresinin uzamasının ardından babasının baskılarına dayanamamış ve bir kaptanın oğlu ile evlendirilmişti. Varlıklı sayılabilecek bir hayat sürüyor, sürekli onu düşünen sevgilisini nadiren hatırlıyordu.

Kocası, kayınpederinin bugün seferden döneceğini söylemişti ona. Kayınpederini ilk defa görecekti, damadın veya gelinin babası olmadan evlendirildiği bu dönemde nadiren görülse de kızın babasının acelesi sebebiyle hızlı bir evlilik olmuştu bu. Kocasının söylediğine göre babası Afrika'dan değerli madenler taşıyan bir geminin kaptanıymış. Limana onu karşılamaya gideceklerdi bugün. Biraz geç kalmışlardı...

ATA BERK KARABAĞ

10/E

GRI



Eskilerden, derinlerden bir şarkı çalmış gibi; sokakta yürürken geçmişten bir anıyı aklına düşüren bir koku duymuş da seni derbeder etmiş gibi bir sabah. Dağınık, hevesiz, güneş gri bulutların arasında dünyayı aydınlatmak için cebelleşiyor. Ne aydınlatmak ama... İçimizde bu kadar büyük karanlıkları besliyorken güneşin bulutların arkasına saklanması, bizlerin korkularımızın ve en derin sırlarımızın ardına sığınmamızdan ne kadar farkı olabilirdi ki? Sokakta anlamsız bir gürültü var. İnsanlar düşünmekten kaçmak için yanındakine gereksiz şeyler geveliyor beynini uyuşturuyordu, değişmez kanundu çünkü: Bilinç korkunç bir lanettir; düşünürsün, hissedersin, acı çekersin. Her adımda sanki düşünce bataklığına daha da gömülüyorum, çırpınmak için kılımı dahi kıpırdatmıyorum, zevk mi alıyorum yoksa? Aynı İzmir ayazının her yüzüne vurduğunda soğukla birlikte getirdiği zevk gibi. Mutlu olmak pahasına hiç düşünmemeyi göze alabilir miydim? Acı çekmemek adına geçmişi unutmayı yeğleyebilir miydim?

Ama sonra her aynaya bakınca kimi görecektim. Mutluluğun esiri olmuş, kendini kandırmaktan geri durmayan bir kadın mı?

Tökezledim. Ayağım kaldırımın çıkıntısına takılmıştı. Her zamanki gibi. Kaldırımlar yıllardır sorundu zaten İzmir'de ya da ben yıllardır yürümeyi öğrenmemiştim. Karşıdan karşıya geçtim. Şimdi sahil tarafındaydım. Deniz köpürüyordu. Gri sabahları sevsem de hırçın denizi sevmezdim. Çünkü senden her an bir parçayı alıp götürebilecek gibi hoyrat olurdu. Rüzgârı arkama aldım aynı okyanusun ortasında yolunu bulmaya çalışan bir gemi gibi. Ah nereden çıktı bu kalabalık böyle. Kimse gelmezdi gökyüzünün gri, dalgaların kıyıyla kavga ettiği sabahlarda sahile. İlerlemeye devam ettim. Rüzgâr, ardı ardına sıralanmış palmyelerin yapraklarını hiç acımadan hırpalıyordu. Arkadan müzik çalıyordu ama benim aklım başka yerlerdeydi. Düşünüyordum. İnsanları, hayatlarının sıradanlığını, nasıl buna katlanabildiğimizi. Sonra okuduğum kitapları düşünüyorum. Paulo Coelho'nun Veronika'sı da her gün her şeyi tekrarlamaktansa tekrarlama şansını ortadan kaldırmak için intihar etmemiş miydi? Ama Chuck Palahniuk'un Madison'ı da "Dünyayı Cehennem'e çeviren, onun cennet gibi olması gerektiğine dair beklentimiz. Dünya dünyadır. Ölü de ölü." dememiş miydi? Yürürken bu iki karakterin zıtlıklarını düşündüm.

İnsanların artık hiçbir konu hakkında fikirlerinin olmamasını, tek ilgilendiklerinin maddiyat olmasını tarttım. Her gün yüz yüze baktığımız insanları asla sevmezken kendi çıkarlarımız için samimiyetsiz tavırlar sergilemiyor muyduk? İnsanın doğasında var olan sevgi, dostluk, vefa, aşk lükstü artık. İnsanlar ya siyahtı ya da beyaz. Beyazlar birbirinin aynısı, siyahlar birbirinin aynısı. Önce birbirlerini dışlarlar sonra da ne beyaz ne de siyah olmak istemeyenleri. Ben de galiba işte bu sabah gibi griydim, daima dışlanan. Aslında her zaman bir adım geride durmak için beni kimsenin dışlamasına gerek kalmamıştı. Bazen büyük fotoğrafı görmek için birazcık uzaklaşman gerekir. Galiba ben de, Raif'in Kürk Mantolu Madonna tablosuna koşulsuz aşk duyması gibi büyük resmi görmeye hayran olmuşum. Ama bu süre zarfında keşfettiğim en acı şey gerçekleri gördüğün halde elinden bir şeyler gelmediği durumlar oluyor.

Yüzüme birkaç damla su geldi. Şimdi anlamıştım işte etrafın ıssızlaşmasını. Herkes evine, güneşin açmasını, güneşin masmavi gökyüzünde parlayacağı günü, denizin ve palmyelerin uyum içinde dostluklarına devam ettikleri zamanı beklemeye dönmüştü. Hâlbuki ne suçu vardı denizin. Belli ki de onun da canı sıkılmıştı her gün çarşaf gibi düz ve sıradan olmaktan.

Gökyüzünün mavi ışığını yansıtmaktansa bugün içindeki öfkenin rengi olan korkunç griyi çıkartmak istiyordu. İşte insanlar yine, kendi normallerinin dışına çıkan her şeye yaptıkları gibi şu güzelim denizi de bir başına bırakmıştı. Durdum denize doğru döndüm. Ona asla yalnız olmadığını, her cumartesi ne olursa olsun geleceğimi, misafiri olan uzak diyarlardan gelmiş gemilerden sonra bir de benle uğraşması gerekeceğini söyledim. Yani bakışlarımla anlattım. O da neydi? Evet, bir karabatak. Bu dalgalı denizde hiç zorlanmadan dalıp çıkıyordu. Dünyanın keşmekeşinde ayakta kalmaya çalışmamız gibi o da her dalıp çıktığında metrelerce sürüklense de tekrardan dalmaktan geri durmuyordu. Çok düşünmüştüm, aslında nefes almak gibiydi benim için düşünmek. Tüm bu dünyaya rağmen nefes almaktı. Ama kontrollü olmak gerek, az önce de dediğim gibi bilinç lanettir. Yürüdüm, ne kadar oldu bilemedim açıkçası ama ağzım kurduğunda kenarda çiğdem ve su satan yaşlı amcanın yanında birazcık durup su alma istediği duydum. Para üstünü alırken güneş gözümü kamaştırdı refleks olarak elimi siper ettim. Sonra etrafıma baktım ki ben neredeyse Konak'tayım ve güneş de mavi gökyüzünde karanlık ve sahte hayatlarımıza bir parça ışık katmaya çalışıyor. Sanki başarabilecekmiş gibi...

AYSEN KURTULUŞ

10/E

TEKRARDAN HAYAT

Küçükken kitap okumayı çok severdim. O kadar severdim ki bir günüm bile kitap okumadan geçmezdi. Zaman geçti, yaşıml ilerledi ama kitaplara olan sevgim ve vefam hiçbir zaman azalmadı. Onlardan kopmak istemiyor, aksine daha da fazlasını yaratmak istiyordum. Ben de yazar olmaya karar verdim. Tabi ki adı duyulmuş bir yazar olmak hemen elde edilecek bir sıfat değildi. Ünlü bir yazar oluncaya kadar değişik yollardan geçtim. İlham aldığım bir sürü değişik olay, mekân ve kişi oldu. Ancak hepsinin arasında, hem benim aklımdan hiç çıkmayan hem de okuyucularımın en beğendiği kitabı yazmamı sağlayan bir tane vardı. Bu roman hakkında en sevdiğim kısım ise aslında benim hayatımdan bir parçayı anlatmasıydı. Oysaki tüm okuyucularım bu romanın bir kurgu olduğunu sanıyordu.

En iyi romanım diye nitelendirilen bu hikâyeyi yazmak için çıktığım yolculuk hiç de beklenmedik bir yolculuk değildi. İflasın eşiğinde değildim ancak kitap satışlarımdaki oran azalmaya başlamıştı. Artık içerik üretemiyordum. Sanki eski yazar yok olmuş ve yerine tüm yaratıcılığını kaybetmiş yeni bir adam gelmişti. Yazdığım hiçbir şeyi beğenmiyordum, beğenemiyordum. Artık aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyordum. Sakalları ve saçları birbirine girmiş, üstü başı kirlenmiş, gözlerinin altı morarmış, kahvesiyle hayata tutunmaya çalışan bir adama dönüşmüştüm. Tüm gecelerimi bir şeyler yazmaya çalışarak geçiriyordum. Kafamı başka yerlerde tutmaya çalışıyordum çünkü annemi ve babamı o yıl içerisinde kaybetmiştim. Bir nevi yaşama hevesim içimden sökülüp alınmış gibi hissediyordum. Geldiğim hâli de sanırım bu kayıplara bağlıyordum. Belki de iyi bir karar olmayacaktı ancak kafamı dağıtmam gerektiğini düşünüyordum.

Elimde kalmış bir miktar parayla bir gemi seyahatine çıkmaya karar vermiştim. Ancak bunun öyle kısa süreli veya etkisiz bir şey olmaması gerekiyordu. Ben de Amerika'ya bir gemi yolculuğuna çıktım. Amerika'ya olan yolculuğuma başlamak için hazırdım artık. Valizim de dâhil yanıma almam gereken her şey hazır. Tabi ki her şeyden önce valizime koyduğum şeyler beş on kalem, iki üç silgi ve onlarca sayfaydı. Gemide benim için ayrılmış odama yerleşmiştim. Hava kapkaranlık, gemi ise sessizdi. Gemideki bu sessizliği ilk güne bağlıyordum.

Herkes büyük bir ihtimalle önce odalarına yerleşmişti, ardından kafalarını yumuşacık yastıklarına koyup uyumuşlardı. Ben ise hava almak için dışarı çıkmıştım. Huzurlu bir şekilde önce yavaş yavaş evimden uzaklaşmamı, hemen ardından ise sonsuzluğa uzanan karanlığı izledim. Bu temiz havada kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar huzurlu hissediyordum. Çok yanımda olmamak ile beraber çok uzağımda da olmayan bir kadının benle olduğunu sonradan fark ettim. Oldukça sıcakkanlı, cana yakın birine benziyordu. Gecenin bu saatinde orada sadece benim olacağımı zannetmiştim.

Gece ve sonsuzluğa giden karanlık ne kadar güzel olsa da hazır sakın ve biraz bile olsa eskisi gibi hissedebildiğim bir ortamda elime kitabımı aldım. Böyle güzel bir ortamda bulunmanın yardımıyla kitaplardan da eski zevkimi çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Şanslıydım ki yanılmamıştım. Gökyüzü aydınlanana kadar kitabımı okumuştum. Gökyüzü aydınlandığında ise şahit olduğum manzaraya hayran kalmıştım.

Gecenin sonsuz karanlığı yerini gündüzün sonsuz maviliğine bırakmıştı. Kafamı kitabımdan kaldırmamı sağlayan bu manzara aynı zamanda o kadının da bunca zamandır aynı yerde oturup benimle sabaha kadar kitap okuduğunu fark etmemi sağladı. İçimden bir ses onunla gidip konuşmam gerektiğini söylüyordu. Bunu yapacağımı da biliyordum. Sadece o gün içinde yapmamıştım.

İlk gün içerisinde yapmasam bile ikinci gün gidip onunla tanışmıştım. Aramızda çok tatlı bir sohbet başlamıştı. Artık düzenli olarak buluşup istersek muhabbet ediyor, istersek kitap okuyor, istersek manzarayı seyrediyorduk. Yolculuk boyunca günler günleri takip ediyordu ancak biz yine de buluşmalarımıza devam ediyorduk. Günler sonunda bitmişti ve Amerika'ya varmıştık. Şans benden yana olacak ki sadece aynı eyalete değil aynı otele kalmaya gidiyorduk. Orada çok uzun bir süre kalmadık ama kaldığımız zamanları da birlikte geçirdik. Ona yazarlığımdan daha tanıştığımız günde bahsetmiştim. Onun da edebiyata olan bu ilgisi onun hakkında hoşuma giden şeylerden bir tanesiydi. Bana sadece moral yardımı ve ilham vermedi, kitabımı yazmamda bile yardım etmişti. Kitabı Amerika'da yazmayı bitirememiştik. Bu yüzden Türkiye'ye döndüğümüzde de buluşmalarımıza devam etmiştik.

Bu buluşmalar sayesinde kitabımızı bitirebilmiştik. Kitabımız harika olmuştu ve kitabımızı sonunda yayınlayabilmiştik. Ancak bu kitap en ünlü kitabım olmadı. Bu dönem sırasında bir kitap daha yazıyordum. Benim en ünlü kitabım bizim tanışmamızı anlatan ve bu umutsuzluk eseri adamı tekrardan kendisi yapan bir kadının hikâyesiydi. Önceden de dediğim gibi okuyucularım sadece bu hikâyenin gerçekliğini ve bu adamın kim olduğunu bilmiyorlar...



BARAN PEYNİRCİ

10/A

ONLAR VE BEN



Bağırmadım. Kuvvetim yettiğince, soluğumun sonuna, sesim kısılincaya, boğazım acıdan yanana kadar bağırmadım. Belki bir umut dedim sesimi duyan olur da bu aciz beni kurtarır. Ama kimse yoktu ne gelen ne de giden... Her çabaladığımda daha bitkinleşiyordum daha da yaklaşıyordum sonuma. Tam o sırada güzeller güzeli, yere göre sığdıramadığım meleğim, annem, gözlerimin önüne geldi. Değerlim benim. Belki de vuslat vakti gelmiştir bizim için. Burnumda tütüyordu kokusu o kadar özlemiştim ki onu. Her dakika geçtikçe bu düşünceler beni derinine çekiyor, nefesim daralıyor ve bir çıkmaza giriyordum. Sonra çok derinden gelen uğultulu sesler duymaya başladım. Bu seslerin her biri adımı haykırıyordu bana. Her birinin kendine özgü bir tonu vardı. İlk duyduğum ses bana küçükken annemle kahkaha dolu anılarımızı hatırlatan küçük bir kız sesiydi. Bana her zaman hayatta istediğim şeylerin peşinden pes etmeden koşmam gerektiğini hatırlatan ve içimdeki umut ağacını yeşerten bir parçamdı. İkincisi ise genelde ilkinde göre daha pasif kalan parçamdı.

Ortaya arada sırada çıkıp hayatımı sorgulatırdı bana: neden varım, var olmam bu dünyada bir işe yarayacak mı ya da insanlar beni neden sevsin gibi. Üçüncüsü ve sonuncusu ise aralarında en baskın olanıydı, asla susmazdı. Yalnız olup olmamam fark etmez her an benim ne kadar iğrenç olduğumu insanların beni öldürmek için fırsat kolladığını söyleyip dururdu bana. En ufak hatamda bana hakaretler yağdırıp neden kendini öldürmüyorsun gibi şeyler mırıldanırdı kafamın içinde. Benim kişiliğimi oluşturan bu üçü ise beni şuan ele geçirmişti ve itiraz edemeden

emirlerine uymak zorunda kalıyordum. Kafam nereye bakmam gerektiğine dair çok karışmıştı. Rüyada mıydım yoksa gerçekten bu anları yaşıyor muydum onu bile kavrayamaz hâle gelmiştim. Son kez nefesim yettiğinde avazım çıktığı kadar bağırdım. Bağırışımın sonu ise bitmeyecekmiş gibi gelen dipsiz, kapkaranlık bir uyku olmuştu.

Olduğum yerden, üstünde odayı aydınlatmaya bile yetmeyen silik bir ışığa sahip lambanın bulunduğu masamdan, tren raylarının çıkardığı acı sesler yüzünden, kalkmak zorunda kalmıştım. Hastanelerin başımı ağrıtan aşına olduğum keskin beyaz ışığıyla günlerimi geçirmeye alışmıştım artık. Ama şu rayların çığlık atarmışçasına çıkardığı gıcırtılı, bütün hastaneyi inleyen seslerine alışamamıştım bir türlü. Oysaki düşüncelerin, seslerimin beni tek rahat bıraktığı yer uykunun tatlı kollarıydı ama işte şimdi yine kâbus başlamıştı. Sandalyemden yavaşça kalkarak etrafa bakınmaya başladım. Her gün özenle suladığım rengârenk çiçeklerimin bulunduğu pencerenin önüne gidip içeriye güneş girmesi için perdeyi hafifçe araladım. Tren garında birbiriyle ağlayarak vedalaşan, bir annenin oğlunu askere uğurlaması gibi, sarılan insanları izlemeye koyuldum. Oldum olası insanların hal ve hareketlerini, davranışlarını izlemeyi sevmişimdir ve bu yüzden de insanlar her ne kadar beni burnu havada, soğuk biri olarak tanımlasa da ben konuşmaktan çok dinlemeyi, gözlemlemeyi tercih ederdim. Bunları düşünmeye devam ederken kafamdaki üçüncü ses, ad verme zahmetinde hiçbir zaman bulunmadığım, yeniden yankılanmaya başladı. Alışmıştım artık beni yargılamasına, aldırış etmediğimde bana inat edercesine kafamın içinde daha çok bağırır, daha çok baskı uygulardı. Ama biliyordum ki umursarsam kontrolümü elimden kaybedebilirdim, demin yaşadığım gibi. Arada böyle gelgitler yaşıyordum ama bu iniş çıkışlar olmazsa hayatımın anlamı olmaz gibi geliyordu. Sonuçta herkesin kafasında bu sesler dolanırdı, herkes kendiyle diyalog kurup durumların kritiğini yapabilirdi kendince. Bu derin düşüncelere dalmışken kapımın tıklatılıp içeriye başhemşirenin girmesiyle irkildim. Yeni bir hastam gelmişti, mesaim şimdi yeniden başlıyordu.

Gün boyunca her şey normalken, hatta olduğumdan daha huzurlu ve mutluyken şimdi neden en başa sarmıştık ki. İşte o his gene geri gelmişti, boğazımda geçmek bilmeyen o yumru gene içimi darlamaya, içim tir tir titretmeye başlamıştı ama dışarıdan her şey normaldi. Sonunda eve geldiğimde kafamdaki benden parçalarımın baş başa kalabilmişim. Düşünüp durdukça, kahkahalar attıkça, onlarla sohbet ettikçe kendime geldim, benliğime döndüm. Sesleri zaman geçtikçe fısıltıya, fısıltıdan da koca bir sessizliğe, hiçliğe dönüştü. Gene kendimle baş başa

kalmış ve her seferinde alabora olmama neden olan o boşluğa düşmüştüm. Nedendir bilmem ama ilk kez sevmeye sevmeye özlem duydum. Kafamdakiler haklıydı, hep bir zavallı bir hiç olmuştum. Hayallerimde bile okuyup gözde bir cerrah olabilmeyi başarmıştım belki ama kimsenin sevgisini kazanamamıştım hayatım boyunca. Ben böyleydim, bu saatten sonra değişmezdim, içimdekileri de değiştiremezdim. Buna rağmen hayallerim, rüyalarım, ideallerim bile kısır döngü içinde olurdu ve içinde hep bir gerçeklik barındırırdı. Umut doluydum düzelebilirdim belki ama biliyordum ki kafamın içindekilerinden biri bile eksik olsa "ben" diye bir şey olmazdı.

BEGÜM ÇELİKKIRAN

11/F

BİR GÜNLÜK ŞANS



O gün her zaman yaptığı şeyi yapıyordu, hissediyordu. Küçük kalbinin göğsünden çıkmak istercesine hızla atışını, saçlarının rüzgârla dans edişini hissediyordu. Sonra birden hatırladı kısıtlı zamanı olduğunu. Bugün onundu, sadece onun... Zamanı güzel değerlendirmeliydi.

Ellerini boynunda asılı duran saate götürdü. Saati kırmaktan korkarcasına tutuyordu. Sanki o minik ellerle, saate zarar verebilirmiş gibi, sanki o gün elleri minnacık değilmiş gibi... Saate baktığında biraz daha zamanı olduğunu gördü. Biraz daha özgürlük... Zaman kelimesi insanları korkuturdu. Bazıları sanki akrep ile yelkovanın yarışını bitirebilecekmiş gibi yüzlerini saatlerinden sakınırdı. Ama onun için saat kelimesi zaman gibi korkutucu bir kavram değildi. Saat onun için şans demekti. Uslu durursa, annesinden aldığı harçlıkla bir elma şekeri alabileceği, yazıyaşadığı evi çevreleyen çimenlerde fısıkiyelerin çalışmasıyla ıslanabileceği, kışın ise etrafı çevreleyen beyaz örtüyle kalbine buzdan bir kale örebileceği yirmi dört saatlik bir şans... Hemen evinin önündeki boyuna büyük gelen ancak oturabilsin diye babası tarafından özellikle ayarlanmış bisikletine bindi. Kendi kendisine "Selam bisiklet, bugün sohbet edecek zamanımız yok, acele etmeliyiz." diyerek her sabah yaptığı bisikletiyle dertleşme faslını es geçti. O hepböyleydi kendisi için değerli olan, ona armağan edilen şeylerle konuşur, onlarla gülerdi. Üzgün olduğu zaman da dertleşirdi elbette. Ama bu sefer yapılacak çok şey vardı. Bisikletini sürerken onunla ilgilenemediği hissine kapıldı ve suçluluk duydu. Öne doğru eğilerek hızını arttırırken bir yandan fısıldadı "Söz bunun telafi edevceğim!" içten içe söylediğinin yalan olmamasını diledi. Bisikleti ona kırılırsa ne olacaktı? En değerli arkadaşı onunla bir daha macera turlarına çıkmasaydı, lojmandaki diğer çocuklara yarışta fark atmasaydı... O üzgün olunca çocuk bunu hemen anlıyordu. Yarışlarda yeterince hızlanamıyor, tekerleklerini acemice

döndürüyordu yollarda. Çocuk bu düşüncelere daldığı sırada gitmek istediği yoldan farklı bir yöne saptığını fark etmemişti. Ona bunu fark ettiren ise lojman sınırlarını süsleyen dikenli teller oldu. Çocuk dikenli tellerden öteye kısa bir bakış attı ve küçük kalbinde bir rahatsızlık hissetti. Çocukelbette birçok kez lojman dışına çıkmıştı ancak lojman sınırları dışına çıkmaktan hiç haz etmezdi. Lojman sınırlarından uzaklaşmak evden, güvenli bölgeden, elma şekerinin kokusu, nergis toplarken güneşin batışını izlemenin tadından uzaklaşmak demekti. Bu sınırların ötesi çocuk için adeta gurbetti. Çocuk dikenli bahçenin içerisinde olmadığı her an sıla özlemi çekiyordu. İşte tam da bu yüzden ona verilen bir günlük şansı bu yaşına kadar yıllarını geçirdiği lojmanda değerlendirmek istemişti. Çocuk bisikletine yeniden bindi ve bu sefer lojmanın içerisindeki nergis tepesine sürdü. Nergis tepesi çocuğun gözünden bir tepeydi ancak aslında nergis çiçekleriyle kaplı büyük bir arazideki küçük bir toprak yığınının ibaretti. Çocuk bisikletinden inmeden önce bir şey unuttuğunu fark etti ve hızla bakkalın oraya sürdü bisikletini. Aceleci hareketlerle bir elma gazozu ve sütlü dondurma alıp yine aynı aceleci tavırlarla nergis tepesine gitti. Bakkalcı amca çocuğun aceleci tavırlarından anlamıştı güneş için acele ettiğini. Çocuk içeri girer girmez tutuşturmuştu eline gazozla bir top dondurmaya. Çocuk annesinden harçlık alınca hep böyle yapardı çünkü. Güneşin batış saatine kadar bekler ve sonra bakkala gelir, elma gazozuyla sütlü dondurma alırdı. Parası hiçbir zaman yetmezdi bunları almaya ancak bakkalcı bunu ona söyleyememişti. Çocuğun gözlerindeki parıltıyı söndürmekten korkmuştu. Çocuk ise nergis tepesinde güneşin batmasını beklemişti.

O manzara nergisleri solduracaktı ve etrafı siyaha boyayacaktı. Güneş batana, nergisler siyaha dönene kadar demişti bu anlaşılmayı yaparken. Bir günlüğüne çocuk olmuştu son nefesini vermeden. O, bu günü seçmişti. Nergisler solmaya başladığında önce kökleri siyaha dönerdi. Sonra bu karanlık tüm çiçeği kaplardı. Çocuk biliyordu ki bu siyahlık onun çocukluğunun bitiyiydi. Siyah geriye sardığı altmış yılın geri gelmesi demekti, şansın sona ermesiydi. Zaman dolmuştu. Çocuk kendini altmış yılı bir günlüğüne geriye sarmadan önceki halinde buldu. Kırışıklıklar dolu yüzüyle ve çok acılar yaşamış, onunla birlikte yaşlanmış kalbiyle aynanın karşısında duruyordu. Biliyordu zaman dolmuştu. Biliyordu gün sona ermişti ama hayatının son gününde hissederek gitmişti bu dünyadan.

CEYDA ÇALIŞKAN

9/A

ESKİ ARKADAŞ

Yıllar sonra gurbetten Türkiye'ye bir yakının cenazesi için döndüm. Cenazenin evvelsi günü başıma gelen bir olay aklımdan çıkmaz hale geldi. Günlerdir durmaksızın bu konuyu düşünüyör fakat hiçbir sonuca varamıyordum.

Cenazenin evvelsi günü annem beni eski mahallemizin oradaki bakkala ihtiyacımız olan birkaç şeyi almam için yolladı. Ev ve bakkal arasındaki o kısacık mesafe bile bana çocukluğumu hissettirdi. Bakkala vardım, içeride bakkalın sahibi Nuri amca değil de benimle yaşıt olan oğlu Cengiz vardı. Her gün beraber bakkala giderken yarış yaptığımız Cengiz, koskocaman adam olmuştu. Zaman ne de çabuk geçiyordu. Bakkaldan içeri girdim fakat Cengiz beni tanımadı. Çok kafama takmadım, ihtiyaçlarımı aldım ve kasaya yöneldim. Kasada ödeme yapan oldukça tanıdık bir yüz vardı. Bu siyah saçlı, uzun boylu genç adama uzun süre baktım fakat bir türlü çıkaramadım. Genç adam Cengiz'le şakalaştıktan sonra bakkaldan çıkmak için arkasını döndü. Arkasını döner dönmez durdu, bana baktı. O da benim gibi bir süre suratıma baktı sonra gülümsedi ve "Yasemin?" diyerek bana sarıldı. O beni tanımişti fakat ben onu hala çıkaramıyordum. Sonra kasadan Cengiz "Burak, yarın..." diye bir cümleye başladı fakat gerisini duyamadım çünkü Burak ismini duyunca tüm çocukluğum adeta gözümün önünden geçmişti.

Burak, çocukluğumun en büyük parçasıydı. Her sabah okul yan mahallede olmasına rağmen beni en az bir *saat* önce kapımın önünde *bisikletiyle* beklerdi. Beni bisikletinin arkasına bindirir, etrafı dolaştırırdı. Ya mahalle çeşmesinde yüzmeye gider ya da çamur içinde oynardık. Her seferinde öğretmenlerden ve anne babamızdan azar yememize rağmen bu rutinden asla vazgeçmezdik. Okul çıkışlarında ise komşumuz Hatice teyzenin ayak işlerini yaparak para kazanmaya çalışırdık. Bu sıkıcı işleri yaparken bile Burak daima beni eğlendirecek bir şey bulur, yüzümü hep güldürürdü. Bu rutin ortaokulun sonuna doğru sona erdi. Bir gün babam gelip bana Almanya'dan iş teklifi aldığını söyledi. Almanya'ya yerleşip orada parlak bir geleceğim olacaktı. Fakat Burak'ın durumu tam tersiydi. İyi bir lise kazanamamıştı ve babası oldukça hastaydı. Beni artık bisikletiyle gezmeye çıkarmıyor, okula da gelmiyordu. Evlerine gidip Burak'a Almanya'ya taşınacağımızı söyledim. Burak uzun süre sustu, sonra beni bisikletiyle gezmeye çıkarmak istediğini söyledi. O gün bizim kasabadan ilk dışarı çıkışımdı. Gece geç saatlere kadar gezdikten sonra beni evime bıraktı. Birkaç gün sonra valizlerimizi arabaya yüklerken yardım etmeye geldi. Sarıldık, vedalaştık. Araba hareket ettiğinde

uzun süre bisikletiyle bizi takip ettiğini hatırlıyor gibiyim. Aradan geçti on beş yıl, tüm çocukluğumu süsleyen, eskiden onsuz bir gelecek hayal edemeyeceğim Burak artık bana tamamen bir yabancıydı.

Burak'la mahalle çeşmesinin yanındaki bir banka oturup konuşmaya başladık. Meğer ben gittikten sonra babası vefat etmiş, kısa süre sonra da annesi. Bu olaylardan sonra tek başına bir süre boyunca halledebilmiş. Fakat sonradan parasızlıktan okulu bırakmış, karşı sokaktaki bir tamirhanede çalışmaya başlamış. Genç yaşta evlenmek zorunda kalmış. Yaşlıları üniversite okurken o çoluk çocuğa atılmış. Şu an ise hâlâ aynı evde yaşıyormuş, anca ailesini geçindirebiliyormuş.

Ben de biraz kendi hayatımı anlattım. Benim için oldukça mutlu gözüküyor, onun yapamadığı her şeyi yapabilmeme seviniyordu. Azcık daha muhabbet ettikten sonra kalktık ve beni çocukluğumuzda olduğu gibi evime bıraktı. Sonrasında vedalaştık ve ayrıldık.

Burak'ın anlattığı şeyler beni bin bir düşünceye soktu. Birbirlerini kendilerinden daha iyi tanıyan iki insanın birkaç olay nedeniyle tamamen farklı yollara sapması ne kadar üzücüydü. Ben hiç gurbete gitmeseydim ne olacaktı? Belki biz onun okul masraflarını karşılardık da iyi bir üniversiteye giderdi. Belki doktor olup kente yerleşecekti. Belki de Burak'la ben evlenmiş olacaktım. Hayatımız şimdikinden belki de çok farklı olacaktı fakat mutlu olacaktık.



CEYDA KIZILAY

9/E

SARAY BAHÇELERİNİN SÜSÜ



Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Pire berber iken, deve tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Tıngır elek, tıngır felek diye başlanır ya masallara.

Ben de masalıma "Bir varmış, bir yokmuş, bir orman varmış, o ormanda bir kuş, bir dala konmuş, ötmüş işte cikcik, o ormanda bir at, atmış her şeyi, koşmuş işte tak tak.

O ormanda bir fil, yemiş her şeyi patlamış işte patlamış pat pat..." diyerek ve o yemyeşil bir ormanın tam ortasında yer alan sihirli bir ülkeyi anlatarak başlamak isterim. Bu sihirli ülkenin en önemli özelliği bahçeleriymiş, bu bahçeler öyle güzel öyle güzelmış ki dünyanın en güzel çiçekleri bu bahçelerde yetiştirmiş. Rengârenk, mis kokulu, dünyada eşi benzeri olmayan çiçeklermiş bunlar. Bu bahçelerin içinden dereler akarmış, bu derelerin bittiği yerlerde minik şelaleler oluşurmuş. Bu ormanı, bahçeleri, çiçekleri, dereleri koruyan bir de orman perisi varmış. Upuzun saçları olan güzeller güzeli bir periymiş. Bu peri uzun saçlarını her tarayışında saçlarından yağmur damlaları dökülürmüş, her canı sıkıldığında masal kuşunun sırtına biner, ülkenin üzerinde uçarak gümüş tarağıyla saçlarını tararmış. Bu ülkeyi yöneten bir de kral varmış. Bu kral, bahçelerine çok iyi baktıkları için halkını ödüllendirmek istemiş. En güzel çiçeği kim yetiştirirse ona büyük ödül verilecek diye haber salmış. Bunu duyan halk çok heyecanlanmış. Orman perisine büyük iş düşmüş. Artık her gün saçlarını gümüş tarağıyla tarayarak bol bol yağmur yağıdırıyormuş. Günler geçtikçe çiçekler daha da güzelleşiyor, bahçelerden çeşitli kokular yayılıyor. Yine yağmurlu bir günde, orman perisi, elinden gümüş tarağını düşürmesin mi! Günler haftalar geçmiş, tarak bulunamamış. Tüm ülke halkı telaş içindeymiş. Yağmurların kesilmesiyle bahçeler eski güzelliklerini kaybediyor, yarışma için hazırlanan çiçekler bir bir soluyormuş.

Bu ülkede yaşayan al yanaklı, altın saçlı, iyi kalpli güzeller güzeli bir kız varmış. Altın saçlı kız da yarışma için çok heyecanlıymış; elindeki çiçeklerden gül, nergis, papatya ve mimozayı aşılayarak çok değişik bir çiçek yaratmış. Ama yağmurların kesilmesiyle yarışmaya katılmak için büyüttüğü bu çiçek de solmaya başlamış. Tek çaresi orman perisinin kaybolan gümüş tarağını bulmakmış. Her gün ormanda dolaşır, gümüş tarağı ararmış. Günlerden bir gün yorgun bir şekilde kırlarda uzanmış dinlenirken solmak üzere olan bir mimoza ağacıyla etrafında güller nergisler ve papatyalardan oluşan çeşitli çiçekler görmüş. Hepsi can çekişiyormuş. "Hiçbir şey bitmiş değil, bu çiçeklere gölden su taşımalıyım, onları biraz daha yaşatmalıyım." diye düşünüp göle doğru yürürken mimoza ağacının dalları arasında parlayan bir şey görmüş. Hızla ağacın dallarına doğru yürümüş. Gümüş tarak, dallar arasından adeta gülümsüyormuş. Hemen tarağı alıp büyük bir hızla ormana koşmuş. Tarağı orman perisine verir vermez orman perisi masal kuşunun sırtına binip başlamış saçlarını taramaya. Mimoza ağacı ve etrafındaki çiçekler yavaş yavaş canlanmaya güzelleşmeye başlamış. Günler geçmiş, yarışma günü yaklaşmış. Altın saçlı kız, yarışma için yetiştirdiği çiçeği solduğu için çok üzgünmüş. Yarışma gününden bir gün önce mimoza ağacının altında otururken uyuyakalmış. O gece mimoza, gül, nergis ve papatya aralarında konuşmaya başlamışlar.

Papatya: "Çok üzülüyorum, altın saçlı kıza nasıl yardım edebiliriz?"

Gül: "Ben kokumu verebilirim."

Nergis: "Ben rengimi ve dayanıklılığımı verebilirim."

Mimoza: "Ben de rengimi verebilirim."

Papatya: "Ben çok küçüğüm sizler kadar da güzel değilim, ben ne verebilirim ki?" deyince Gül, "Sen merak etme, yarın görürsün." demiş.



Ertesi gün yarışma günüymüş, Kral bahçeleri gezerken altın saçlı kızın uyuduğu mimoza ağacının altına gelmiş. Kız da uyanıp kralı görünce ve önündeki muhteşem çiçekleri görünce çok şaşırmış. Kral, mimoza ağacının altında güllerin ve nergislerin ortasında duran sarılı pembeli bir grup çiçeğe bakakalmış. Şu ana kadar gördüğüm en güzel çiçekler bunlar deyip büyük ödül bu çiçeklerin demiş. Kral, altın saçlı kıza adını sormuş:

Kız "LALE" deyince Kral da "O zaman bu çiçeğin adı da lale olsun! " demiş.

O gün bugündür leleler, saray bahçelerinin süsüdür.

CEYLİN KARAHAN

8/D

HÜRRİYET RENGİ

Babamın ilk sevgilisiydi deniz. Babasından kalmış kayığına atıp kendini saatlerce kürek çekerdi. Her nefes alıştı haftalarca çektiği özlemi dindireceğine daha çok harlardı ateşini yüreğinin. Her kavuşmada aşkı daha da büyüyen sevgililer misali...'Denizi sevenin teni soğuk, yüreği sıcacık olur.' derdi. Bu tutkusunun tek sorumlusu babam olmamıştı hiçbir zaman. İzmir'in denizine tutulmamak ne mümkündü? İster en güzel gözleri kiskandırarak mavisini olsun ister bir annenin şefkatini aratmayacak narinlikteki gelgitleri... Her geri çekilişinde insanın içinden alır götürürdü bir parça. Şimdiyse ne mavi kalmıştı ne tutku ne şefkat... Sadece deniz değildi mesele. Ruhunu çalmışlardı sanki. Haftalar öncesinde yanaşan gemiler mi alıp götürmüştü o eski İzmir'in huzurunu yoksa en küçük umuda tutunamayan, boynu bükük, çaresiz İzmirlinin pes edişi mi?

Küçük olduğumdan durumun ciddiyetini babam kayığını satarken anladım. Evimizi de satmıştı, hâlâ hatırlarım. En ufak bir pişmanlık yoktu yüzünde fakat kayığına gelince sıra ölene kadar aklımda yer edecek o âna şahit olmuştum istemsiz. Babam bir köşeye geçip hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Annem yanına gitmiş, sakinleştirmişti.

"Bilmez misin? Bu vefa borcudur. Bu evlatlarımıza bırakacağın istikballerin en güzelidir. Mehmet'im, bir daha nasip olmaz yüzümüzü görmeleri, belli mi olur? Ağlayıp da öyle mi kalmak istersin akıllarında evlatlarının? Sil gözyaşlarını. Bu millet yeteri kadar gözyaşı döktü istikbali uğruna. Şimdi zaman, borcunu canıyla ödeme zamanıdır." Apar topar çıktık İzmir'den. Babam ile annem, paranın çoğunu ablama bırakıp beni de ablama emanet ettiler. Ardından gittiler. Ablam nereye gittiklerini hiçbir zaman söylemedi. Konya'ya varana kadar ağzından tek bir kelime alamadım. Ne denediysem bir daha gülmedi yüzü. "Geri dönecekler." Bilmezdim ki tek kaybı mağlupların vermediğini. Ablam bilirdi, söylemezdi.

Konya'ya varmamıza bir gün kala paramız çalındı. Ablam koşan adamın arkasından babamın gözyaşlarına kıyamadığımız için tek kuruşunu bile harcayamadığımız paraların gidişine ağladı feryat figan. Yardım çağrısını duyan, ablam yaşlarında bir çocuk adamın arkasından gidip arkadaşlarını çağırdı. Parayı geri getirdiler. Nasıl bir mutluluktur o? Nasıl ödenir böylesine bir iyilik? Ablam da benden farklı hissetmemişti ki dili tutuldu oğlanın karşısında. Titreyen ellerini gizledi. Beni arkasına saklayıp teşekkür etti. Arkadaşları dağılınca oğlan tekrar uğradı yanımıza. Ablam anlattı, o dinledi. Bizi darüleytama kadar götürdü. Elimizdeki bir

bohça ve içinde birkaç parça kıyafetimizle kapıyı çaldık. Minnetimi kelimelere dökemediğim yerlerden biri de burasıydı.

Darüleytama geleli birkaç ay olmuştu. Ablam yurdun en büyüğüdü. Ayşe Ana hepimizle bir bir ilgilense de yetişemediği zamanlarda ablamdan yardım almaya çekinmez hale gelmişti şu birkaç haftada. Her gün yeni simalar belirirdi yemek saatlerinde. Kâsesine yemeği koyulan, odanın bir köşesine geçip sessizce yerken yemeğini ailesini kaybetmeden yetim kalmayı sindirebilenler, ortalığa neşe katmak için etrafta koşuştururdu. Dışarıdan bakan biri için tam bir tezatlık gibi görünse de kişiliklerimiz hepimiz aynıydık baştan başa. Sonuçta savaşın ortasında doğacak kadar şanssız; uğruna canlarını verdikleri topraklara karışan anaların, babaların çocukları olacak kadar şanslıydık. Küçüktüm fakat iyi bildiğim bir şey vardı. Ne zaman gülümsem hayata bana kötü bir şekilde döndüğü olmamıştı. Ne zaman üzülsem gülererek vermemişti karşılığını. Tıpkı bir ayna misali...

İlkbaharın kendini belli etmeye başladığı bir sabah Ayşe Ana hepimizi erkenden kaldırmış, bir güzel giydirmiş, temizlemişti. Öğlene doğru gelecek misafirimiz için hazır olmamız konusunda pek çok kez hatırlatmada bulunmuştu. Ablam gelenin kim olduğunu biliyor gibiydi. İçi içine sığmıyordu sanki. Bana söylemesi için yalvaracaktım neredeyse fakat ağzını bıçak açmayacaktı, anlamıştım. Kapının çalınışıyla nasıl fırlamıştık yerimizden? Nasıl doluşmuştuk koridor boyunca? Gelen uzun mantolu, sarı saçlı adamı gördüğümde içimden koptu bir şeyler. Gülümsemesinin sıcaklığı arasında kayboldum. "Paşamız asker istemiş Mehmet'im. Paşamız vatanına sahip çıkacak millet istemiş." Annemin sesi yankılanıyordu kulaklarımda. İster istemez dolan gözlerim, içeri girip Ayşe Ana ile konuşmaya dalan Paşa'nın gözlerini bana çevirmesiyle gözyaşlarımı bırakmıştı yanaklarımdan.

"Babam sizinle mi?" Ayşe Ana'nın irileşen göz bebeklerini bana çevirip susmamı işaret etmesine aldırmadan mantosunun kollarından çekiştirmeye başladım. Mavi gözlerinde hissettiğim şefkati, beni yerle bir etmişti. Elini başıma koyup saçlarımı okşadı. "Babam sizin için savaşıyor." "Baban benim için değil, senin için savaşıyor. Sen bu topraklara vatanım diyebil diye savaşıyor. Gurur duy babanla." Sıkı sıkı tutunduğum kollarını bıraktım bir anlığına, yüzümdeki özlem yerini sevinçten parlayan gözlerime bırakınca gülümsedi Paşa. Kim gurur duymazdı ki böyle fedakâr bir anneyle, babayla? Kim dökmezdi ki gözyaşlarını?

İzmir'imın kurtarıldığı haberini aldıktan birkaç gün sonra tekrar çalındı kapımız. Babamın ve annemin birkaç parça eşyasını getirmişti oralarda edindikleri bir arkadaşları. Yerimizi babamın ablama yazdığı ve hiçbir zaman göndermeye fırsatı olmadığı mektuplardan bulmuşlardı. Vatanım diye bağırllarına bastıkları toprakların üzerine yığılan bedenleri, huzur içinde can verdiklerini anlatan kapalı gözleri... Ablamın olanları bana anlatması günlerini almıştı. Kendisi de kabullenememişti ki başta, benim kabullenmemi istemişti. İmkânsızdı. İnsan babasının, annesinin yokluğuna nasıl alışırđı? Paşa'nın Adana'daki darüleytama uğrayacağı haberini alır almaz yola koyulduk ablamla beraber. Söyleyecek o kadar çok şeyim, soracak o kadar çok sorum vardı ki Adana'ya gelmeyecek olsa İstanbul'a dahi varırdım.

"Gitmiş mi gemiler?"

"Gitmez olur mu? Bir tane bile kalmamış. Masmavi İzmir şimdi."

"Babam görebilmiş midir ki denizini tekrardan masmavi?" Sessizdi. Ne dese kalbim paramparça olacaktı nasılsa. Sustu. "Bunca yolu benim için mi geldiniz?" diye sordu. Başımı salladım. Yüzümde ufak bir tebessüm belirdi. Bir süreliğine gözlerini izledim Paşa'nın. Babamı o kadar iyi anlıyordum ki... "Babam gözlerinizde görmüş İzmir'in hür ruhunu, istikbalini. Ondan son isteğini esirgemediniz. Çok sağ olun." Vedalaşıp gitmesini izledim. Sonra saatlerce içimde tuttuğum hıçkırıklarımı bıraktım boş bir odaya geçip.

Babamın son sevgilisi denizdi. Uğruna nice canların hiçe sayıldığı İzmir'imın güzel denizi... Balıkçıların sabah telaşı, kıyıya vuran dalgaların içini huzurla kaplayan sesi... Nasıl bir aşktır bu hissettiğim? Nasıl bir özlemdir? Nasıl bir gururdur? Kimler benim hissettiklerimi anlayacak kadar şanslıdır? Kimler yaşadıklarını yaşayacak kadar şanssızdır? Deniz kenarındaki sabah yürüyüşümü sonlandırıp eve doğru çevirdim adımlarımı. Bazı soruların cevaplarını vermeye bir ömür yetmiyordu demek ki...



DENİZ YILDIZ

10/A

TREN VUSLATA DOĞRU

Oldum olası en sevdiği şeylerden biriydi uzun tren yolculukları. Belki de bu yolculukların sürecini seviyordu, belki de bu yolculukların sonundaki vuslatı. Her hafta sonu yaptığı gibi sevdiğine giden trene atladı. Eşyalarını yerleştirip oturdu her zaman o bilet karmaşasına rağmen almaya çalıştığı koltuğa. Bu koltuk trenin geçtiği en güzel yerleri en geniş gösteren yer olduğu için hayalleri ve o çok seviyordu bu sıcak köşeyi. Her hafta sonu yaptığı gibi sevdiğinin yanına gitmek için aynı trene binse de bu seferki yolculuğu hepsinden farklıydı bunu hissedebiliyordu. Tren hareket etmeye başladığı an gece karası gözlerini batmak üzere olan güneşin muhteşem kızıllarına çevirdi ve ona ertesi gün görüşmek üzere veda eden güneşe bütün içtenliğiyle gülümsedi. Küçük el çantasından her yolculuk boyunca yazdığı anı defterini ve her hafta yenisine başladığı kitabını alıp kenara koydu.

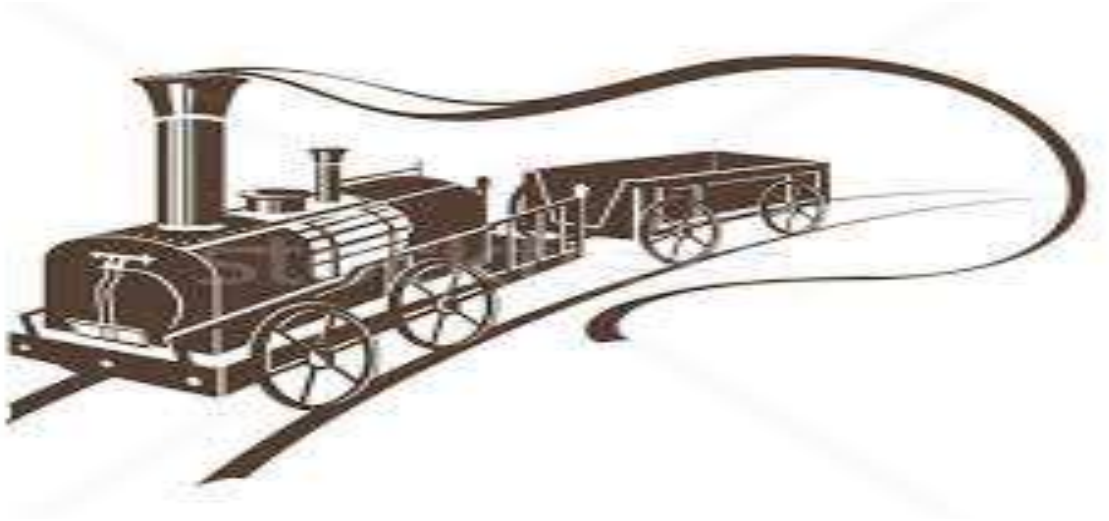
Çantasında bulduğu uzun yolculuklarda mide bulantıları yüzünden yanından asla eksik etmediği küçük şekeri de ağzına attıktan sonra çantayı kapattı. Güneş, o bunları yaparken çoktan batmıştı ve trenin içindeki ışıltıya rağmen dışarısı zifiri karanlık olmuştu. İleride sevgilisine armağan edeceği anı defterine yazmak için köşe başındaki ufak lambayı açtı. Lambanın cılız olsa da aydınlatan ışığı sayesinde net görünen sayfalara trene binene kadar neler yaşadığını ve sevgilisine her gün söylediği güzel sözlerden birkaçını yazdı. Sevgilisinin bu hediyeye sevineceğini düşündüğü için daha da heyecanlandı ve bir an önce sevdiğine kavuşmak istedi.

Uyandığı an kahvaltıya gitmeye karar verdi çünkü trene bindiğinden beri hiçbir şey ağzına sürmemişti. Yatağını toplayıp kahvaltıya gitmek için yürümeye başladığı an dışarıdaki beyazlığı gördü. Kar öyle güzeldi ve dokunulmazdı ki... Karın yeni yağdığı dokunulmamasından ve pırıl pırıl parlamasından belliydi. Kara ilk dokunan o olmak istedi o an. Trenden inip sanki en sevdiği şeye kavuşmak istermiş gibi koşup üzerine atlamak istedi karın. İlk defa böyle kar görmenin çocuksu heyecanıla karın muhteşem parıltısını izleyerek ve hayaller kurarak yaptı kahvaltısını. Kahvaltısını bitirdikten sonra akşam her şeyden çok sevdiği kişiye kavuşacağını düşünerek anı defterine bir şey karaladı. Daha sonra yeni başladığı kitaba daldı çok uzun bir süre.

Gözlerinin yorulduğuna kanaat getirip gözlerini kavuşturarak kafasını cama çevirdiği an gördüğü tanıdık resimlere ufak bir tebessüm bahşetti. Yolculuğunun bitmesine kısa süre kaldığını anlayınca eşyalarını toplamak için ayaklandı. Birkaç

parça eşyayı köşede duran çantasına doldurduktan sonra sevgilisine inmesine az kaldığını belirten kısa bir mesaj gönderdikten sonra istasyona yaklaşıldığına dair uyarı içeren anonsu duydu.

Tren yavaşlamaya başladığında hemen inebilmek için ön taraflara doğru hareketlendi. Canından çok sevdiğini camdan ona bakındığını görünce içindeki heyecan daha da arttı. Hemen inip onu kolları arasına almak istedi. Tren ne zaman durdu, o ne zaman trenden indi bilmiyordu ama tek bildiği şey şu an kollarında ona göre bir mücevher taşıyordu ve bu an her şeyden daha önemliydi.



DURU KEFELİ

11/A

BİR BAŞKA MAVİ

Bodrum; güneşiyle, deniziyle, havasıyla bir başkaydı. Ali Kaptan için ise çocukluğu, gençliği, ilk arkadaşlıkları ve ailesi demekti Bodrum. Yaşamın güzelliklerini de zorluklarını da görmüştü bu güzel şehirde. Dışarıdan bakıldığında sert ve otoriter tavrı ile dikkat çekerdi ama herkesin de saygı duyduğu bir insandı. Aslında kim olduğunu ve hikâyesini kimse bilmezdi Ali Kaptan'ın.

Geçmişten söz edilince uzaklara dalar ve her zamanki sessizliğini korurdu. Belki de tekrar düşünmek bile acı veriyordu geçmişteki günleri. Aile sevgisi denen duyguyu hiçbir zaman tatmamıştı Kaptan. Daha küçücükken evdeki bağırان seslerle uyandığı sabahları, ne yaparsa yapsın bir kere bile kimsenin yüzüne bakmadığı, düştüğünde onu kaldıran kimsenin olmadığı günleri hatırlamak istemiyordu belki de. Geçmişe dair hatırladığı en güzel şey ise en yakın arkadaşı Nevzat idi. Anne ve babasının onu dinlemediği zamanlarda, bir şeye ihtiyacı olduğunda, ilk kez ben gemici olmak istiyorum dediğinde hep yanındaydı Nevzat.

Bir gün iskelede otururken yine aklına gelmişti arkadaşı ve ona olan vefa borcunu ödemesi gerektiğini hatırladı. Ona buna sora sora Karadeniz'de yaşadığını öğrendi eski dostunun. Ali Kaptan kafaya koymuştu, ziyarete gidecekti. Eve döndüğünde her zamanki gibi yavaşça girip, koltuğuna oturdu ve kitabını okumaya devam etti. Evdekiler alışmışlardı artık kaptanın bu hallerine. Kaptan, ailesine olan sevgisini asla dışarıya vurmazdı. Belki de çocukluğunda yaşadıklarından dolayıydı bütün bunlar. Karısı Zeynep, bir kere bile onun "seni seviyorum" dediğini duymamıştı ve yıllarca kendisine sorup durmuştu bu kadar zor muydu şu iki kelimeyi söylemek? Oğullarına ise sadece geceleri kitap okurdu ve onun dışında hiç konuşmazdı. Böyle biriydi Ali Kaptan, kolay kolay anlaşılmazdı.

Sonunda o gün gelip çatmıştı. Ali Kaptan eski dostunu görmek için yola çıkıyordu. Ailesine ise veda bile etmemişti sadece mutfaktaki masanın üzerine hangi gün döneceğine dair bir not yazmıştı. Teknesine bindiğine ve mavi sulara açıldığında yine o özgürlük duygusu kaplamıştı tüm bedenini. Mavinin sonsuzluğu hep etkilerdi Ali Kaptan'ı. Dümene girdiğinde gözü yine hep aynı yerdeydi. Aynasının yanına koyduğu o fotoğrafta. Ailesiyle hiçbir fotoğrafı yoktu ama karısı ve çocuklarının çekildiği bir fotoğraf her zaman orada duruyordu. Aynanın karşısına geçtiğinde ailesini yanında gibi hissediyordu. Onlara ne kadar belli etmese de onları kaybetme korkusuyla yanıp tutuşuyordu.

Nihayet Karadeniz'e geldiğinde Nevzat karşılamıştı onu. Ne kadar da değişmişti öyle ama o güven veren bakışları hala aynıydı. Nevzat'ın evine gittiklerinde onun ailesi ile tanışmıştı. Hemen kendi ailesi gelmişti aklına acaba ne yapıyorlardı şu anda? Bir hüzdündür ki kaplamıştı içini onlara haksızlık mı ediyordu yoksa? Kendi çocukluğu ve geçmişi yüzünden onları mı cezalandırıyordu? Akşam olup dostunun eşi ve çocukları uyuyunca geçmişten söz etmeye başlamışlardı. Kaptan tek dostuna içini dökmüş ve ailesine senelerce bunu yaptığı için ne kadar pişman olduğundan bahsetmişti. Nevzat, yine eski zamanlardaki gibi onun yanında olmuş ve işin doğrusunun bu olmadığını, onun gerçek duygularını ailesine yansıtmaması gerektiğini söylemişti. Sabah olunca Ali Kaptan yola çıkmak için hazırlanmış ve arkadaşıyla vedalaşmıştı. Teknesine binip yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde çok başka bir mavi vardı gökyüzünde. Hem hüznün hem sevincin habercisiydi sanki bu mavi. Yola çıktığında aynanın karşısına geçti Ali Kaptan ve ailesine tekrar baktı. Ama son bakışı olduğunu nerden bilebilirdi ki.

Ailesi dört gözle kaptanın dönmesini bekliyordu. Fakat tekne gelmemişti. Zeynep telaşlanıp herkese haber salmıştı. Herkes kaptanı bulmak için seferber olmuştu. İki gün sonra teknesi bulundu kaptanın. Kimsenin aklından bile geçiremediği Ali Kaptan'ın cansız bedeni teknenin ortasında öylece duruyordu. Tekneyi iskeleye çektiklerinde ailesi dört gözle kaptanı bekliyordu. Zeynep ve çocuklar koşarak tekneye doğru gittiklerinde ise gördükleri ile şaşkına dönmüşlerdi. Hayatları boyunca yaşadıkları gözlerinin önünden geçiyordu sanki. Zeynep kafasını kaldırdığında aynada kendini gördü ve aynanın yanındaki fotoğraf ile gözyaşlarını tutamadı. Fotoğrafı eline alıp ağlamaya devam etti.



Haber yavaş yavaş yayılmaya başlamıştı. İlk gelen kişi de Nevzat olmuştu. Zeynep ile karşılıklı oturup konuştuktan sonra ikisi de gözyaşlarına hâkim olamıyordu artık. Nevzat başlamıştı söze "Geldiği o gün bana sizi ne kadar sevdiğinden, sizi

kaybetmekten ne kadar korktuğundan, sizin için canını verebileceğinden, size bunca zamandır ne kadar haksızlık ettiğinden bahsetti. Eve tekrar dönebilmeyi hiç bu kadar istememişti." Daha sonra Nevzat Zeynep'in elindeki, aynanın yanında duran, fotoğrafı aldı ve tersine çevirip gözyaşları içinde Zeynep'e gösterdi. Ali Kaptan'dan kalan son sözcükler fotoğrafın arkasında yazan iki kelimeydi: "Sizi seviyorum".

ECEM ESLİM YAĞLI

10/D

KÜÇÜK KIZ



Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar dağların arasında bir köyde yaşayan küçük bir kız varmış. Bu kız hayatından hiç memnun değilmiş. Kızın annesi ile babası çok kötü insanlarmış. Kızlarına da çok kötü bakıyorlarmış. Evlerinin içinde sürekli bağırış çağırış varmış. Annesi ile babası kıza sürekli bağırırmış, kızı dövdükleri bile oluyormuş. Küçük kız, bu olanlardan hiç memnun değilmiş. Kız, evinden bir süreliğine uzaklaşıp rahat bir nefes almak için sık sık yürüyüşlere çıkarmış. Bir gün kız yine yürüyüşe çıkmış.

Köylerinin hemen yanındaki dağın kenarında yürüyormuş. Bu dağ ile ilgili köyünde bir efsane dolaşmış. Efsane şöyleymiş: Bir zamanlar yeryüzünde insanlar ve canavarlar birlikte yaşarmış. Ancak bu iki ırk hiç iyi anlaşamazmış. Bir gün aralarında yeryüzüne kimin hükmedeceğini belirleyecek bir savaş çıkmış. İki ırk da çok ağır kayıplar vermiş. Savaşın sonunda insanlar, canavarları bu dağın içindeki bir mağaraya kapatmış. İnsanlardan yedi büyücü bir araya gelip mağaranın çıkışını en güçlü büyülerle mühürlemiş. İsteyen bu mağaraya girebilir ama mağaradan çıkamazmış. Bu olayın üstünden yüzyıllar geçmiş. Köyden çıkıp bu dağın yanına yaklaşan kimse bir daha asla köye geri dönememiş. Küçük kız, tam da bu dağın yanından geçerken ayağı bir taşla takılmış ve düşmüş. Bir süre baygın kalmış. Gözlerini tekrar açtığında kendini mağarada bulmuş. Fakat mağara hiç de doğal görünmüyormuş. Etrafı taş duvarlarla kaplı bir odadaymış. Karşısında da bir kapı varmış. Çocuk tam kapının koluna uzanacakken karşısına bir çiçek çıkmış. Kız, korku ve panikle kendini yere atmış.

Çiçek konuşuvermiş: Merhaba insan. Kız, çok korkmuş ve hayrete düşmüş. Kendi gözlerine inanamamış, çiçeğe tekrar tekrar bakmış. Sonunda olayın gerçekliğini idrak ettiğinde çiçekle konuşmaya karar vermiş.

Demiş ki: Sen de kimsin, nasıl konuşabiliyorsun? Çiçek cevaplamış: Korkacak bir şey yok, sakinleş. Ben bir canavarım. Sen de yolunu kaybetmiş bir insansın. Eminim ki şimdiden eve gitmenin bir yolunu arıyorsun. Üzgünüm, buradan çıkış yok. Senin gibi bir insan için sadece ölüm var. Çiçek, çocuğa saldırmaya çalışmış. Aniden odaya biri girmiş. Hızla çiçeğe bir darbe indirmiş. Çiçek koşarak oradan uzaklaşmış. Zaten deliye dönmek üzere olan küçük kız iyice korkmuş.

Değişik görünümlü canavar nazik bir tavırla sormuş: Sen iyi misin küçük kız? Kız cevap vermiş: İyiyim. Canavar, kıza dışarısının güvenli olmadığını onu evine götüreceğini söylemiş. Beraber canavarın evine giderken kız canavarın görünümünü iyice süzmüş. Canavar üstünde garip sembolü olan bir kıyafet giyen bir kadıymış. Eve varmışlar. Kadın küçük kıza güzel bir kek hazırlamış. Beraber afiyetle keki yemişler. Sonra kız, kadına nasıl eve gideceğini sorunca kadın cevap vermiş: Evine dönmeye çalışmaktan vazgeçmelisin kızım. Eve gidiş yolu hiç güvenli değil. Herkes seni öldürmeye çalışacaktır.

Kız sormuş: Neden herkes beni öldürmek istiyor? Kadın anlatmaya başlamış: Yedi insan büyücü buradaki tek çıkışı da kapattı. Ve bu kapıyı geçmenin tek bir yolu var. Ya bir insan ancak bu kapıdan geçebilir veya bu kapı ancak yedi insan ruhu toplanarak kırılabilir. Daha önce buraya tıpkı senin gibi altı küçük çocuk düştü. Kralımız da savaştan sonra yedi ruhu toplayıp kapıyı kırmaya ant içti. İlk kapıyı kırıp sonra da intikam için bütün insanları katledecek. Bu altı çocuğu da ant içtiği amaç uğruna öldürmek zorunda kaldı. Sen buraya düşen yedinci çocuksun, diğer bir deyişle son gereken ruh. Çocuk korkmuştur. Fakat yine de evine dönmeye niyetlidir, ısrar eder. Kadın için çok zor olsa da çocuğun gitmesine izin vermeye karar verir. Beraber evin bodrum katına inerler. Oradan bir kapıdan geçerler. Uzun bir koridorun sonunda başka bir kapı vardır. Koridorun sonuna kadar beraber yürürler. Sarılarak birbirlerine veda ederler. Çocuk kapıdan geçer. Kadın kapıyı kapatır. Çocuk adeta yeni bir dünyaya düşmüştür. Karşısında uçsuz bucaksız ormanlar, nehirler, dağlar vardır. Çocuk tavanı görmek için kafasını kaldırdığında tavanı göremez. Çocuğun önünde toprak bir yol vardır. Çocuk yürümeye başlar. Saatlerce yürüdükten sonra bir iskeletle karşılaşır. Çocuk ona kapının nerede olduğunu sorar. İskelet ona kapının kralın sarayının içinde olduğunu söyler. Ayrıca çocuktan bir iyilik ister.

Der ki: Benim bir kardeşim var ve kral için son çocuğu yakalamayı çok istiyor fakat istese bile vicdanının izin vermeyeceğini biliyorum. Benim için onun seni bilerek yakalamasına izin ver, en azından denemesine. Bir insan gelecek olursa

diye hazırladığı bir dizi bulmaca var. Eğer bulmacaları çözersen geçmene izin verecektir. Çözemezsen yolunu keser ve krala gitmene izin vermez. Şimdi benim için bu iyiliği yapacak mısın?

Çocuk cevap verir: Senin için bu iyiliği yerine getiririm fakat güvenli bir şekilde buradan ayrılmam gerek. Bana bununla ilgili yardım edebilirsen iyiliğini yerine getireceğim. İskelet: Seni güvenli bir şekilde saraya kadar koruyacağım. Anlaştık mı? Çocuk: Anlaştık. Bir süre sonra oraya iskeletin küçük kardeşi ulaşır. Çocuk anlaştığı gibi küçük kardeşin bulmacalarını başarılı bir şekilde geçer. Büyük kardeş de sözünü yerine getirerek çocuğa saraya kadar eşlik eder. Günlerce yolculuk ederler. En sonunda saraya vardıklarında sarılarak birbirlerine veda ederler. Çocuk saraydan içeri girer. Karşısında kralı tek başına çiçekleri sularken bulur.

Kral çocuğu görünce şoke olur ve şöyle der: Merhaba çocuk. Kral başını eğerek: Sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyorsun. Hazır olduğunda kapıya gel. Orada olacağım. Çocuk kralla gerçekten dövüşmek zorunda olduğunu biliyordur ve çok ürker fakat kararlıdır. Buraya kadar pes ederek gelmemiştir. Kararlı bir şekilde kralı takip eder. Kapının olduğu odaya gelirler.

Kral der ki: Bunu isteyerek yapmadığımı bilmeni istiyorum. Bu nasıl seni korkutuyorsa bana da acı veriyor. Fakat günün sonunda yapmam gerekenden kaçamam. Kral mızrağını çeker. Tam dövüş başlayacakken içeri çocuk için tanıdık bir yüz olan o kadın girer, kızı tehlikelerden kurtaran ona kendi kızı gibi davranan üstünde garip sembolü kıyafetiyle. Kız ikisine de bakar ve o zaman kıyafetlerindeki o sembolün ne anlama geldiğini o zaman çıkartır. Kendisine bakan onu kollayan kadın aslında kralın karısıdır. Fakat kralın yaptığı ve az önce yapmak üzere olduğu korkunç şeyler yüzünden kralı terk etmiştir. Kadın krala bir darbe indirir. Kralın mızrağı yere düşer, kral da.

Kral der ki: Ben yaptığım şeyler yüzünden ikinizden de özür dilerim. Yaptığım şeyler affedilmezdi. Fakat belki telafi etmenin bir yolunu bulurum. Kral bir düğmeye basar ve bir mekanizmayı tetikler. Aniden yerden yedi kapsül çıkar. Bunlardan altısı dolu sadece birisi boştur. Bunlar kralın topladığı insan ruhlarıdır. Kral bütün insan ruhlarını tek bir yerde toplar. Bütün gücünü kullanarak altı ruhu tekrar insanlara çevirir. Yedi çocuk serbest kaldıkları gibi yedi insanın gücüyle bariyeri kırarlar. Nihayet canavarlar özgür kalır. Küçük kız çocuğu hem kendine annelik yapan kadına hem de krala teşekkür eder.

Tam ayrılacakken kadın kritik bir soru sorar: Çocuğum gidecek bir yerin yoksa veya geri dönmek istemezsen yeryüzüne çıkınca bizimle kalabilirsin. Sen, ben birlikte yaşarız. Kız teklifi büyük bir heyecanla kabul eder ve bütün canavarlar ile çocuklar yeryüzüne çıkar.

Bundan sonra insanlar ve canavarlar barış içinde ve küçük kız da yeni annesi ile mutlu mesut yaşar.



EFE İLHAN
8/A

TESADÜF MÜ KADER Mİ?

Bir karşılaşmanın, bir tanışmanın tesadüf mü kader mi olduğunu nasıl anlar insan? Bunu bana daha önce sormuş olsaydınız kesin tesadüf derdim. Ama şimdi yaşadıklarımın sonradan diyorum ki bir insanla tanıştıktan sonra yolunuz zor da olsa bir şekilde tekrar çakışıyorsa o kesin kaderdir.

Yaklaşık bir-iki ay önce altı yıllık tıp eğitimimi bitirip doktor oldum. Doktor olmak küçüklüğümünden beri benim en büyük hayalimdi. Sonunda o hayale kavuştuğum için çok mutluydum ama daha her şey yeni başlıyordu öncelikle önümde mecburi hizmet vardı. Erzurum'un Palandöken ilçesinde yapacaktım mecburi hizmetimi. Biraz endişeli, biraz heyecanlıydım ama bir an önce de gidip oraya alışmak istiyordum. Sonunda gitme vaktim geldiğinde ailemle vedalaştım ve Erzurum'a gitmek üzere trene bindim. İlk defa trenle seyahat edecektim o yüzden heyecanlıydım. Giderken yolu, bembeyaz karları, doğayı izlemek çok güzeldi.

Bir gün trenin yemek bölümünde bir masada oturup yemeğimi yerken koridorda çok güzel bir kadın gördüm. O kadar doğal bir güzelliği vardı gözlerimi o kadının üstünden alamadım ve farkında olmadan yemek yemeği bırakıp o kadını izlemeye başladım. Bıkın bir şekilde bir şeyler mırıldandığını fark ettim. Oturmak için yer arıyordu ama her yer doluydu. Hemen atılıp burası boş isterseniz oturabilirsiniz dedim. Önce yok hayır ben başka bir yer bulurum diyecek gibi olsa da peki deyip oturdu. Teşekkür edip merhabalaştıktan sonra bir süre konuşsak da yolumuz uzundu ve konuşacak başka kimsemiz olmadığı için konuşmaya başladık. Doktor olduğumu ve mecburi hizmet için Erzurum'a gittiğimi söyleyince o da öğretmen olduğunu ve o da mecburi hizmetten dolayı gittiğini söyledi. Biz meslek gereği iki beyaz önlüklü insan yolculuğumuzun sonuna kadar konuşmaya devam ettik. Arkadaşlıkla başlayan dostluğumuzun giderek daha da farklılaştığını anladığımız an yolculuğumuz sona ermişti. Trenden inip, farklı ilçelerde olduğumuzu öğrenince içten içe birbirimizden ayrılmamak için elimizden gelen her şeyi yapmak istedik. Ama mecbur ayrılmak zorundaydık ayrılırken birbirimize mektup yazacağımıza söz verdik.

Biz göreve başlayalı tam iki ay oldu ve biz bu iki ay boyunca her hafta mektuplaştık. Her hafta sonu gece masaya oturur gaz lambasının altında ona mektup yazardım. Her mektubumuzda birbirimize o hafta ne yaptığımızı anlatır, birbirimizi ne kadar özlediğimizden bahsederdik. Sonunda daha fazla dayanamadım ve gidip İl Sağlık Müdürü ile konuşup tayinimi Oltu ilçesine, onun

olduğu ilçeye, aldirmek istediğimi söyledim. Müdür tayinimi yapacağını ancak üç ay boyunca Palandöken'in bir köyünde kalıp oradaki hastalara bakmam gerektiğini söyledi.

Palandöken'in en ücra yerlerinden biri olan bu köy dağlık, tepelik ulaşması en zor yerlerden biriydi. Bu yüzden sevdiğim kadınla mektuplaşamayacaktık üç ay boyunca. Erzurum'un zaten en soğuk yerlerinden biri olan Palandöken'in bu ücra ve dağlık köyü daha da soğuktu. Köy halkı çok fakirdi ve her gün odun toplayıp soba yakıp ısınmaya çalışıyorlardı. Benimde evim ne kadar küçük bir köy olsa da Sağlık Ocağı'na biraz uzaktı. Yolda giderken hem Sağlık Ocağı için hem de evim için odun toplardım. Neyse ki Sağlık Ocağı köyün merkezindeydi bu yüzden köylü buraya gelmek için çok zorlanmıyordu. Zaten çoğunlukla hava şartlarından ve yaşlı hastalardan dolayı ben ev ev dolaşır, insanları tedavi ederdim. Ama en zoru bu kadar fakir ve ücra bir köy olduğu için malzeme sıkıntısı çok fazlaydı. Resmen yoktan var etmek zorundaydım ve bu gerçekten de hiç kolay bir iş değildi, ayrıca köylüler içinde hiç iyi değildi. Yoksa bunun dışında köylüler çok sıcakkanlıydı ve bana her şekilde yardım ediyorlardı. Bazen bana yemek yapıyor bazen de odun getiriyorlardı. Doğumunu yaptırdığım çocuklara benim ismimi koyuyor, bana çok iyi davranıyorlardı. Böylece bana bir şekilde sevdiğim kadına olan hasretimi unutturuyor, vuslata ermek için günlerin geçip gitmesini sağlıyorlardı.

Sonunda o gün gelip çattı. Artık vuslata ereceğim için mutlu ve heyecanlıydım. Ama bir yandan da bu köy, evim olmuştu, buradaki insanlar ailem haline gelmişti. Onlardan ayrılacağım için çok üzgündüm bu yüzden onlarla biraz zor ayrılacak da onlar için son olarak bir şey yapmak istedim. Ve bu yoklukta benim yerime gelen başka bir doktor da zorlanmasın diye Sağlık Müdürlüğüne oradaki malzeme eksikliğinden ve bu yüzden malzeme tedarik edilmesi gerektiğinden bahsettiğim bir mektup yazdım.



Sonunda vuslata ermek için son yolculuğuma çıktım. Bu sırada benden haber alamayan, mektuplarına cevap alamayan sevdiğim endişelenmiş ve bana bir şey olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bu yüzden beni karşısında görünce önce şaşırılmış sonra benim iyi olduğumu görünce rahatlayıp mutlu olmuştu. Bende sonunda sevdiğime kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordum. Belki çok zor olmuştu kavuşmamız ama sonunda vuslata ermiştik. Böylece bizi tekrar bir araya getirenin kaderin işi olduğunu anlamıştım.

ELİF DOĞRU

11/A

ÂŞIK KUŞLAR



Mavilikler arasında sonumuzun nereye varacağını bilmeden ilerliyorduk. Etrafta başka hiç bir gemi görünmüyordu. Sanki bütün sular sadece bize aitti. Âşıkları takip ediyorduk. Suyun üstünden uçarak kaçan âşık kuşların yansıması bir aynaya yansıyormuş kadar netti. Biz de kaçıyorduk âşık kuşlar gibi. Kaçıyorduk ama nereye kaçıyorduk, gittiğimiz yerde ne yapacaktık biz de bilmiyorduk.

Bu yola aşk için çıkmıştık. Sadece ikimiz, bir tekne, bizi doyuracak kadar yemeğimiz, hayatta kalmamızı sağlayacak kadar eşyamızdan başka hiçbir şeye sahip değildik. Âşıktık, vefalıydık ve bunun her şeye yeteceğine inanıyorduk. Sevgi nedir bilmeyenlerden kaçıyorduk. Özgürce sevmeye gidiyorduk.

Rotamız belli değildi, haritamız yoktu. Mavi gökyüzü, mavi sular arasında tek rehberimiz kuşlardı. Bize böyle söylenmişti. Âşıkların hâinden ancak ve ancak sevgi kelimesini tutuksuz yüreğinde büyütenler anlar denmişti. Topraklarımızı ne uğruna bırakmıştım içten içe merak ediyordum. Kuşların bizi nereye götüreceğini, sonunda gerçekten mutlu olup olamayacağımızı... Rivayetlere göre âşık kuşları takip eden âşıklar sonunda sadece saf aşkın yaşandığı o diyara kavuşurlardı. Ancak daha önce bu gayeyle gidip de dönen olmadığından rivayetler doğru mu asla bilinemiyordu. Öğrenecektik, yaşayıp görecektik.

Üç ay olmuştu yola çıkalı, sanki aynı yerlerde dolanıp duruyorduk. Öyle olmadığına inanmak istiyorduk. Öyle bile olsa sevdiğimizle bu yetmez mi diye düşünüyorduk. İnsan yine de görmek istiyordu vazgeçtiklerine, geride bıraktıklarına değdiğini. Gece gündüz şerbet içiyorduk.

Şerbetin ve aşkın büyüüne kapılıp kendimizden geçiyorduk. Bu sebeptendir ki ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar yol katettiğimizi anlamak gittikçe zorlaşıyordu. Sanki kendinden geçen sadece biz değildik. Kuşlar da bir o kadar keyifli ve dalgın görünüyorlardı.

Kuşlar bizim yansımamız gibiydiler. Gökyüzü bir aynaydı da kendi yansımamızı takip ediyorduk. Biz gemiyi tam tersi yöne sürmeye başlasak bu sefer de kuşlar bizi takip edecekti.

Zaman geçtikçe azalan tek şey depomuz değildi. Sevgimiz arttıkça sular da genişliyor, gemimiz ise gittikçe küçülüyordu. Otuz kişilik bir tayfayı yolculuğa çıkarabilecek bu gemi artık iki kişilik bir âşıklar teknesiydi. Küçüldükçe küçülmüştü, yok olacaktı neredeyse. Ne zaman tekne bana dar gelse şerbetimden bir yudum daha alıyor kuşları izliyordum. Birbirlerine duydukları sevgiye o kadar bağlılardı ki... Mavinin içindeki vefanın temsilcileriydiler. Birçok insanın yüreğinin başaramadığını onların küçük kalpleri başarıyordu. Kalpleri sadece ve sadece birbirleri için atıyordu.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü hâlâ masmaviydi. Bir düşünmüştüm de bu yola çıktığımızdan beri gece olduğunu hiç hatırlamıyordum. Sular maviydi, gökyüzü maviydi. Kafamı göklerdeki aynaya doğru kaldırdığımda kuşlardan birinin olmadığını gördüm. Kuş tek başına uçuyordu ve bu defa nereye gittiğini bilmediğine emindim. Ne yapacağımı bilemeden kafamı yeniden indirdiğimde artık gemimden hiçbir eser kalmadığını fark ettim. Tek başımaydım ve tek bir tahta parçasının üzerindeydim. Sevdiğim yoktu. Tepemdeki kuşun bir yansımasıydım, yalnız kalmıştım ve artık vefadan eser yoktu.

Bedenimi oldukça hafif hissediyordum. Hafif olmasam bu tahta parçasının üzerinde yüzebilmem imkânsızdı zaten. Sanki kollarımı çırpsam uçacaktım. Dilimin üzerinde birikmiş son şerbeti yutkundum ve kollarımı çırpmaya başladım. Uçuyordum, tepemdeki kuşa doğru ilerliyordum. Yanına vardığımda aşkı yeniden hissettim. Saf aşka ulaşmıştım. Maviliklerden uçuyordum, nereye gittiğimi bilmeden sadece uçuyordum ve âşıklara yön veriyordum.

ELİF ELMAS

10/B

KIRILMADAN ÖNCE VE SONRA

Merhaba benim adım Maviş. Beni alan kişi, bana bu adı verdi ama ara ara bana başka adlar da takıyor. Mesela ara ara Tombik diyor. Ben aslında yunus şeklinde bir bibloyum. Beni alan kişinin bana tombik demesinin nedeni, bir sürü biblonun içinde sadece benim tombik olmamdı. Beni çok şirin bulduğu için almıştı. Ben, beni alan kişinin evinde beş yıldır varım. Bana alıştı artık. Her zaman bana iş yerinde ne yaptığını, o gün ne yemek yediğini, neler yaşadığını anlatır. Beni o kadar seviyordu ki asla bırakmayacağını söylüyordu.

Bir gün beni eline alıp her zaman ki gibi neler yaşadığını, ne yemek yediğini anlatıyordu. O gün bana yakın arkadaşının geleceğini söyledi. Onun için çok önemli olduğunu, ilkokuldan beri arkadaş olduklarını söyledi. Arkadaşı geldiğinde beni çok beğenmişti. Hatta bana övgüler yağdırıyordu, beni kucaklıyordu. Sahibime beni bir günlüğüne alıp alamayacağını sordu. Sahibim ona beni çok sevdiğini ve beni bırakamayacağını söyledi. Arkadaşı ona biraz kızdı çünkü sadece bir gün alacağını ve çok bencil olduğunu söyleyip hakaret etmeye başladı. Bence abartıyordu çünkü sahibim arkadaşına nazikçe beni bırakamayacak kadar sevdiğini ve bana bağlandığını söylemişti. Bundan sonra birkaç ay görüşmediler.

Sahibim ve en yakın arkadaşı kavga ettikten sonra sahibim beni her zamanki gibi sevip yaşadıklarını anlatırken beni düşürdü ve yüzgeçlerim kırıldı. Beni bir yapıştırıcıyla yapıştırdı. Eskisi gibi pürüzsüz değildim ama çiziklerim ve bulunamayan küçük parçalarım çok fark edilmiyordu ama sahibim bana eskisi kadar ilgi göstermiyordu. Bir gün eve geldiğinde elinde beni aldığı yerden bir poşet gördüm ama çok ciddiye almadım çünkü oradan tabak, bardak gibi şeyler de almış olabilirdi. Sonuçta orası bir porselenci dükkânıydı ama artık bana hiç ilgi göstermiyordu beni arkaya atmıştı ve önüme bir kuş biblosu koymuştu. Artık sadece onunla konuşuyor, beni umursamıyordu.

Sahibim en yakın arkadaşıyla kavga ettikten sonra iki ay görüşmemişlerdi. İki aydan sonra sahibimin en yakın arkadaşı yanına özür dilemeye gelmişti. Çıkardığı tatsız biblo kavgasından çok ama çok pişman olduğunu söyleyip özür dilemişti. Sahibim, arkadaşının üzgün olmamasını ve onu affettiğini söylemişti. Sahibimin arkadaşı, aralarını bozan bibloyu görmek istediğinde sahibim artık beni önemsemediğini hatta isterse beni alabileceğini söylemişti. Sahibimin arkadaşı eskiden çok değer verdiği bibloyu yani beni artık neden bu kadar önemsemediğini sordu. Sahibim umursamaz şekilde benim kırıldığımı ve eskisi gibi olmadığını

söyledi ve yeni aldığı bibloyu gösterdi. Arkadaşı çok şaşırmıştı ama beni almayı çok istiyordu o yüzden beni evine aldı. Bana evinde eski sahibimin göstermediği kadar ilgi gösterdi. Bu beni çok mutlu etti. Eski sahibim yeni sahibimin evine geldiğinde beni görmüştü ama hiç umursamamıştı. Bu beni üzmüştü ama yeni sahibimle daha mutluydum yani ben de eski sahibimi hiç umursamamıştım.

Ben bu yaşadığımdan şunu anladım. Bazı insanlar sadece dış görünüşe bakar, bazıları ise manevi değere ve ne kadar iyi olduğumuza bakar. Dış görünüşe bakan insanlar sizi kırabilirler, maneviyata bakanlar ise size dürüst ve açık olurlar. Maneviyata bakan kişilerle hep daha mutlu olursunuz. Bu olayın üstünden altı yıl geçti. Ben eskisinden daha mutluyum hatta keşke yeni sahibim beni eski sahibimden önce bulup ilk o alsaydı.

Elif ŞAHİN

7/E

HAYALLERİMİN PEŞİNDE

Dünya büyük bir ekonomik krize doğru sürükleniyordu. Ülkeler arasındaki çıkar çatışmaları, liderlerin düşüncesizce davranışları, çevre sorunları gibi sebeplerden kaynaklanan kriz. Artık her şey küreselleşmişti. Dünyanın bir ucunda yaşanan olaylar hepimizi etkiliyordu. Biz de ülke olarak bunun dışında kalamazdık. Alınan tedbirler, açıklanan paketler de işe yaramıyordu. Her geçen gün işler daha da kötüye gidiyordu. Üç arkadaşım ile çalışıp çabalayarak kurduğumuz hukuk bürosu çatırdamaya başlamıştı. Bu krizde şirketler domino taşı gibi birbirinin üstüne yıkılıyor ve herkesi zor durumda bırakıyordu. Yaptığımız toplantılarda dayanabileceğimiz kadar dayanma kararı aldık. Çünkü omuzlarımızda sadece bizlerin değil yanımızda çalışanlarında sorumlulukları vardı. Düşe kalka birkaç ay daha dayanabildik. Artık elimizden gelen bir şey kalmamış, yollar bir bir kapanmıştı. Alın terlerinden para kazandığımız insanlara bu vefasızlığı yapmak ölüm kadar zordu. Mücadele gücüm kırılmış, umutlarımı yitirmiştim. Belki de kolay olanı seçtim. İnsanın kafası bu kadar karışıkken doğru karar vermek zordu.

Kafamdaki sorulara cevap ararken her şeyi bırakıp gitmeye karar verdim. Sağlıklı düşünmeye, bu karmaşadan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Tüm yetkilerimi ortaklarıma devrettim. Birkaç gün içinde de diğer işleri halledip ailemin yanına dönmek için yola çıktım. Tabi bütün yol boyunca çeşitli sorular kafamda da dönüp duruyordu.

Yıllar önce üniversite için kasabadan ayrılmış, daha sonra da yoğun iş temposundan dolayı kısa ziyaretler dışında pek gelmemiştim. Hiçbir şey bıraktığım gibi değildi. Sıkıntılı ve huzursuz bir yolculuktan sonra kasabaya vardım. Anneler beni karşılarında görünce şaşırdılar. Ne söyleyeceklerini de bilemeden beni kucakladılar. Olup biten her şeyi anlattım. Bir süre burada kalacağımı söyledim. Kavuşmanın sevincini, işimi kaybetmenin de endişesini yüzlerinde gördüm. İçim bir kez daha acıdı. Geriye dönüp baktığımda bir arpa boyu yol kat edemediğim, başladığım yere döndüğüm gerçeği yüzümde bir tokat gibi patladı.

Annemin mutfaktan gelen güzel yemek kokularıyla uyandım. Ne kadar çok özlemişim bu kokuyu. Birden çocukluğum ve hayallerim geldi aklıma. Babam onunla birlikte balıkçılık yapmamı istemiş ben de tüm gücümle karşı çıkmış hayallerimin peşinden gideceğimi söylemiştim. Benim çok kararlı olduğumu görünce daha fazla karşı koyamamıştı.

Babam sabah gün ağarmadan balığa çıkar ağına takılan balıklarla geri akşamüstü dönerdi. Babamın balıktan dönmesini beklemek için kıyıya indim. Deniz masmavi rengiyle uçsuz bucaksızdı. Çok uzaklardan geçen gemiyi görünce içinde olup onunla bilmediğim yerlere gitmek istedim birden. Orada hayata sıfırdan başlamak; yeni bir yaşam, yeni bir iş, yeni bir evre... Babamın motor sesi beni kendime getirdi.

Birlikte balıkları toplayıp mezata bıraktıktan sonra eve döndük. Babamın bu yaştaki yaşam mücadelesi beni derinden etkiledi. Annemin lezzetli yemeklerini özlemiştim, vakit kaybetmeden sofraya oturduk. Babam gününün nasıl geçtiğini anlattı. Ben ise bir türlü sohbete kendimi veremiyordum. Çünkü İstanbül ve geride bıraktıklarım benimle birlikte gelmişti. Düşünceler bir türlü beni rahat bırakmıyordu. İzin isteyip odama geçtim. Uyumak, sadece uyumak istiyordum. Sabah uyandığımda babamla annemin çoktan kalktıklarını gördüm. Annem kahvaltı hazırlıyor, babam ise balığa çıkmak için hazırlık yapıyordu.

Yüzümü yıkadım, kurulamak için aynaya baktığımda yüzümü, mücadeleci yüzümü, babamın emektar yüzünü gördüm. Nasıl böyle bir hata yaptım? Arkadaşlarımı nasıl yarı yolda bıraktım? Ben değil miydim hayallerimin peşinden giden. Başladığım işi yarıda bırakmak bana göre değildi. Tüm zorluklara rağmen mcadeleme kaldığım yerden devam etmek için valizimi toplamıştım çoktan. Annemler karşılarında beni böyle görünce şaşırdılar. Ancak gözlerinde beni destekleyen ifadeyi görünce huzurla yola ıktım. En azından beni destekleyenlere karşı vefa borcumu demeliydim.



ELİFNAZ ÖZTEKİN

10/A

SIRADANLIK

Gözümü diğerlerinden çok da farklı olmayan bir Ankara sabahına açtığımda içimde yine o sıradanlık hissi vardı. Her gün aynı işe gitmiş, aynı yemeği yemiş, hafta sonlarında her gün saat 11.00'da aynı yerdeki samimiyetsiz ortamında brunch yapmış kişinin varoluş sancısı da diyebilirdik bu duyguya. İşte bu sıradanlık hissi tam da sabah vakitlerinde vuruyor insanı. Kafanı çevirdiğinde yastığın diğer ucunda birisini görmeyince ya da mutlu bir sabaha gözünü fırından yeni gelmiş ekmek kokusuyla açmayınca...

Belki de hayatımda sadece işimi kariyerimi ve kendimi düşünmeseydim şu an bu durumda olmazdım. Ankara ayazında birisi benden önce uyanıp kombiyi açmış olabilirdi. Aynaya baktığımda maskarası akmış bir yüz değil de anneliğin çok yakıştığı sağlıklı bir yüz bulabilirdim. Eğer sağlıklılıktan bahsedecek de olursak onun bir palavra olduğundan eminim. Her sabah içtiğim yeşil çay ya da her gün gitmeye çalıştığım tüm arkadaşlarımla gittiği gereksiz pahalı yoga dersi insanı sağlıklı yapmaya yeterli olmuyor. Oldukça fit bir vücudum var, yüzümde en stresli anlarda bile sivilce çıkmıyor. Ama hala bir sıkıntı var içimde, en sert ağrı kesicinin bile geçiremediği. O da bu bahsettiğim sivrulmuşluk hissinin ta kendisi. Ne yaparsam yapayım kendimi hiçbir yere ait hissedememenin verdiği rahatsızlık en rahat ortopedik koltuk takımda geçirdiğim saatler sonucunda bile geçmiyor.

Tabi ki de bu kadar anlattığım kadar sancılı değildi geçmişim. Mutlu bir anne babam ile mütevazı lakin sıcak bir yuvada yaşırdık. Lüks bir yaşantımız olmasa da arada yaptığımız deniz tatillerinden vazgeçemedik. Vazgeçemedikten kastım, annem ve ben tatile gitmekten keyif alırdık illaki. Ama ikimiz de babam gibi tadını çıkartamazdık denizin. Televizyon- telefon daha yeni yeni ünlü olurken o heves bizde de vardı hallice. Buna rağmen babam tatillerde katiyen gürültüye izin vermezdi, radyo bile açtırmazdı. Günlerce, haftalarca oturur orda tek başına masmavi denizi izler, gelen geçen gemileri sayardı.

Yine bugünkü kadar soğuk bir Ankara sabahında annemin hıçkırığıyla gözümü açmıştım bilmem kaç yıl önce. Görünüşe göre babam bir not bırakarak bir Ege kıyısına yerleştiğini ve bu fikrinin ikimizle de bir alakası olmadığını söylemişti. Aynı gün içerisinde okuduğum kitabın içinde babamın yeni telefon numarası bulmuştum. Bu numarayı anneme hiçbir zaman vermedim. Artık istesem de veremem, orası da ayrı. Her canlının tadacağı ölümü zavallı annem babama duyduğu vefa ve saygıdan fazlaca erken tattı.

Ŗu an o kapağını Ŗu ana kadar hiç ağmadığım romanın kapağı açık, numaraya bakıyorum. Babamı hiçbir zaman affetmemeyi kendime söz vermiştim, ama bu onu anlamadan önceydi. Ŗu an o hissi kavrayabiliyorum. Sanki herkes farklı bir dil konuşuyor da ben anlayamıyorum, herkes bir resme bakıyor da ben orada bembeyaz bir tuval görüyor gibiyim. Çok fazla arkadaşım var, ama içim huzursuzlandığında arayabileceğim kimse yok. Aynaya baktığımda sanki gördüğüm yüz benimkisi değilmiş de birisi sihirli kalemiyle bir yüz çizmiş gibi. Aynı babam gibi bir nesneye bakıp saatlerce durabiliyor, kendimle monolog yapıyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor bu cümleleri karaladığım defterin mürekkebi elime ulaşıyor ve ben belki de ilk kez o ojeli ellerimdense bu mürekkep lekesini tercih ettiğimi kavriyorum. Artık şikâyet etme vakti değil. Artık olmaz. Kendi düşen ağlamaz derler ya, ağlamamalıym. Kendimi bu samimiyetsiz ortama kendim soktum, bu boşluğun içine kendim düştüm. Ve yine ben gerekirse içimdeki tüm mürekkepleri akıtarak buradan sıyrılacağım. Gerek deniz başında saatlerce hiç okumadığım kitapları okuyacağım, gerek dışarı çıkıp aşık olacağım ve kim bilir belki de ekstrem sporlara merak sararım. Bu işe bir yerden başlamalıym diye düşünürken elimin gittiği eski usul telefonda o numarayı tuşlarken babamın aslında gemi saymadığını kavrayabiliyorum.



EMİNE ÖZGE BALCI

10/D



"SESLER, DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN" KİTAP ELEŞTİRİSİ

Alman yazarlardan yepyeni bir ismi okumak üzere araştırmalar yaparken, modern Alman Edebiyatına yenilikçi bir perspektif getirmiş önemli bir genç yazar olan Daniel Kehlmann'ın eserlerine rastladım. "Sesler, Dokuz Öykülü Bir Roman", ilginç ve pek alışık olmadığım konseptiyle çabucak ilgimi çekmeyi başardı. Yeni olmayan ve ilk olarak Peer Hultberg tarafından 1992 yılında "Byen og Verden" (Yüz Metinli Bir Roman) başlığı altında yayınlan bu çok hikâyeli roman konseptini, kitaptaki bir öyküden aldığım şu kesitle açıklayabilirim.

"Öykülerin içindeki öykülerin içindeki öyküler. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığı asla anlaşılmıyor. Aslında hepsi iç içe geçiyor. Sadece kitaplarda belirgin olarak birbirinden ayrı duruyorlar."

İsminin Almancadan Türkçeye eksik ve hatalı biçimde çevirildiğini (hatta çeviri zahmetine bile girilmediğini) düşündüğüm "Sesler" romanında Daniel Kehlmann, modern iletişim teknikleriye artansanallaşmanın sonucunda ortaya çıkan gerçeklikten kopuşu ve veri girişindeki küçük bir hatanın kelebek etkisiyle insanların hayatını darmadağın edebileceğini gözler önüne seriyor. İletişimin bilgisayar, internet ve cep telefonunun hâkimiyetinde sürdürüldüğü bir dünyada, gerçeklik ile sanallık arasındaki sınırın,

romandaki gerçeklik ve edebi kurgu arasındaki sınırlar gibi belirsizleşmesin toplumun farklı yerlerindeki kişilerin pencerelerinden okurlarına aktaran Daniel Kehlmann, bu konuyla derinlemesine bir roman içerisinde ilgilenmemiş olsa da durumu daha yüzeysel olarak, birbirinden ayrı figürler ve motiflerle birbirine bağlanan dokuz hikâye ile kaleme almış. Bu hikâyeleri kısaca özetlemek gerekirse, eserlerindeki figürlerini yakınlarından seçen bir yazar, sefil yaşamından telekomünikasyon şirketinin veri girişi hatası sayesinde kurtulup ünlü bir oyuncunun yaşamını da üstlenerek ikili yaşam sürdüren birim şefi, gününün çoğunu internet forumlarındaki tartışmalarda savaşıarak geçiren kafası karışık bir kullanıcı, pek tanınmak istemeyen ünlü bir oyuncu, İsviçre'ye doğru ölüm yolculuğuna çıkmış yaşlı bir kadın... Tüm bu karakterlerin ayrı ayrı okunabildiği gibi bütün olarak da anlam taşıyan çok katmanlı bir öyküler zincirinde yolları kesişiyor.

Kehlmann'ın yazmaya başlamadan önceki tasarısını bilemesem de kahramanların çokluğunun, bir karakterin karmaşık iç dünyasında yolculuk yapmayı viderin psikolojik gelişmeler sunmayı imkânsızlaştırdığını düşünüyorum. Muhtemelen yazar bilinçli olarak derine dalmaktan kaçınmış olabilir. Fazla karakterin olması kimi zaman da aslında acı çekmeyen, değeri olmayan ve hatta "bu bir karakter mi?" diye sorgulayabileceğiniz kişiler yüzünden hikâyeden kopmanıza yol açabilir.

Kitapla ilgili en fazla eleştirdiğim nokta ise bahsettiğim gibi kitaba verilen Türkçe isim oldu. Yazar ve bu roman hakkında daha detaylı bilgiler edinebilmek için internette Almanca bir tarama yaptığımda, kitabın vermek istediği mesajla bütünleşen ironik orijinal ismi "Şöhret"ten neden mahrum bırakıldığımızı bir türlü çözemedim. Almanca karşılığı "Ruhm(Şan, şöhret)"dan çevirilmediği gibi ayrıca anlamca benzerlik gösterecek bir isim koyma çabası da sarfedilmemiş, kitaba çok basit bir şekilde ilk hikâyenin ismi verilip geçirtilmiş.

Konseptine alışkın olmayan bir okuyucu olarak kitabı beğendiğimi hatta Kehlmann'ın "Ben ve Kaminski" gibi diğer bilindik eserlerini de okunacaklar listeme eklediğimi söyleyebilirim. Çok katmanlı olay örgülerinden hoşlanıyorsanız "Sesler, Dokuz Öykülü Bir Roman"ın zevkle okuyabileceğiniz bir roman olduğunu düşünüyorum.

EREN KEPENEK

11/D

BİR DEMET GÜLÜN YANINDAKİ BOŞLUK

Her şeye sahipmişsin gibi gözüdürken içinde asla dolamayan derin, siyah, görünmez bir boşluk hissetmek ne acı, değil mi? İnsanların özendiği mutluluklar, yalan gülüşler, çıkarıcı tavırlar, gerçek olmayan arkadaşlıklar... Gözümüze ne kadar mükemmel gözüdür, değil mi? Tam olması gerektiği gibi görünürler dışarıdan. Az ya da fazla değil. Herkes imrenir. Kendilerine acırlar. Ama asıl acınması gereken o yalan insanlar asında. Belki de biraz arkadaşımın hayatı, kardeşimin hayatı, onun hayatı ya da senin. Bu da benim hikâyem: Kasım 18, soğuk bir gün ve yağmur yağıyor. Bulutlar sanki bıkmışçasına dünyadan, içini boşaltıyor. Kızıyor insanlara, sokaklara, yollara, zamana, devasa köprülere, kendilerine bakan boş suratlara... Ve bu dünyaya. Sana, bana, yapmacıklığa, içten olmayan ağlamalara, boş gösterişlere kızıyor. Bunu biliyorum çünkü o gün gökyüzü, benim gibi bomboştı. Benimle birlikte iyileşti. Benimle birlikte beyaza büründü. Sonra siyaha, turuncuya, pembeye ve maviye. Ama artık boş değildi. Artık kendisiydi. Bütündü. Güneşiyle. Yıldızlarıyla. Bulutlarıyla. Tıpkı benim gibi ve benimle beraber.

Karmakarışık gözüken basit bir hayatım var. Ruhumun her tarafı bütünleşmiş bir demet gül gibi gözüdür hep. Dikenli biraz, bazı yaprakları çürümüş ama kıpkırmızı, güzel kokulu ve çok güçlü: Gerçekte böyle benim ruhum. İnsanların gördüğü kadar yarasız, kusursuz, dolu ve bütün değil. O gülleri arkadaşlarım oluşturuyor, ailem, kitaplarım, yazılarım, çektiğim fotoğraflar ve beni ben yapan tüm şeyler. Arkadaşlarımın olduğu güllerin bazıları yaralı. Aileminkilerse hüzünlü bakıyor. Ama hepsi çok güçlü ve daha önce görmediğiniz kırmızı bir renkteler. Ama bu güller bir bütün değil. Tam karnımın oradalar ve yanlarında bir boşluk var. Gecelerin dolduramadığı, şiirlerin bile anlamlandıramadığı, sarılmaların tamamlayamadığı. Hepimizin vardır, değil mi? Ne olduğunu bilmediğimiz, zaten bilmemizin gerek de olmadığı bir boşluk. Tanımlamanın gereksiz olduğu bir his. Üzerine düşünmememiz gereken. Sadece yaşamamız gerektiğini söyler bize böylece hayat. Hayatın her şeyi sizin önünüze sereceğini bilmemiz, öğrenmemiz gerekir. Sadece beklememiz gerekir.

Sıcak bir sarılışın yerini kaynar suyla hazırlanmış bir fincan kahve alamaz belki ama beklemek hayatın bir parçası. Hem de hiçbir şeyi beklemek, neyi beklediğini bilmeden. Ama itiraz etmeden ve yılmadan beklemek. Hayatına devam ederek, her gün gülümseyerek, şarkılar söyleyerek, okuyarak ve seni sen yapan tüm şeyleri yapmaya devam ederek beklemek. Öyle bir beklemek ki ne yaptığının farkında

olmadan, bir şeyi beklediğini unutarak beklemek. Âşık olarak beklemek, yaşayarak beklemek, bir çift gözün içinde kaybolarak beklemek.

Severek, tutunarak, sarılarak, bağırarak yaşamak gerektiğini öğretir hayat bize. Bazı günler takdim eder. 18 Kasım ise bana ait olan akşamdı, bir de gökyüzüne. Arkadaşlarımla otururken. Sevdığım adam yanımdayken. Annem beni aradığında. Ve mumları üflemeden önce dilek tutarken. İçimdeki her bir gül adına. Doğum günümde yağan yağmurla ve mumları üfledikten sonraki alkışlarla.

Sonra ise bir şey oldu. Gökyüzünde, bende, içimde ve sanırım dünyadaki her şey ve herkeste. Ayağa kalktım ve herkese sarıldım aynı anda. Kocaman bir gül demeti gibiydi. Boşluksuz. Sonra onlardan ayrıldım ve her birine baktım. Gözlerine baktım, gülüşlerine baktım, içtenliklerine baktım. Evden çıkmaya karar verdik ve yeni açılan lunaparka gittik, yirmi yaşında sekiz kişi, lunaparka gittik. Mısır yedik ve uzun zamandır bağırmadığım kadar bağırdım. İçimden nasıl geliyorsa, tıpkı hayat gibi, aniden. Sevdığım adama döndüm ve ben daha tek kelime etmeden ellerini belimde hissettim. Daha sonra hissettiğim şeyse... Hiçbir şeydi aslında, çünkü havadaydım. Sonra yere indim, sımsıkı kolları vücudumda hissettim ve bu sözü hatırladım: Bir gün biri size o kadar sıkı sarılacak ki içinizde kırılmış ne varsa yerine oturacak ne kadar boşluk varsa dolacak. Ve 18 Kasım akşamı gökyüzü siyahken, doluyken ve bir bütünken ben de öyleydim: Dopdolu.

O gün bana biri o kadar sıkı sarıldı ki, bütün dünya bilsin istedim. Herkes öğrensin. Ve hak eden herkesin bunu hayatlarında bir kez olsun tatmalarını diledim. Bütün olduğumu hissettim. İçimdeki güller -ruhum- onarılmış ve karnımdaki o boşluk yok olmuştu. İçimdeki boşluklar yavaş yavaş bulutların kızdığı ve uğruna yağdığı insanlar gibi azalmıştı ve neredeyse bitiyordu bu bekleyişler. Artık o yapmacık insanlar gibi hissetmiyordum. Ben, bendim ve her şeyim gerçektir.



Ben bekledim. Yaşayarak bekledim. Vazgeçmeden bekledim. Ağlayarak, yıkılarak, kahkaha atarak, sarılarak ve âşık olarak yaşadım. Dünyanın bana verdiği ışığı sahiplenerek. Her gün severek. Bu; arkadaşımın, senin ya da onun hikâyesi. Ve benim hikâyem. Ve bütün dünya bilsin istiyorum. Bilinmeye değer olduğunu biliyorum. Peki, senin hikâyen bilinmeye değer mi?

EZGİ AĞCA

11E

DERİN MAVİ

"Sen, benim kaderime tanıklık eden. Derin maviye gönül ver. O seni bırakmaz"

Oturduğu küçük kayanın önünde yüzen bir şişenin içindeki notun gözüne çarpan bir bölümünü okumuştı Ege. Hava soğuktu, ikinci cemre suya yeni düşmüştü. Zorlukla çıktığı taşın üzerinden indi. Daha on üç yaşındaydı. Buralara nasıl gelmişti? Ama küçük kalbiyle gösterdiği bu cesaret onun hayatını değiştirecekti, maviye karşı içinde yatan ateşi daha da körükleyecekti. Evine koştu, rüzgârdan sabit tutamadığı iç içe geçmiş bu esrarengiz kâğıtları okumak için soluk soluğa koşuyordu. Ev demeye bin şahit isteyecek barakaya girdi. Son yağmurdan kalan çatıdaki sular içeri damlıyordu. Acı içinde gıcırdayan yatağına girdiğinde elleri titriyordu. Şişenin içindeki tüm kâğıtları çıkardı. Numaralandırılmışlardı. Sıraya dizdi ve ilk kâğıdı sularını silkeleyerek açtı.

"1978 Nisan Yunanistan Açıkları,

Kavga etmiştik. Ona kızgındım. Maviye bağlı olduğum kadar onu da seviyordum ama Müjgân beni terk etmişti, şimdi ne yapacaktım? Gitmişti, bir sebep bile belirtmeden... Dalgış kıyafetlerimi giydim. Ağırlıklarımı, zıpkınımı, paletlerimi aldım gözlüğüm zaten kapının eşiğinde duruyordu. Bir hışımla kendimi dışarı attım. Saat beşe geliyordu. Bu saatte balık olmayacağını biliyordum. Zaten amacım da bu değildi ya. Bir yarımın beni öylece bırakıp gitmesini, beni bu dünyada yalnız bıraktığını unutmak istiyordum sadece. Denize olan aşkımı kıskanıyordu. Uçsuz deryayı ondan daha çok sevdiğimi düşünüyordu. Aklım almıyor. Ah Müjgân'ım! Yürürken aynamı almadığımı fark ettim. Benim için bir totemdi aslında o küçük kırık ayna. Denizin içinde görkemli güneş ışınlarını etrafa yansıtarak balıkları kendime çekiyordum. Belki de bir işe yaramıyordu da ben öyle sanıyordum. Geri dönüp aynamı aldım. Bacağımdaki iplik iplik olmuş iyot kokulu banta geçirdim. Hazırdım hızlı adımlarla sahile yürüdüm. Beni hiç yarı yolda bırakmamış botum ordaydı. Hep benim gelip onu bu ıssız güzelliğin üzerinde gezdirmemi beklerdi sanki. Güneşin azalan etkisiyle soğumuş kumların üzerinden onu denize çıkardım. Gelgitte güzelce salınıyordu. Atladım ve açılmaya başladım. Kafam doluydu, ne yaptığımı biliyor muydum? Onun peşinden mi gitmeliydim? Ama şimdi buradaydım ve derin maviye kendimi bırakmalıyım. Durdum ipin ucuna bağladığım taşı suya

attım bu botumu olduğu yerde tutmak için yeterliydi. Suya girdim yeni ısınmaya başlamış suyun yarattığı tüyler ürpertici his bana Müjgân'ımın soğuk ellerini anımsatıyordu. Her şeyi, karşıma çıkan her damlayı ona yoruyordum. Nefeslenip kendimi su altının eşsiz güzelliğine bıraktım. Dibe yattığımda dikkatimi toplayamıyordum. Sesi kulağımda çınliyordu. Ona karşı olan bağım, tarif edilemezdi. Bunu nasıl görmemişti. Vefamı kırmıştı. Farkında olmadan gözümü kapatmıştım, açtığımda beni izleyen akyayla karşı karşıyaydım. Denizlerin korkusuzuydu. Hakkındaki hikâyeler, efsaneler anlatmakla bitmezdi. Sanki çaresizliğimi izliyordu. İçimdeki umudu, belki de masumluğumu. Birkaç saniye sonra kendime gelmiştim ve ani bir kararla *tetiğe bastım. Şiş saplanmıştı balığın benden hızlıca uzaklaşmaya başladığını gördüğümde makaramdaki ipin yarısı bitmişti. Bir sonraki bakışında ise balık maviliğin içinde yok olmuştu. Sudaki hareket durmuştu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken su yüzeyine çıkmaya çalışıyordum. O anda şiddetli bir şekilde sürüklenmeye başladım. Çok güçlüydü ve ipimin bu büyüklükteki bir balığa dayanamayacağını biliyordum. Metrelerce sürüklendim. İçimdeki heyecan paha biçilemezdi. Bir süre sonra güç kesildi. İpteki ağırlık boşaldı. Koparmıştı. Kargaşa bittiğinde. Etrafımda botum yoktu. Akıntı onu da götürmüştü. Şimdi denizden kilometrelerce açıkta ne yapacaktım. Su geçirmez kıyafetim beni soğuktan koruyordu ama ya açlığı ne yapacaktım? Susuzluğumu? Açıktaki ilk gecem tedirginlikle geçti başımdaki onca dertten sonra ölümle karşı karşıyaydım. Günleri sayıyordum. Aynama sürekli bakarak karşımdaki benin değişimini izliyordum. Vücudum suya yenik düşüyordu. Dalgalar beni açığa itiyordu. Artık bitmiştim. Kafamı son kalan nefesimle güneşe çevirdiğimi hatırlıyorum. Sanırım 12. gündü, bitmişti. Sonra gözümü bir güvertede açtığımı hatırlıyorum. Etrafımda onlarca kişi... Dillerini anlamıyordum. Aralarından beni anladığını düşündüğüm birine yok denilebilecek kadar az olan İngilizcemle kendimi, yaşadıklarımı anlatmaya çalışıyordum. Yemek, su sağladılar. Evimden çok uzakta Yunanistan açıklarında olduğumu söylediler. Gemi Libya'ya gidiyordu. Oradan evime dönebilecek miydim?

Haziran, Hala Bir Umut Var;

"Sen, benim kaderime tanıklık eden. Derin maviye gönül ver. O seni bırakmaz."

Gemi artık Libya'ya varıyor. On beş mil kaldı. İçimdeki umut yeniden yeşeriyor. İçimden yazmak geçmiyordu ama değerli okurum seni "buracıkta" bırakamam.

Yazmadığım dönemde çok düşündüm. Fark ettiğim bir şey var ki artık eminim. Beni buralara sürükleyen akya aslında Müjgân'dı onu maviye olan vefamla sıkıyordum. Akyanın direndiği gibi direndi ve bir gün artık dayanamayıp bağımızı koparttı. Her şey çok daha farklı olabilirdi.

Temmuz; Yaklaşık bir aydan beri kötü havadan dolayı açıkta bekliyoruz, bir mil bile kat edemedik. Bazen evime dönememekten korkuyorum.

Şişenin içine hapsolmuş beni bulman dileğiyle,

Fırtına durmadı ve dalgaların boyu yirmi metreyi aşıyor. Gemi içine su almaya başladı. Kurtulamayız. Hikâyem ve ben burada ayrılıyoruz. Ben âşık olduğum derin maviye kendimi bırakırken, notları şişeye birlikte sana ulaşması için özgürlüğüne bırakıyorum."

Kâğıtlar burada kesildi. Güneş doğmaya başlamıştı. Ege yatağında doğruldu ve iç geçirdi. Güneşin deniz üzerindeki ışığını izledi. Ne kadar kusursuz bir şeyle karşılaşıyordu. "Sen, benim kaderime tanıklık eden. Derin maviye gönül ver. O seni bırakmaz" satırları kulaklarında yankılanıyordu. Hikâyesinin yazarını dinleyecekti.



GÜVENÇ EGE ALDEMİR

10/A

PRENSES SEVİNÇ VE PRENSES ÜZÜNTÜ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde birbirinin zıddı iki kardeş varmış. Birisi Sevinç, diğeri ise Üzüntü'ymiş. Bu iki kardeş ailesiyle birlikte krallıkta yaşamış. Krallığın ismi Duygu Krallığı'ymış. Anneleri Kraliçe Mutlu, babaları ise Kral Yorgunluk'muş.

Babaları hep yorgunmuş. Özellikle son zamanlarda yatağından kalkamaz olmuş. Bu durumdan etkilenen kraliçe ise gitgide "Üzüntü" olmaya başlamış. Ama bu durumdan Sevinç ve Üzüntü'nün haberi yokmuş. Kısa bir süre sonra Kral Yorgun ölmüş. Bu olaydan etkilenen Kraliçe Üzüntü de ölmüş. Bunu duyan Prenses Sevinç ve Prenses Üzüntü çok üzölmüşler. Aradan günler geçmiş ve tahta iki prensesten birinin oturması gerekmiş. Kraliyet bilgini Bay Bilgin iki prenses arasında bir yarışma düzenlemiş, bu yarışmayı kazanan kraliçe olacakmış. Bunu duyan prensesler hemen çalışmaya başlamışlar. Günler geçmiş ve yarışma zamanı gelmiş. Bu yarışma üç etaptan oluşacakmış. Birinci turun amacı yoksul bir insanı mutlu etmekmiş. Yoksul insan kendisinin ne kadar aç ve susuz olduğunu, kalacak yerinin olmadığını anlatmış. Sevinç Prenses yoksul insana bir iş verebileceğini ve böylece ömrünün sonuna dek para kazanabileceğini, para kazanana kadar da krallıktaki odaların herhangi birinde kalabileceğini söylemiş. Bunu duyan yoksul insan çok mutlu olmuş. Üzüntü Prensesi ise yoksul insana iki kese altın vermiş. Birinci turun kazananı Sevinç Prenses olmuş. Çünkü hayattaki en güzel şey insanın hakkıyla para kazanmasıymış. İkinci turda Bay Bilgin prenseslere Köyün sorunlarını tespit etmelerini ve bu sorunlara çözüm bulmalarını istemiş. Bu turun kazananı bir hafta sonra açıklanacakmış. Sevinç Prenses bir sürü sorun görmüş. Çiçeklerin solması, bankların eskimesi gibi. Bunlara çeşitli çözümler üretmiş. Kurumuş çiçekleri çapalayıp, kuruyan dallarını kesip, yeni fidanlar dikmiş. Bankların üzerine çiçek desenleri yapıp boyamış. Üzüntü Prenses ise sokak hayvanlarının aç kalması, Yerlerin kirli olması gibi sorunlar tespit etmiş. İçlerinden en önemlisi ise Gökkuşığı Nehri'nin kirli olması ve Gökkuşığı balıklarının birkaçının ölmesiymiş. Peki, neymiş bu Gökkuşığı Nehri ve Gökkuşığı balıkları?

Gökkuşığı Nehri aslında bir meyve suyu nehriymiş. Kırmızı renkli meyve suyu çilek suyu, turuncu renkli meyve suyu portakal suyu, sarı renkli meyve suyu limon suyu, yeşil renkli meyve suyu yeşil elma suyu ve mavi renkli meyve suyu ise bulut meyve suyuymuş. Her bir meyve suyunda bir tane şekerden yapılmış balık varmış. Mesela çilek suyunda kırmızı balık, elma suyunda yeşil balık gibi.

Bu balıklar meyve sularının karışmasını engellemiş. Böylece nehir tıpkı bir gökkuşağı gibi -gözükürmüş. Gökkuşağı Nehrinin bu kadar önemli olmasının sebebi halkın su ihtiyacını bu nehirden karşılamasıymış. Nehrin kirlenmesiyle halk köyün ortasındaki kuyudan yaban mersini suyu içmeye başlamış. Yaban mersini suyu nehrin kirlenmesi durumunda halkın içeceği bir diğer içecekmiş. Halk yaban mersini suyunu da çok severmiş. Ama zamanla Gökkuşağı Nehri'ni özlemişler. Üzüntü Prenses Gökkuşağı Nehri'ni temizlemek için bir karışım yapmış. Bu karışım sayesinde nehir eskisinden de temiz olmuş. Böylece Gökkuşağı balıkları da temiz suyla beraber yeniden hayata dönmüş. Sokak hayvanlarına her ay düzenli olarak yemek ve su vereceğini söylemiş. İkinci turun kazananı Üzüntü Prensesi olmuş. Üçüncü tur son turmuş. Bu turu kazanan Duygu Krallığı'nın kraliçesi olacaktı. Bu turda ise iki prenses de kafalarında kitap taşıyacaktı. Prenses Sevinç kitapları kafasına aldıktan on saniye sonra kitaplar yere düşmüş. Prenses Üzüntü ise kitapları kafasına aldıktan otuz saniye sonra kitaplar yere düşmüş. Üçüncü turun da kazananı Prenses Üzüntü olmuş. Prenses Üzüntü çok mutlu olunca bundan sonra ona Prenses Neşeli demişler. Prenses Sevinç ise kardeşinin kraliçe olmasına çok sevinmiş. Çünkü onun için kardeşinin mutluluğu çok önemliymiş. Prenses Sevinç ve Kraliçe Neşeli halkı ile birlikte mutlu bir şekilde yaşamaya başlamış.

-SON-

NOT: Eğer bir gün yolunuz Duygu Krallığı'na düşerse Gökkuşağı Nehri'ndeki meyve sularından içmeyi unutmayın!

İLAYDA AĞÜN

7/C

EĞER İSTEDİĞİM BİR EŞYA OLABİLSEYDİM

Eğer istediğim bir eşya olma şansım olsaydı, ben kesinlikle kitap olmak isterdim. İnsanlara ışık tutan, insanları aydınlatan, onlara doğru yolu öğreten ve gösteren, ihtiyacı olan herkesi istediği konuda bilinçlendiren, hayal gücünü genişleten ve herkesin dostu bir kitap olmak isterdim. Kitaplar günümüzde ve günümüzden önce de büyük rol oynuyor. Kitaplar bizi bilmediğimiz bir konuda aydınlatır, boş zamanlarımızda keyifli, sakin, dingin vakit geçirmemizi sağlar, kelime dağarcığımızı geliştirir ve birçok olumlu şeyler katar hayatımıza.

Tabii ki bunların birçoğunu, hepsini değil ama teknolojik aletlerimiz yani bilgisayarlarımız, telefonlarımız, tabletlerimiz de sağlayabiliyor. Ama şöyle düşünün, bundan 50 yıl önce teknolojik aletler yani telefonlar, bilgisayarlar, tabletler yoktu. O zaman sadece bilinçlenmek için kullanabileceğimiz kitaplar vardı. O zaman herkes kitaplardan yararlanırdı ve bilgilenirdi. Ayrıca İnternet'te gördüğümüz her şey doğru değildir. Şimdiki translateler bile her şeyi doğru düzgün çeviremiyor maalesef. Ayrıca belli bir süreden sonra İnternet'te çok vakit geçirdiğimizde gözlerimiz ağrıyor ve uzağı veya yakını bulanık görüyorsunuz yani göz sağlığı sorunlarımız başlıyor. Ve evde wifi (internet ağı) olmadığında kimse sosyal ağları, İnternet'teki bilgilere ulaşamıyor. Kitap öyle değil ki istediğiniz zaman, istediğiniz saatte internetli veya internetsiz kitapları dilediğimiz gibi kullanabiliyor, kafamızdaki soruların yanıtlarını bulabiliyor ve bilinçleniyoruz. Bu yüzden kitabın artıları İnternet'ten kat kat daha fazla. Fakat teknoloji geliştikçe kitapların önemi azalıyor ve kitap okurların sayısı gitgide düşüyor. Şimdi elektronik kitaplar da çıktı. Kulaklığınızı takıyorsunuz ve tuşa basıyorsunuz kitabı size okuyorlar. Sesli kitaplar da gitgide günümüzde yaygınlaşmaya başladı. Ya da İnternet'te istediğimiz bir kitabın adını yazıp İnternet'ten dilediğimiz gibi okuyabiliyoruz. Teknoloji geliştikçe elimizdeki fırsatlar kat kat artıyor. Ama sağlık sorunlarımız da artıyor.

Bu yüzden teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin kitap okumaya devam etmeliyiz ve kitabın hayatımızdaki öneminin farkında olarak hareket etmeliyiz. Çünkü kitabın hiçbir zararı yoktu fakat bize aşırı yararı vardır. Kelime dağarcığımızı müthiş geliştirir. Okurken sıkıntı yaşamamamızı sağlar. Bilgili bir insan olmamızı sağlar. Tabii ki çizgi romanlar veya mizahlı kitaplardan bahsetmiyorum. Bilinçlendirici, güzel kitaplardan bahsediyorum. Sonuç olarak teknoloji günden güne gelişiyor ve çok hızlı bir şekilde yayılıyor. Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin kitabın hayatımızda çok büyük bir rolü vardır.

Kitap okumak çok yararlıdır ve geliştiricidir. Bu yüzden kitabın hayatımızdaki önemini hiçbir zaman unutmamalıyız ve boş zamanlarımız telefonda veya tabletlerde vakit geçirmek yerine olabildiğimizce kitap okumalıyız.



SUDE BÜLBÜL

7/A

KIRMIZI BAŞLIKLİ KÜÇÜK KIZ VE KÜÇÜK KÜLKEDİSİ

Bir zamanlar, birbirini çok seven iki küçük kız varmış. Adları, Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi'ymiş. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi beraber harika oyunlar oynar, neredeyse bütün günlerini beraber geçirirlermiş. Küçük Külkedisi'nin iki tane çirkin ablası varmış. Küçük Külkedisi'ni ve onun arkadaşını çok severlermiş ancak ikisi de çok üşengeçmiş ve bu yüzden çoğu zaman Küçük Külkedisi ablalarının yapması gereken işleri de yaparmış.

Günlerden bir gün, Kırmızı Başlıklı Küçük Kız, Küçük Külkedisi'nin evinde iki gün yatıya kalmaya karar vermiş. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi beraber, her yeri temizlemişler. Yerleri ve duvarları silmişler, merdivenleri süpürmüşler ve kısa sürede evi tertemiz yapmışlar. O sırada çirkin ablalar gelmiş ve Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi'ne akşam sarayda düzenlenen bir partiye gideceklerini söylemişler. İki küçük kız da heyecanla, partiye gitmek istemişler ama ablalar partiye gelemeyeceklerini söylemişler. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi çok kızıp ormana çiçek ve böğürtlen toplamaya



gitmişler. Ormanda böğürtlen toplarken Kırmızı Başlıklı Küçük Kız'ın arkadaşı kurt gelmiş. Küçük Külkedisi çok paniklemiş çünkü kurdun Kırmızı Başlıklı Küçük Kız'ın arkadaşı olduğunu bilmiyormuş. Hemen ayakkabısını çıkarıp kurdun tam kafasına atmış. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız, kurdun onun arkadaşı olduğunu söyleyince, Küçük Külkedisi kurttan özür dilemiş. Kurt Küçük Külkedisi'nin özrünü kabul ederken, kızların asık suratlarını fark etmiş. Nedenini sorunca kızlar, ablalarının sarayda

düzenlenen partiye gideceklerini fakat kendilerinin gidemeyeceklerini söylemişler. Kurt, partiye kendisinin de gideceğini ve partiye gitmelerine yardım edebilecek birini tanıdığını söylemiş. Kurdun tanıdığı kişi İyilik Perisi'ymiş. Kurt, kızlara İyilik Perisi'ne haber vereceğini ve onların evine geleceğini söylemiş. Kurda sarılıp, teşekkür eden kızlar eve koşa koşa gitmişler.

Ablalar parti için evden çıkarlarken, iyilik perisi gelmiş ve kızlara bakması için saraydan gönderildiğini söylemiş. Parti akşamı evde kalacak çocuklara birilerinin bakması gerekiyormuş. Ablalar İyilik Perisi'ne teşekkür edip, gece yarısından hemen sonra döneceklerini söyleyip evden çıkmışlar. İyilik Perisi kızların partiye gitmek için ne kadar heyecanlı olduklarını görünce hemen sihirli asasını sallayıp bir sürü elbise yaratmış ve kızlara istedikleri elbiseyi seçmelerini söylemiş. Bir sürü elbise varmış, bazıları parlak, bazıları rengârenkmiş. Kızlar İyilik Perisi'ne kendi elbiselerini yapacaklarını söylemişler ve İyilik Perisi'nin yardımıyla kendilerine muhteşem elbiseler yapmışlar. Evden çıktıklarında İyilik Perisi kızlara şatoya yürüyerek gidemeyeceklerini söylemiş. Kızlara sihirle balkabağından bir araba yapabileceğini söylemiş ancak Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi istememiş. Onlar kırmızı kasklarını takıp bisikletleriyle şatoya gitmişler.



Kırmızı Başlıklı Küçük Kız şatoya girdiği anda "Dans edeceğim!" diye bağırmış. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi, dans pistinde zıplayıp ıslık çalıp dönüp durmuşlar. O kadar çok dans edince Küçük Külkedisinin ayakkabısı ayağını sıkmış, o da ayakkabılarını çıkarıp dansa öyle devam etmiş. Gece boyunca en çok pastayı onlar yemişler ve bir sürü arkadaş bulmuşlar. Saat on ikiyi vurduğunda İyilik Perisi kızlara gitmeleri gerektiğini söylemiş. Kızlar arkadaşlarına veda edip şatodan çıkmışlar. İyilik Perisi sihirli değneğini sallayıp kızların bisikletlerini uçar hale getirmiş. Kızlar pedallara asılıp eve ablalarından önce varıp, pijamalarını giyip, yataklarına atlamışlar ve İyilik Perisi'ne tekrar teşekkür etmişler. Ablalar eve gelince Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Küçük Külkedisi'ne akşamlarının nasıl geçtiğini sormuşlar. Kızlar "Gerçekten muhteşem, harika ve sihirli bir akşamdı!" demişler. Ablalar kıkır kıkır gülüp " Ayakkabıların da sihirli bir şekilde partiye gelmiş." demişler. Küçük Külkedisi, telaştan ayakkabılarını unuttuğunu fark etmemiş. Ablalar bir dahaki partiye birlikte gitme sözü verince, küçük kızlar mutlulukla uykuya dalmışlar.

BUSEM AKBAŞ

5-A

AŞK VE GURUR

Bir zamanlar kimseciklerin bilmediği, kartalların bile göremediği, gökyüzünün beyaza en çok yakışan mavi tonunda duygular yaşarmış. Sanmayın ki bunlar bir kuş veya birere bulutlardır. Bunlar bildiğimiz bizim kendi benliğimizde yaşayan şeylerdir. Peki, bu duygular her zaman içimizde miydiler yoksa asıl geldikleri diyarlar bambaşka mıydı?



Yine aynı monotonluğuyla ilerleyen bir günde, bütün duygular kendiışleri ile ilgileniyormuş. Yavru gülücükler ve gözyaşları bulutların üstünde en sevdikleri oyunları oynuyorlarmış. Bazen aralarında bir tartışma çıksa onların en büyüğü olan hoşgörü çıkıp olayı hemen çözermiş ve her şey eski haline dönermiş. Mutlular gökyüzünde yedi rengi de birbirinden eşsiz gökkuşağını çıkarırlarmış. Üzgünler akıttıkları her bir göz damlasını gökyüzünden insanoğluna birer bereket veya hüznü bir hediye misali gönderirlermiş. Kızgınlar ise kızdıkları zaman öyle bir

bağırırlarmış ki sesleri gökyüzünden bulutlara çarpa çarpa yeryüzüne gök gürültüsü olarak dönermiş. Her şey olması gerektiği gibiymiş anlaşılacağı gibi. Kimse kimsenin görevine karışamazmış. Geceleri hepsi güneşin doğumuna kadar dinlenir ve günışığının ilk ışıklarıyla her zamanki kısır döngünün birer parçaları olmaya devam ederlermiş. O sabah duygular için güneş doğmamış. En azından doğmuş olsa bile bu duygulara ulaşmamış. Duygular her gün içlerini ısıtan güneşin güzellik saçan ışınlarını görememişler. İlk defa duyguların başına böyle bir olay geliyormuş. Bunun nedeni ise kibirleriyle ün sanmış iki duyguymuş. "Aşk" ve "Gurur". Aralarındaki savaş yüzyıllardır devam etmekteymiş. Yeryüzündeki fırtınaların depremlerin nedeniymiş bu iki duygu. İkisi de çok önemliymiş kendi gözlerinde. Diğer duygularla aralarında bir problem yokmuş lakin bir araya

geldiklerinde ortaya çıkan duygu karmaşası onların aslında ne kadar basit ve kibirli olduklarının kanıtıymış. Bu iki duygu ayın gökyüzüne en çok yakıştığı saatten beri kavga ediyorlarmış. Bu kavgayı da tam güneşin önünde ediyorlarmış, bu yüzden de duygulara güneşin ışıkları ulaşamamış. Bu durum böyle saatlerce devam etmiş. Duygular ise ihtiyaçları olan enerjiyi güneş ışınlarını alamadıkları için hâlâ bulutların üstünde uyuyorlarmış. Bu durumun farkında olan tek bir duygu varmış, o da "İnanç'mış". İnanç duyguların içinde en büyüğüymüş. Gökyüzünün varoluşundan beri bu diyarlarda yaşamaktaymış. Hemen ardından çok geçmeden bu diyar diğer duyguların da evi olmuş. İnanca herkes sonsuz bir saygı duyuyormuş. İnancın Güneş'e ayrı bir ilgisinin olduğunu bütün duygularla beraber aşk ve gurur da bilirmiş. Fakat şu anda kibirleri yüzünden hem İnancı Güneş'ten mahrum ediyor hem de bütün gökyüzü ve yeryüzünün dengesi ile oynuyorlarmış. İnanç diğer duygular gibi bulutlarda yaşamazmış. Ay'ın üstünde yaşar bütün duyguları öylece bütün gün seyredermiş. Kavgalarına en başından beri tanıklık eden inanç tartışmanın gidişatını merak ettiği için müdahale etmemiş. Fakat saatler geçmiş ve inanç güneşi göremediği her bir saniye aşk ve gurura karşı büyük bir öfke duyuyormuş. Bu duruma yine müdahale etmemiş ama çözüm olarak duyguları uyandırmaya karar vermiş. Ne de olsa diğer duyguların da yardımlarıyla olay çözülür diye düşünmüş.

Bütün duygular bulutlar kadar hafif olan uykularından yavaş yavaş uyanmış. Bütün duygular gökyüzünün hâlâ karanlık olmasına şaşırılmışlar. Güneşin yok olduğunu düşünmüş korkaklar. Bunun üzerine gülmüş mutlular. Bütün duygular güneşin varlığı hakkında düşüncelerini paylaşıırken bulutların arkasından bağırışma sesleri duymuşlar. Sesleri takip edip aşk ve gururun yanına gelmişler. İnanç yaptığı şeyin zekice olduğunu düşünüp yüzüne bir gülümseme yerleştirmiş. Duyguların kavgayı çözeceğini ve bir daha böyle bir olay yaşanmayacağından emin olmuş. Ama olaylar inancın istediği gibi gitmemiş. Duygular olayı çözecekleri halde olayı daha fazla karıştırmışlar. Cesur gururu savunmuş. Tutku ise aşkı savunmuş. Hırslılar merhametlilerle, özlemliler de cesaretililere kavgaya tuşmuş. İnanç çözüm diye yaptığı planın sarpa sarmasına çok sinirlenmiş ve bu durumu çözebilecek son kişi olduğunun farkına varmış.

İnanç duyguların yanına gitmiş. İlk başta bulutların arkasına saklanan korkaklar dışında kimse inancın farkına varmamış. Hâlâ kavga ediyorlarmış. İnanç bu kadar saygısızlıktan sonra onlara gerçek bir ceza vermenin en doğrusu olduğunun düşünmüş. Sonra inanç onlara gür bir sesle seslenmiş. Bütün duygular öylece dona

kalmışlar. İnanç hepsini süzmüş. Ve duygulara en büyük cezanın bu cennetten farkı olmayan gökyüzünden sürülmesi olduğunu düşünmüş. Ve inanç duygulara en büyük cezayı verip, onları aciz insan vücuduna hapsetmiş.

O günden sonra da duygular insanın vücudundan dışarı çıkmak için büyük bir savaş vermeye başlamış. İnanç ise her zaman gökyüzünde güneşin turuncunun kırmızıya kaçtığı eşsiz manzarayı izlemeye devam etmiş. İnancın değiştiremediği ve belki de hiç kimsenin değiştiremeyeceği duygular arasındaki kavgaya sonsuza kadar devam etmiş...

MERVE ALTINDAĞ
7/C

AMELIA



Bir varmış bir yokmuş. Akşam sabaha dönerken, ninem çorap örerken, ablam saçını tararken, babam bakmış şaşırılmış, annem düşmüş bayılmış. Öyle güzel açmış ki bahçede güller, bakmış, imrenmiş eller. Çocuk gülü koparırken eline batmış diken. Ah ede vah ede koşmuş durmuş bahçede. Ağlamış, sızlanmış, bir ağaca yaslanmış. Ağaç eğilip bir bakmış, küçük çocuğa kıyamamış. Kocaman açmış dallarını, sarıp çekmiş küçük afacanı. Yapraklarıyla sarmış yarasını. "Geçecek." demiş "Ağlama. Ama sakın güle de ahlama. Kusur var her canlıda, gülünki de dalında." Çocuk ağacın kucağında, kuşlar kalmış havada. Çocuğa

sinir olmuşlar, gitmiş bir çatıya konmuşlar. Sinirle öterken "Cik! Cik!" bir peri görmüşler minicik. Peri kuşlara demiş ki "Acıdan canı yanana, bir ağaca sığınana, ihtiyacı var ise, her kim yardım ederse kanatları büyüsün, ağzından sihirli notalar dökülsün. Unutmayın küçük kuşlar! Masalla avunur çocuklar." Bunu duyan havalanmış. Acaba en güzel masalı kim anlatmış? Gelin biz de gidelim, bu masalı dinleyelim.

Bundan uzun uzun yıllar önce küçük bir orman kulübesinde yaşayan Mola isminde bir nine varmış. Bir gün rüyasında bembeyaz tüylü, kanatları gümüş misali parlak bir kuş görmüş. Kuş, nineye bakması için güzeller güzeli bir bebek getirmiş. Küçük bebeği ninenin kollarına bırakırken usulca kulağına " Gökyüzü kararır, bir çift göz kapanır, bir kanat ıslanır, doğa uyanır." diye fısıldamış. Nine Mola, bir bebeğin ağlamasıyla uyanmış, yatağının yanındaki pencereden rüyasındaki o güzel kuşun gökyüzüne doğru yükseldiğini görmüş. Rüyanın etkisinde olduğunu düşünmüş fakat ağlama sesi kesilmiyormuş. Hızla

kapıya yönelmiş, kapıyı açtığında küçük, hasır bir sepetin içinde sarı bir battaniyeyle sarmalanmış bir bebek bulmuş. Etrafta kimsecikler yokmuş. Nine Mola, Amelia adını verdiği küçük bebeğe yıllarca gözü gibi bakmış. İkisi de birbirine sevgiyle bağlanmış. Amelia da ninesi gibi doğaya ve hayvanlara çok düşkünmüş. Onlara verdikleri güzel şeyler için doğaya minnet duyuyorlarmış.

Günler günleri, yıllar yılları kovalamış. Amelia büyümüş, sevgi dolu, neşeli, sevimli bir genç kız olmuş. Beline kadar uzanan siyah parlak saçları, ormandaki çimenler gibi yemyeşil gözleri, kırmızı bir gül gibi kıpkırmızı dudakları ile kanatsız bir peri gibiymiş.

Amelia, her sabah olduğu gibi o gün de camına gelen minik kuş dostunun tıkırtısıyla uyanmış. Minik kuş, her sabah cama gelir, onun koyduğu ekmek kırıntılarını yer ve ardından gagasıyla camı tıklatarak onu uyandırır. Şarkılar mırıldanarak neşeyle aşağıya indiğinde ninesinin her sabah olduğu gibi pencerenin önünde hüznü gözlerle her geçen gün yok olmakta olan ormanı izlediğini görmüş. Bir yandan da kendi kendine "Yapamazdım, veremezdim. Ben nasıl kıyabilirdim ki? Sen çok kötüsün Arot." diye mırıldanıyormuş Mola. Bunu duyan Amelia, ninesinin yanına giderek onun küçük, damarları görünen kemikli ellerini tutmuş. Yaşlı gözlerini usulca kendine çeviren Mola'ya öyle meraklı, öyle ısrarcı bir bakışla bakmış ki yaşlı kadın daha fazla saklayamayacağını anladığı sırrı açıklamak zorunda kalmış. "Biliyorsun." demiş. "Ben doğayı ve tüm canlıları çok severim. Ama hayatta senden daha çok sevdiğim hiçbir şey yok. Benim kapıma bırakıldığın o günden beri sen benim her şeyimsin. Ben seninle en mutlu insan oldum. Ama bırakmaz ki Arot. Kimsenin mutluluğunu, iyiliğini istemez ki! Kötü kalpli, bencil bir yaratık o. Sen geldiğinden beri istiyor seni. Kendisi gibi kötü kalpli oğlu Sfen ile evlendirecekmiş. Benim güzeller güzeli kızımın, kasvetli, karanlık şatosunda, kendi gibi kötü, o pis yaratıkla yaşamasını istiyormuş. Eğer vermezsem doğaya, hayvanlara zarar vererek bunu bana her gün hatırlatacakmış. Bu güzel ormanı, canlıları sihirli güçleriyle günden güne yok edecek... Ama olmaz... Veremezdim."

Duydukları karşısında ne düşüneceğini ne yapacağını şaşırmış Amelia. Mola'nın yanağından süzülen yaşları eliyle silip yavaşça kalkmış yanından. Pencereden gördüğü manzara her zamankinden daha da kötü görünmüş gözüne. Titreyen elleriyle tahta kapıyı usulca açıp

her gün koşarak daldığı ormana doğru ağır ağır ilerlemiş. Kuruyan ağaçlar, suyu azalan dere... Hepsi ayrı bir acı vermiş ona.

Gel zaman git zaman doğa yavaş yavaş ölürken buna şahit olan Amelia da kahroluyor ve bu durumun sorumlusu olarak kendini görüyormuş. Öyle ya onun hayatına karşı bunca canlının hayatı... Bir gün yine artık iyice kurumaya yüz tutmuş derenin kenarında otururken su içmeye gelen geyikleri görmüş. Hepsi yiyecek



bulamamaktan dolayı çok zayıf ve halsizlermiş. Ağaçların azalmasıyla eskisi kadar sık yağmayan yağmur yüzünden kuruyan otlar üzerinde ellerini gezdirmiş. Eskiden severek yediği böğürtlenlerin artık kuru birer çalı olması çarpmış gözüne. Balığın tadını unutmaya başladığını düşünmüş. O an vermiş kararını ve karşıdaki tepenin üzerindeki o karanlık şatoya doğru yürümeye başlamış. Son kez başını çevirip ninesiyle yaşadığı kulübeye bakmış ve Sfen'le geçireceği hayatına doğru yola çıkmış.

Mola, akşam eve dönmeyen Amelia'nın seçimini yaptığını anladığında artık her şey için çok geçmiş. Amelia o karanlık şatonun bir odasında yeşeren ağaçların, mutlu hayvanların hayaliyle geçecek kötü, yalnız ve kasvetli hayatına başlamış bile. Sadece iki çirkin, kötü kalpli yaratıkla geçen, dışarıya çıkmasına bile izin verilmeyen, küf kokulu, karanlık hayatının tek tesellisi doğanın tekrar uyanacağına olan inancıymış. Nereden bilebilirmiş ki istediğine ulaşan Arot'un kötülüklerine devam edeceğini? Amelia şatoda, Mola küçük kulübelerinde günden güne mutsuzlukla erirken doğa da artık can çekişiyormuş.

Bir gün Sfen ve Arot çok kötü bir kavgaya tutuşmuş. Öyle hınç ve öfkeyle saldırıyorlarmış ki birbirlerine usulca kapıyı açıp haftalardır göremediği doğaya, gökyüzüne bakmak için şatodan çıkan Amelia'yı fark etmemişler bile.

Maviliğinden eser kalmamış kapkara bir gökyüzü karşılamış Amelia'yı dışarıda. Mutsuz bir şekilde etrafını inceleyen kızın gözü şatonun önündeki korkuluğa ilişmiş birden. Gözlerine inanamamış, kalbi hızla çarpmaya başlamış. Yıllarca onu uykudan neşeyle uyandıran küçük



dostu, korkuluğun başına konmuş ve onu bekliyormuş. Amelia'yı görünce hemen uçup konmuş omzuna. Neşeyle güzel bir şarkı söylemeye başlamış eski dostuna. Mutlulukla hüznü aynı anda yaşayan kızcağız dinlediği şarkının büyüüne kendini kaptırmışken hışımla içeriden çıkan ve çıktığı gibi de minik kuşa acımasızca vuran Sfen'in vahşi bağıırışıyla kendine gelmiş. Yaralanan minik dostunu düştüğü yerden almış avucuna. Derin bir acıyla kapanan gözlerinden süzülen iki damla gözyaşı kuşun kanadına düşmüş. İşte o an yıllar önce beyaz

kuşun Mola'ya söylediği efsane gerçek olmuş: Gökyüzü kararmış, bir çift göz kapanmış, bir kanat ıslanmış, doğa uyanmış. Arot ve Sfen taşlaşarak bir heykele dönüşmüş... Kuş canlanmış. Amelia ve Mola, yemyeşil ormanlarında, tüm canlılarla birlikte sonsuza kadar mutlu yaşamış.

İşte çocuklar, bu masalda da bencillik, kötülük kaybetmiş, iyilik kazanmış. Gökten iyiler için şans yağmış. Masalı güzelce dinleyen herkes de bundan bir pay almış. Payımızı alalım, güzel rüyalara dalalım. Bu masalı uyduran minik kuşun dediğini hep birlikte tekrarlayalım: İyi geceler, iyi uykular, tatlı rüyalar...

NİSAN KAYNAR

8/B

UZUN YOLCULUK

Evde geçen sıradan bir hafta sonuydu. Hava çok soğuk olduğu için bu hafta sonunu ailecek evde geçirmeye karar vermiştik. Cumartesi sabahında halamdan gelen o telefona kadar! Halam, babamı aramış ve babaannemin hasta olduğunu, bizleri görmek istediğini söylemişti. Artık çok yaşlı olduğundan bu haber hepimizi tedirgin etmiş, annemle yol hazırlıklarına başlamıştık. Annemle bir bavula kıyafetlerimizi yerleştirirken, babam da internetten uçak biletlerine bakıyordu. Ben, "İzmir'de hava bu kadar soğukken Erzurum'da hava nasıldır acaba?" diye düşünüyordum. Babam ümitsiz bir yüzle geldi ve yoğun kar yağışından dolayı uçak seferi olmadığını, arabayla gideceğimizi söyledi. Annemle birbirimize baktık. Çünkü bu yol neredeyse yirmi saat sürüyordu. Hemen yola çıkarsak ertesi günün sabahı erken saatlerde orada olabilecektik. Eşyalarımızı arabaya yükledik ve yola çıktık.

Öğleden sonra saat üçte, Afyon yakınlarında yemek için mola verdik. Yemeğimizi yerken bir yandan da dinlenme tesisindeki televizyondan haberleri izliyorduk. Yoğun kar yağışı nedeniyle köy yollarının kapandığı, birçok aracın da yolda kaldığı, mümkünse sürücülerin yola ıkmması gerektiği söyleniyordu. Babam halamla çok kısa bir konuşma yapabildi. Babaannemin kontrol için hastanede olduğunu ve bu gece orada kalacağını ğrendik. Hâlâ çok uzun bir yolumuz vardı, arabayla yola çıkmak da oldukça tehlikeliydi. İki seçeneğimiz olduğunu söyledi babam; ya İzmir'e geri dönecek ya da Ankara'ya gidip trenle Erzurum'a geçecektik. Ben hiç trene binmemiştim. Tren yolculuğunu sadece babam anlatırken dinlemiştim. O anlatırken çok keyifli olduğunu düşündüğümden hemen, "Trenle gidelim!" diye fikrimi belirttim. Babamla annem çaresiz birbirlerine baktılar. Yapacak bir şey yoktu. Yemeğimizi yedik ve Ankara'ya doğru yola çıktık.

Ankara'ya ulaştığımızda arabamızı park ettik ve tren garına gittik. Erzurum'a günde tek bir sefer vardı, o da saat altıdaydı. Yarım saat sonra... Biletlerimizi aldığımızda, heyecanla bileti babamdan alıp incelemek için baktım. Bu, ilk tren yolculuğum olacaktı. Biletin üzerinde, yataklı pulman, seri numarası ve pulman numarası yanında; "20 s:17 dk" yazıyordu. Babama sorduğumda gülümseyerek "Yirmi saat on yedi dakika" demek diye açıkladı ve "Yarın ğleden sonra oradayız." dedi ardından. Trende koca bir gün geçirecektim. İlk başta bu düşünce beni çok korkuttu ama sonrasında güzel bir macera olabilir diye düşündüm. Trende koca bir gün...

Trene bindik. Uçak ve otobüslerdeki gibi sıralı koltukların olduğu genişçe bir vagonun içinden geçtik. Trenin içi sıcak ve güzeldi. Hareket etmemize on dakika vardı. İki vagon daha geçtikten sonra farklı bir vagona geldik. Yemek vagonu... Tıpkı güzel düzenlenmiş bir restoran gibi pencere önlerine yerleştirilmiş masalar ve karşılıklı oturakların olduğu düzenli bir yerdi. Bizim yolculuk edeceğimiz yer, buranın arkasındaki yataklı vagondur. Daracık bir koridorda dizili, sıra sıra kompartımanların bulunduğu bu vagon, biraz dar görünüyordu. Yerimizi bulduğumuzda, hiç de öyle olmadığını gördüm. Kompartıman, duvara doğru kalkabilen tek kişilik dört yatağın ve tam penceresinin önünde küçük bir masanın bulunduğu geniş sayılabilecek güzel bir odaydı. Üstteki yataklar kapalıydı, alttakiler ise karşılıklı oturma yerlerini oluşturuyordu. Eşyalarımızı yerleştirdik ve oturduk. Tam pencere kenarında oturmuş dışarıya bakacaktım ki, yüksek düdük sesleri ve trenin düdüğüyle birlikte büyük bir sarsıntı oldu. Annem ve babam hiçbir şey olmamış gibi kendi aralarında konuşuyorlardı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken tren hareket etti. Küçük sarsıntılarla ve raylardan gelen düzenli, giderek hızlanan bir sesle, ilk tren yolculuğuma başlamıştım. Ama şimdiden önümüzdeki yirmi saat boyunca bu sese ve sarsıntıya nasıl dayanacağımı düşünüyordum. Bir saat kadar pencere önünde, tren yolunun geçtiği karla kaplı geniş ovaları ve uzakta görünen köyleri izledim. Sarsıntıya alışmıştım. Güneş batıyor ve hava gittikçe kararıyordu. Odamızın ışıkları otomatik olarak yandı. Vagonun duvar kenarlarında, tavanda olan lambalarda bir sorun yoktu ama tam kapının üzerinde bulunan küçük sarı bir lamba bozuktur. Trenin ritmiyle arada bir sönerek titreyordu. Babam kapı yanındaki anahtardan kapatmayı denedi. Diğerleri sönüyor, bir tek o kapanmıyor, titreyip duruyordu. Uğraşmaktan vazgeçtik. Yemek için ön vagona geçtik. Bu kadar sallantı arasında yemek yemek biraz garip gelmişti ama yemekler çok güzeldi. Annem ve babam çaylarını içerken, ben pencereden dışarıyı görmeye çalışıyordum. Dışarı simsiyahtı. Tek bir ışık bile görünmüyordu. Uyumak için odamıza geçtiğimizde, ben üstteki yatağı tercih ettim. Annemle babam altta, ben de ranza gibi olan üstteki yatakta yatacaktım. Yattığım yerden, pencerenin üst kısmındaki dar bir bölümden dışarıyı görebiliyordum. Babam ışıkları söndürdüğünde uzandığım yerden gökyüzüne baktım. Bir sürü yıldız vardı. Fakat hâlâ kapının üzerindeki bozuk, sürekli titreyen lambadan dolayı dışarıyı net göremiyordum. Gökyüzünü izlemeye çalışırken uyuyakalmışım.

Sabah trenin sarsıntısıyla uyandım ve tren durdu. Erzincan'a gelmiştik. Babam, dört saatlik daha yolumuz olduğunu söyledi. Kahvaltı için yeniden yemek vagonuna geçtik. Ben yine aynı pencere kenarına oturup, dışarıya baktım. Dün akşam etrafımız simsiyah olduğu için bir şey görememiştim; şimdi ise her yer beyaz olduğu için bir şey göremiyordum. Arada bir ağaçlar, elektrik direkleri, uzakta köyler görünüyordu. Uzun süre karlı dağlar ve karlı ovalardan oluşan bu manzaraya, bembeyaz bulutların olduğu gökyüzüne baktığınızda, hiçbir şey görmüyor gibi oluyordunuz. Kahvaltımızı ederken babam, "Vuslata az kaldı, nasılmış tren yolculuğu?" diye sordu. Güzel olduğunu söyledim. Sonra da merakla Erzurum'daki istasyonun adının neden "vuslat" olduğunu sordum. Babam kahkahalarla açıkladı; "İstasyonun adı değil vuslat, vuslat kavuşmak demek" dedi. Babam Isparta'daki öğrencilik yıllarında, trenle Erzurum'a her geldiğinde, babaannem onu "Vuslata erdik oğlum, hoş geldin." diyerek karşılamış. Bu yüzden öyle söylemiş. Uzun uzun güldük. Tren Erzurum'a ulaşmak üzereydi.

Erzurum'da trenden indiğimizde kar yağıyordu. Saat ikiydi ama yoğun kar yağışından akşam olmuş gibi hissediliyordu. Hemen taksiyle babaannemin evine gittik. Kapıyı halam açtı. Biz babaannemi hasta yatağında bulacağımızı düşünürken, onu kalkmış mutfakta biz geleceğiz diye çorba yaparken bulduk. Halam, annemlere "Beni hiç dinlemiyor." diye şikâyet ederken, ben mutfağa koştum, "Hoş geldin torunum." dedi. "Vuslata erdik babaanne, hoş bulduk." dedim. Gülüştük ve sıkıca sarıldık.



ÖYKÜ YAZICI

11/A



BİR ESKİ RESİM TEBESSÜMÜ

Her sabah gibi bu sabah da Feridun Amca oturduğu tekli koltuktan yavaşça kalkmış, az ilerideki masaya doğru hareketlenmişti. Her sabah gazete okumak, onun her biri birbirinin aynısı olan günlerinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Masanın üzerindeki gazetelerden birkaçını almak için elini uzatmışken gözü masadaki eski kutuya takıldı ve yaşlı kalbi birden var gücüyle atmaya başladı. Hemen bir sandalyeye oturdu ve elini usulca kutunun üzerinde gezdirdi. Bir yanı kutuyu açmak isterken bir yanı da bir o kadar açmak istemiyordu. Sonuçta kutunun içindekilere bakmayalı uzun zaman olmuştu. Yorgun kalbi o kutunun içinde saklı olan hatıralara bir sefer daha dayanabilir mi, bilmiyordu. Bu duraksamanın ardından yorgun kalbini umursamamaya karar verdi. Zaten ölümü beklemiyor muydu? Yavaşça kutunun kapağını açtı. Kutunun en üstünde duran fotoğrafı görünce yüzünde bir eski resim tebessümü oluştu. O fotoğrafın çekildiği gün ne kadar da mutlulardı. Feridun Amca ve Hülya Hanım birlikte açık hava sinemasına gitmişlerdi o gün. Hava, film her şey çok güzeldi özellikle de Hülya Hanım ve gülüşü. Hülya Hanım, büyük bir keyifle filmi seyrederken Feridun Amca da film boyunca onu izlemişti...

Sıradaki fotoğrafı görünce Feridun Amca'nın yüzündeki tebessüm silindi. Askere gittiği gün tren garında çekilmişti elindeki fotoğraf. O gün bindiği trenin kokusu, oturduğu koltuk hala ilk günkü gibi aklıdaydı. Onu sevdiğinden

ayıran demir yığınının onu tekrardan sevdiğine kavuşturacağı günü düşlemişti askerliği boyunca. Ta ki o güne kadar... Kırk üç yıl önce o fırtınalı günde eline ulaşan mektupla Hülya Hanım'ın genç yaşında amansız bir hastalık sonucu bu dünyadan göçüp gittiğini öğrenmişti. O beyaz zarf, içindeki kapkara haberi acımasızca saklamıştı ondan. Hâlbuki Hülya Hanım'dan yeni bir mektup geldiğini sanan Feridun Amca büyük bir sevinçle açmıştı o zarfı. Onu sevdiğine kavuşturacağını hayal ettiği tren, Feridun Amca'yı sevdiğinin cenazesine götürmüştü. Doğru, Feridun Amca sevdiğini hep beyazlar içinde görmek istemişti ama o beyaz kefen değildi...

Feridun Amca, eşi Selma Hanım'ın ayak sesini duyunca gözünden akan iki damla yaşı sildi, ihtiyar vücudunun izin verdiğince çabuk hareketlerle masadaki kutuyu alıp yatak odasına doğru ilerledi. Selma Hanım'a gözükmeden odaya vardı, kutuyu ve ihtiyar bedenini usulca yatağa bıraktı. Feridun Amca Selma Hanım'a âşık değildi, Selma Hanım da bunu biliyordu. İkilinin arasında sessiz bir sözleşme var gibiydi. Onlar birbirilerine yoldaşlık eden iki arkadaştı. Ne bir eksik ne de bir fazlasıydılar...

Feridun Amca'nın gözü yatağın bitişiğindeki komodinin üstünde duran altın işlemeli lambaya takıldı ve yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Feridun Amca, her akşam yatmadan önce o altın işlemeli lambayı açık bırakırdı. Sonrasında da Feridun Amca'nın uyuduğunu gören Selma Hanım lambayı kapatırdı. Oysaki Feridun Amca bilerek o lambayı açıp uyurdu. O altın işlemeli lamba ona Hülya Hanım'dan bir hediye idi. Lambanın altın işlemleri Feridun Amca'ya Hülya Hanım'ın kıvrır kıvrır olan sarı saçlarını hatırlatırdı. Lambayı açıp uyuyunca Hülya Hanım'ı yanında hissederdi. O altın işlemeli lamba Hülya Hanım'ın yeryüzündeki yansımasıydı onun için. Hüzünlenince ya da yüreğindeki özlem artınca lambayı açıp karşısında uzun saatler oturur, konuşurdu. Dışarıdan bakan biri onu lambayla konuşan bir deli sanırdı. Onun aslında sevdiğiyle konuştuğunu bilmez, bilemezdi. Lambayla uzun uzun konuşup dertleştiği günler Feridun Amca'nın Hülya Hanım'a kavuşma isteği iyice artar, öleceği günü iple çekerdi. Bugün de o günlerden biriydi. Derin bir iç çekti ve Tanrı'ya onu sevdiğine kavuşturması için bir kez daha yalvardı. Feridun Amca'nın vuslatı da ölümdü. Tanrı bugün Feridun Amca'nın yalvarışını duymuş olacak ki göğsünü saran şiddetli acıya dayanamayan yaşlı ve yorgun beden usulca yatağa serildi...

SELİN GİLGİL

11/D

KALBİMDEKİ KIŞ

Bir gece vakti çektim kapıyı, attım kendimi dar sokaklara. Bu sefer yolculuğum uzundu, sana geliyordum. Kalbimden sokaklara doğru bir ayaz esiyordu ben yürüdükçe, yağmur taneleriyse o ayazla savrulup duruyordu. Sıkıldım epeyce, yorulmuştum. Kendimden, iki dudağım arasına sıkışıp kalmış sözcüklerden kaçmak istiyordum. Oysa yürüdükçe ben tam tersine şiddetleniyordu yağmur. Tüm şehre yavaş yavaş dökülüyordu yine o söylenemeyen kelimeler. Topraklara, şu ıssız sokaklara silik bir iz bırakıyorlardı. Sabaha geçecekti elbet. Sahi her şey geçmez miydi sabaha? Ayrıca şuan merak ediyorsun, farkındayım. Bunca yıl sonra bu çocuk, gecenin bir vakti tek başına ne yapıyor diyorsun. Neden döndüm soracaksın, biliyorum. Şu köşeden bize bir simit alayım, başlayacağım anlatmaya.

Bir sabah evi düzenliyordum, son zamanlarda epeyce dağıtmıştım. Bir albüm buldum tozlu rafların arasında, bakmadan da duramadım. Malum yaşımla ilerledi artık, çocukluğa hasret başladı. Şimdi hatırlıyorum da sen anılarını gözün dolu dolu anlatırken ne de gülerdim, ben böyle olmayacağım derdim. Kaç yaşında olursam olayım içimde bir küçük çocuk taşıyacağıma yemin ederdim, uzun süre tuttum da bu sözü. Sonra kaçtım o çocuktan, hatta bugüne kadar da onu tamamen öldürebildiğime inanmıştım. Yanılmışım. Bugün albümün arasından eskimiş bir fotoğraf düştü yere, senin fotoğrafındı. Ben kalakalmışken içimdeki o çocuk bir anda belirip kavradı fotoğrafı. Canımı acıtmasın diye ondan gizlediğim tüm anıları tek tek hatırlattı bana. Ben de şimdi sana hatırlatacağım.

Anımsar mısın ilk ne zaman tanıştığımızı? Ben hatırlıyorum. İşlek caddelerin birinde elimdeki peçeteleri satmaya çalışıyordum. Hava epeyce soğuk, karnım ise açtı. Elinde simidinle yanımdan geçerken dayanamamış, sana küçücük bir parça için yalvarmıştım. Sen ise o günden sonra bana bir parça simitten çok fazlasını verdin, kocaman bir parça yaşam bahsettin. Üşüyen ellerimi tek tek ısıttın. Daha da önemlisi o masmavi gözlerinle üşüyen kalbimi sardın. Ben o gözlerden gözümü, ellerindense ellerimi çekmek istemedim hiç. Sen bana sevmeyi öğrettin, iyiliği öğrettin. O zayıf sokak kedilerinden tombul teyzelere kadar yüreğimle tüm dünyayı sarmayı gösterdin. Sen benim babam oldun.

Sonra o gün geldi, benim okumaya büyük bir şehre gittiğim gün. Bir elimde büyük bir valiz, öbür elimde senin elin vardı. Okuyup yanına dönecektim, burada çalışıp senle birlikte şu daracık sokaklara koskoca bir ömür sığdıracaktık. Gitmeden son kez senin gözlerine baktım, ilk defa uzaklaşacaktım onlardan.

Üşüdüm, çok üşüdüm. O güneşli yaz gününde, içimde ani bir kış keşfettim. Sen ise bunu hissettiğin an daha da sıkı sardın kalbimi, gözlerime gözlerinden bir parça bıraktın. Ne zaman üşüsem aynaya baktım ben, orada seni buldum.

Önce her şey yolunda gitti. Her gün seni aradım, sensiz başlayamazdım güne. Hem tedirgindim de biraz. Seni unutmak, o masmavi gözleri hatırlayamamaktan korkardım. İşte böyle zamanlarda bir sahil kıyısına gidip denizi izledim. O uçsuz bucaksız denizin içinde güvenle yol alan gemiler gibiydim ben. Kalbim senin sevginle sarılmış halde yaşadım. Yalnız olmadığımı her an hissettim.

İnsanların masalları değil, kötü sonla biten hikâyeleri vardır derlerdi, inanmazdım. Lakin doğruymuş. Senin varlığına öylesine alışmıştım ki bir anda beni yalnız bıraktığında kalakaldım. Çok kızdım sana. Önce aramalarını kestim, sonra ben aradığımda da açmaz oldun. Günlerce denedim sana ulaşmayı, kabul edemedim beni bırakabileceğini. Zamanla çabam azaldı, sonra da umudum tükendi. Ama yarattığın acı hiç geçmedi, azalmadı da. Senden kaçamadığım için kendimden kaçtım ben.

İçimdeki o küçük çocuk, o fotoğrafı gördüğündeyse artık çok geçti. Çoktan elleri seninkilere ulaşmak istercesine atılmıştı bile. Daha fazla kendimden uzaklaşmadım ben de, atladığım gibi ilk trene soluğu burada aldım. Kapını çaldım elimdeki valizle, tam yıllar önce ayrıldığımız haldeydim. Kaldığımız yerden tamamlayacaktık hikâyemizi, tekrardan tutacaktın sen öbür elimi. Kapıyı açan eller ise bir başkasınındı, bana senin öldüğünü söyledi. Hasta olmuş, yataklara düşmüşsün. Son anında bile dudaklarının arasındaki tek kelime benim adımmış. O senin öldüğün gün var ya, o gün sevgi ölmüş aslında.



Gecenin bir vaktiydi, gidemedim ben buralardan. Düşünüp durdum. Nasıl beni bırakabileceğine inanırım anlayamadım. Defalarca kızdım kendime. Asıl ben sana olan vefa borcumu bile ödeyememiş, seni o son anında bir başına bırakmıştım. Yıllarca içimde sana kırgınlıklar, öfkeler büyüt müştüm. İçimdeki kış artık beni ele geçiriyordu. Aynaya baktım ve gözlerimin içinde tekrar tekrar seni aradım. Bulamadım. Korktum, gel desem artık gelemeyeceğinden korktum. İşte bu yüzden ben sana geldim baba. Hatırlar mısın? Sen nereye baksan hep o tarafa çevirirdim bakışlarımı. Senin baktığın yerden bakmak, senin gibi görmek isterdim şu koskoca dünyayı. Şimdi elimde bir parça simit sana geliyorum. Bana tekrar sevmeyi öğret, sevmeyi öğret baba. Yavaşça bırakacağım kendimi o uçsuz bucaksız sulara, gökten düşen o söylenemeyen kelimelerden her biri adına.

Ben sana karışacağım baba, geride küçük izler bırakarak. Sabaha o izler de geçer, sen benim yanımdaysan her şey geçer. Çok üşüyorum baba, sar kalbimi.

SELİN SAFA

10/A

KALBİMİN ATIŞI

Mart sabahından birine uyanmıştım. Uyandığım zamanki halimi, yıllar geçmesine rağmen unutmadım. Yastığım yerde, yorganım sadece ayaklarımı örtüyor, kafam sola yatık, sağ elim yataktan düşmüş, sol elimde ise Eylül, Ahmet ve benim asker yolculuğuna çıkmadan önce çekildiğimiz fotoğraf var. Gece bu fotoğrafa bakarak uyumuştum. Bu fotoğraf, Eylül ile olan tek fotoğrafımızdı. O sabah beni kaldıran her zamanki gibi Ahmet'ti. Ahmet benim vefalı arkadaşım, kan kardeşim, can dostumdu. Beraber aynı mahallede büyüdük, aynı okulda okuduk, askerliğimizi aynı yerde yaptık, ikimiz de Yaşar Albay'ın yaveri olduk ve askerliğimiz bitene kadar da aynı odada kaldık.

O sabah da geleneği bozmayarak aynanın karşısına geçmiş, bağıırıyordu: "Kalk, saat on iki oldu!" O an, öncelikle ne halde olduğuma baktım ve fotoğrafı gördüm. Hemen cebime saklayıp şunu söyledim: "Kime süsleniyorsun böyle?" Onun da cevabı gecikmedi: "Gidiyoruz artık kardeşim. Süslenmiyorum, normal halime geçiş yapıyorum." İyi, dedim ve kalkıp üzerimi giyindim. O günün özelliği, benim için askerliğimin bitmesinden ibaret değildi. Sevdığıme kavuşacaktım. Doğduğundan beri hiç ayrılmamıştım ondan. Her gün, o güzel mavi gözlerini ve kıvrırcık olan saçlarını görüyordum. Bir yıl bana çok fazla gelmişti. Bu bir yıl içinde, benim hayata tutunmamı sağlayan tek şey o fotoğraftı. O kadar seviyordum Eylül'ü. Yıllardır ona olan sevgimi söyleyememiştım, yapamamıştım. Ahmet'in kardeşiydi çünkü. Ahmet hoş karşılamaz diye düşünmüştüm. Ahmet ile olan arkadaşlığımız bitmesin diye bu tavrı sergilemişim ama o gün bir karar vermişim: Sevgimi Eylül'e söyleyecektim. Onu o gün yapacağımdan emindim çünkü Ahmet ile benim ailem bizi limanda karşılayacaklarına söz vermişlerdi.

Eşyalarımızı toplayıp Yaşar Albay'a veda ettikten sonra gemiye bindik. Önümüzde iki saatlik bir yolculuk vardı. Hava güneşliydi ve hiç bulut yoktu. Denizse pek bir durgundu. Gemi sallanmadan yoluna devam ediyordu. Ben ise Ahmet'in yanına oturmuş, Eylül'ü düşünüyordum. Ahmet, "Pek bir düşüncelisin." dedi. Ben ise, "Beni düzgün uyandırsaydın böyle olmazdım." dedim. Beraber güldük. Gemi, limana yaklaşırken kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Gemiden inince daha da hızlı atmaya devam etmişti. Çünkü bizi karşılayan kimse yoktu. Biz de mahalleye gitmeye karar verdik. Mahalleye gittiğimizde herkes Ahmetlerin evinin önüne toplanmıştı. O kalabalığı görünce koşarak evin önüne geldik. Kalabalık, ikimizi görünce sustu. Ahmet, "Neler oluyor burada?" diye bağırdı. Kalabalığın içinden biri, "Başın sağ olsun

Ahmet, kız kardeşini kaybettik." dedi. Ahmet bir anda içeri koştı. Ben ise ne yapacağımı bilemedim, orada öylece kalakaldım.

Sonra birisi koluma girdi ve beni köşeye çekti. Beni köşeye çeken kişi Selda'ydı. Selda Eylül'ün en iyi arkadaşıydı. Bana şu cümleleri söyledi:" Bunu sana şu anda vermem doğru mu bilmiyorum ama bir daha sana veremem diye korktum. Araba çarptığında ben yanındaydım. Hemen ambulansla hastaneye götürdük ve ameliyata aldılar. Üstünden çıkan şeyleri de bana verdiler. Üstünden de senin fotoğrafın çıktı." Bu sözleri duyduktan sonra fotoğrafa baktım ve fotoğrafta sadece ben vardım. Eylül benim olduğum kısmı kesip saklamıştı.

O an hatırladım Eylül'ün fotoğraf çektirmeye çok istekli olduğunu. Yıkılmışı döndüm ve ağlayarak Ahmet'in yanına gittim. Sonraki günde Eylül'ü defnettik. Yıllarca toparlayamadım kendimi. Memleketimden de hiçbir zaman ayrılmadım Eylül'ü bırakmamak için. Şu yaşıma kadar evlenmedim ona ihanet ederim düşüncesiyle. Mavi gözlerini, gülüşünü ve yürüyüşünü düşünerek ve "Seni seviyorum." diyerek uyudum her gece. Yıllar boyunca ikimiz de aynı duyguları yaşamışız aslında. Ben hala o duyguları yaşıyorum ama o öldüğünden beri başka bir düşüncenin hayalini kurarak da yaşadım ve yaşayacağım:" Acaba o duyguları beraber yaşasaydık nasıl olurdu?"



SERDAR ALİ SÖNMEZ

10/D

SEYİR DEFTERİ

Kalabalık... Hem de çok... Şehrimin içinde yürüyen binlerce ayak ve onların oluşturduğu koloniyi düşünüyorum. Bu binlerce insanın sabahın yedisinde işlerine giderken acımasızca arkalarında bıraktıkları yaşamı; o düzene sokulamamış mutluluklarını düşünürken âdeta kayboluyorum. Senelerce okuyorsunuz, sonrasında bir işe gidiyorsunuz, belki evlenip bir yuva kuruyorsunuz ama yine de o telaşı hayatınızdan bir kere bile olsun çıkaramıyorsunuz. Çok yazık diyorum kendimce. Ne yazık ki yaşamadan ölen insanlara! Belki hayattaki çoğu anı tadamadılar bile...

Ben mi? Benim ne yaptığımı mı merak ediyor bu kalabalık? Ben bu karmaşıklığı izlerken bile gökyüzüne bakıyorum. Mavi bir inci gibi parlak bir yandan da ansızın çıkarabileceği bir hoyrat kadar da haşin gökyüzünü inceliyorum. Serin havanın esintisi yüzümü hafiften yakıp geçiyor ama bu manzarayı seyredebilmek için değer. Önlerine bakan o milyonlarca insan içinde bunun tadına varabilmeyi kendimde özel buluyorum. Kısacık hayatınızda ne kadar aklınızda kalacak bir anı yaşadınız gibi bir soru yöneltirlerse benim yanıtlam anılarım değil zevkine varabildiklerimden yana olur. Bir kitabı çayırda papatyalar arasında okumak, müzikle uğraşıp kulağını melodilerle mest etmek ve dahası. "Yok, daha neler canım!" diye bir ses duyuyorum. İçimdeki o isyancı kişilik yine bir ayaklanmaya başlamış ve bana karşı geliyor. "Sen de mi buradaydın eski dostum, uzun zaman oldu ortaya çıkmadın" diye içimden geçirdiğimde tek yanıtı "İhtiyaarlaşıyorsun sen ne bilirsin be adam!" oldu. Gülümsetiyor beni bu sözü. Aramızdaki vefanın sürüp uzun zamandır böylesine devam etmesi beni şaşırtıyor ve "Ne kızılıyorsun?" dediğimde de değişmeyen o huysuzluğuyla "Hemen de duygusala bağladın gülümsedikçe kırıksıklığın artıyor gelmiş burada yaşamın zevkinden bahsediyorsun, yıllanmışsın işte sana yazık ha ha !" Düşününce bir an ona hak veriyorum. Uzun zamandır aynanın karşısına geçip kendime adam akıllı bakmamıştım bile. Biraz zorlanarak cumbadaki divanımdan kalkıyorum ve büyük aynanın karşısına geçiyorum. Yılların üzerimde bıraktığı kırıksıklıklar, belki güldükçe oluşmuş yüzümdeki buruşmalar ve hafiften kamburlaşmış bedenimi fark ediyorum. Hayatın zevkini yaşamayı yıllar sonra mı öğrenmiştim ben? Ben de o kalabalıktan biriydim, kendimi mi kandırıyorum yoksa. Bedenimle yüzleşince kendimi sorguluyorum sanki derin sularda boğucu dalgalarla boğuşur gibi. Eskiye bu evde kendimi de eskittiğimi, sonrasında yalnızlık çerçevesinden hayata bakıp yaşamın artık zevkine varmam gerektiği gerçeğini yeni öğrendiğimi sır gibi saklamıştım

oysaki. Kendime yaraştıramadığım gemişimde su gibi akıp geçirdiğim, o at gözlükleriyle sadece telaş içinde yaşadığım hayatın isyanı bu size başta bahsettiğim. Kandırmamalıyım kendimi. Yorgunum sadece yürüyecek halim dahi yok.

Aklımda yankılanıyor yine o ses ama bu seferki bir isyan değil:

Çok yorgunum bekleme beni kaptan.

Seyir defterini başkası yazsın.

ınarlı, kubbeli, mavi bir liman.

Beni o limana ıkaramazsın...

Sessizlik oluyor içimde. Nazım Hikmet'i yaşıyorum sanki. İçimde biriktirdiğim isyanın bendeki geçmişiyle yzleşiyorum sadece. Belki çoğu kişi affetmiştir kendini diye avutuyorum kendimi. Sen de affet, kalan ömrünün zevkine bak diyorum. Yaşaman gerek geçmişe inat.



SİMAY DEMİRKAP

10/A

SON SİYAH BİSİKLET

Saat 06.45; dedemden kalma eski, antika çalar saat çalıyor ama ben zaten uyandım. Nedendir bilmem, uyku tutmaz oldu son günlerde. Kalktım, elimi yüzümü yıkadım. Banyo musluğuyla uğraştım biraz. Yeni eve taşınalı üç hafta oldu; ilçemi de değiştirtince henüz bir tesisatçı bulamadım, iki haftadır sıcak su için uğraşıyorum. Sıcak, soğuk bir duş aldıktan sonra mutfağa geldim. Tezgâhın üstünde yıkanmamış tabaklar, yerler ekmek kırığı içinde... Masanın üstündeki elmayı alıp çıkıyorum evden. Bu mahallenin en sevdiğim yanı eski, dar ama samimi sokakları. Etrafa bakına, bakına yürüyorum.

Üniversite biteli dört sene oldu. Psikoloji okudum ben, üstüne yüksek lisans, doktora. Üç ay bir terapi merkezinde çalıştım. Sonra bir gün bir kapımızın önünde bir mektup bulmuş annem. Kibarca kovulduğum yazılan bir mektup. Gerekçe olarak da terapiye gelen insanları çok yargıladığımı, bu yüzden de insanların rahatsız olduklarını yazmışlar. İnsanlar neden eleştirilmeyi sevmez? Aslında kendilerinin yapması gereken şeyi bir başkası yapıyor diye sevinmeliler bence. Onların kötü ve eksik yanlarını görüp düzeltiyordum sadece. Neyse, o günden sonra hep iş aradım. Birkaç işe daha girdim, hepsi elimde patladı. Anneme göre boşa gitmiş yıllardı üniversite yıllarım, "elimde patlayan" yüksek lisans ve doktora diplomaları... Babamsa beceriksizliğimden yakınırды. İnsanlarla konuşmayı bile beceremeyen bir psikologdum babama göre. Ben de bıraktım. Kendimi kitaplara verdim birkaç ay. Odamdan çıkmadan günlerce kitap okudum. "İlham perisinin" gelmesini bekledim, gelmedi. Sonrasındaki dört sene mesleğimle ilgili olmayan her şeyi denedim. Garsonluk, ayakkabıcılık, kasiyerlik... Birkaç hafta boyunca bir kadın kuaföründe bile çalıştım. Bu dört senede meslek hayatım boyunca gözlemleyemeyeceğim kadar çok insan gözlemledim. Üç hafta önce de artık bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Şehri gezdim, bizimkilerden uzak bir semtte, bu şirin, yazlık mahallede küçük bir dükkân buldum. Geçirdiğim saçma sapan senelerden elimde kalan üç beş kuruşla burayı satın aldım. Babam da kiradaki evi satıp dükkânıma yakın bir ev aldı ve işte, şimdi buradayım. Mesleğimden tamamen uzakta, küçüklükten beri bildiğim işi yapmaya karar verdim: bisiklet tamiri. Dedem, 1992'de ölmeden önce küçük bir bisiklet dükkânı vardı. Para falan almadan mahalledeki çocukların bisikletlerini tamir ederdi. Bana da epey bir şey öğretmişti. Hatta hastalığını son dönemlerinde ben idare etmişim dükkânı. Yani, baba mesleğine dönüş.

Kapının kilidinin açıp içeri girdim. Etrafın tozunu aldım, annem ve babamı arayıp onlarla konuştum ve beklemeye başladım. Aslında şimdilerde bisiklet süren pek kalmadı ama bu mahalle öyle değil, adeta eski günlerdeki gibi bisikletli çocuk kaynıyor. Zaten benim amacım da deli gibi para kazanmak değil, biraz da kedimi denemek istiyorum aslında elimdekiyle ne kadar idare edebilirim.

Saatler hızlı geçti bugün. İki lastik, üç fren tamiri; bir de eski bir motorun kırık aynasının değiştirilmesi... Onun dışında, çevredeki esnafla sohbet ettik biraz. Dükkânı kapatmış, çıkmak için hazırlanırken kapı açıldı. Arkamı dönmeden "Kapatıyorum." diye seslendim ama arkamda hala bir hareketlilik olduğunu hissedebiliyordum. Arkamı döndüm. Kızıl, kıvrıkcık saçları belinden biraz daha aşağılara uzanan yaklaşık altmış altmış beş kilo, bir yetmiş boylarında; küçük ama dolgun dudaklı, minik burunlu ve adeta son baharda yere düşen o ilk yaprak gibi canlı bakan yeşil gözlere sahip biri karşıladı beni. Üstünde bol, siyah bir pantolon; beyaz dar bir tişört ve yüzünde siyah, büyük çerçeveli bir gözlük... O, çok güzeldi. Hatta o kadar güzel, o kadar büyüleyiciydi ki; içeri gireli yaklaşık beş dakika olan kıza hâlâ dikkatle baktığımı - ve kızın ağladığını - ancak o ellerini birbirine vurunca fark ettim. Hafifçe silkelendim, boğazımı temizleyip kıza cevap verdim: "İyi akşamlar?" Kız hâlâ ağlamaklı, dışarıdaki siyah bisikleti gösterip kaza yaptığını kendisine bir şey olmadığını ama bisikletin çok zarar gördüğünü söyledi. Bir an önce tamir etmemi rica etti, hızla çıkıp gitti. Arkasından bakakaldım. Daha önce hiç böyle olmamıştım, resmen dilim tutulmuştu. Şimdiye kadar gördüğüm her insanla rahatlıkla iletişim kurup onların duygularını analiz eden ben, ağzımı açamamıştım bile. Aklımda bu sorular, dışarı çıktım. Bisiklete baktım uzun uzun. Sonra saate aldırmadan dükkânı tekrar açtım. İçeri girdim, bisikleti tamir etmeye başladım. Saatlerce uğraşırken bisikleti görmüyordum bile. Bisiklet, isimsiz kıza dönüşüyordu. O güzel gözleri yaşlı, ağlıyordu sanki bisiklet. Sabah altıda kafamı tamamen tamir olmuş bisikletten kaldırdığımda, anlamıştım: ben bu kıza âşık olmuştum.

Eve gittim. Birkaç saat uyuyup - ona uyumak denirse - tekrar bisikletçiye geldim. Bütün gün bütün gün kıızı bekledim. Gelmedi. Ertesi gün, sonraki ve ondan sonraki gün de. "Siyah Bisiklet" koymuştum kızın adını. Siyah Bisiklet, siyah bisikletini bırakalı bir hafta olmuştu. Bir haftadır gözüme uyku girmeden gece gündüz onu düşünüyorum. Nihayet bir haftanın sonunda kıızı aramaya karar verdim. Bildiğim yerlerin çok dışına çıkamazdım, çıksam da bulamazdım. Ben de bisikletçinin çevresinden başladım aramaya. Tek tek evleri gezdim. Herkese kıızı tarif ettim.

İki gün boyunca her boş vaktimde onu aradım. Üçüncü günün sabahı saat 07.15, bisikletçinin önünde kızıl saçlı bir kız... Yanına gittim. Kafasını kaldırdı, Siyah Bisiklet. Dükkânı açtım, içeri girdik. Ben gözlerimi kızdan alamıyorum. Konuştuk biraz, yeni taşınmış mahalleye. Son sınıf tıp öğrencisiymiş. Bisiklet için teşekkür etti, borcunu sordu. Mahalleye hoş geldin hediyesi olsun dedim, ısrar etti. Ben de kendimden hiç beklemediğim bir şey yaptım. Akşam yemeğe çıkmayı teklif ettim. Önce inanmadı kız, bir an duraksadı. Sonra düşünür gibi oldu ve kabul etti. Saat sekiz diye sözleştik. Bir parça kâğıda evinin adresini yazdı ve gitti. O gidine birden gurbetteymiş gibi hissettim kendimi. Sanki sevdiklerimden, şehrimden; hatta kendimden uzakta, yapayalnız kalmış gibi. Nasıl bir şeydi bu böyle? Aşk mıydı bu?

Nasıl geçti zaman, bilmem. Küçük dükkânın içinde bir oraya bir buraya yürüyüp durdum. Altıda kapattım, eve gidip hazırlandım ve kızın evine gittim. Kapıyı annesi açtı, biraz konuştuk, sonra erkek kardeşi geldi; hepsi de çok tatlı insanlar. Annesi biraz endişelenmiş, daha adımı bile duymadıkları için. Haklı da, ben olsam ben de tedirgin olurum. Telefon numaramı ve gideceğimiz yerin adresini verdim annesine. O sırada aşağı indi. Üzerinde lacivert, pileli bir elbise; saçlarını yukarıdan bir atkuyruğu yapmış. Ailesiyle vedalaşıp yola çıktık. Zaten yazlık bir yerdeydik. Biraz yürüyünce de denize ulaştık. Sahil boyunca uzanan balıkçılardan en sondakine, Ahmet Amca'nın yerine oturduk, yemeğimizi söyledik. Bir yandan tatlı bir sohbet, bir yandan da yemeklerimizi yedik. Sonra kalktık oradan, sahil boyunca yürüdük biraz. Bir başka sefer için sözleşip ayrıldık.

Yedi ay... Hayatımın en güzel anılarını biriktirdiğim yedi ay, on üç gün yaşadık onunla. Yedi ay, on dördüncü güne kadar da ne benim aklıma geldi, ne de o söyledi: bana bisikletini bırakmaya geldiği gün neden öyle ağladığını. Nisan 21... Sabah beşte apar topar bir telefonla uyandım. Hastaneye kaldırmışlar. Hemen öğrendim yerlerini; semtten uzaktaydı hastane, neden diye sormadım. Geç kalmışım. Tam on iki dakika geç kalmışım. Elimizden geleni yaptık dediler, bir şeyler daha söylediler; anlamadım. Çöktüm olduğum yere; ne zaman kalktım, hatırlamıyorum.

Bir buçuk hafta geçti, Siyah Bisiklet' imi son gördüğüm günden beri. O günden beri evde, koltuğun üstünde yatıyorum. Annesi arayıp çağırmasa, daha da kalkmam. Gittim evlerine. Odasını düzenliyormuş. Bana ait bir şey bulmuş. İçeri girdim, odasına çıktım. Bomboş oda, yatağın üstünde "sevgilime" yazılı bir mektup... Açtım içini, içinden bir mektup, küçük bir zarf ve biraz para düştü.

Mektubu nasıl bitirdiğimi hatırlamıyorum. Ağlama sesine gelmiş annesi. Zar zor sakinleştirdi beni. Kansermiş. Söylemek istememiş bana, annesini de tembihlemiş. Son evrelerinde, akciğer kanseri... Oysa sigara içmez, kendine dikkat ederdi... O yüzden ağlıyormuş bisikleti bırakmaya geldiği gün, o yüzden kaza yapmış. O gün öğrenmiş kanser olduğunu. "En fazla beş ay" demiş doktorlar. İki ay on üç günü de benim olsun. Para da siyah bisikletinin borcuymuş, öyle yazmış.

Mektubun içinden düşen zarfın içinde de küçük bir kâğıt... Üstünde "evet" yazıyor. O da son aylarda, kendi kendime yaptığım evlilik teklifi provalarının yanıtı...

Saat 06.45; dedemden kalma eski, antika çalar saat çalmıyor artık; çünkü ben zaten hiç uyumuyorum. Kalktım. Banyo musluğunu tamir ettireli on gün oldu. Yeni eve taşınalı da bir yıla yakın. Tezgâhın üstü de yerler de tertemiz. Çünkü ben aylardır neredeyse hiç yemek yemiyorum. Masanın üstünde elma da yok artık. Son aldıklarım kurtlanmıştı. Bu mahallenin bu eski, dar ama samimi sokaklarını da sevmiyorum. Etrafa hiç bakmadan, sadece önüme bakarak bisikletimi sürüyorum, siyah bisikletimi...



SUDE SÜMBÜL

9/E

GERİ DÖNME İSTEĞİ

Odamdaki perdeleri geçip bütün odamı aydınlatmayı başaran güneşin ilk ışıklarıyla uyandım. Denizin ortasında, küçük ama bana ve birkaç arkadaşına yeten bu gemide güne başlamak oldukça zor oluyordu. Tüm gün oyunca geminin içerisinde sallanıyor olmak beni en çok rahatsız eden durumdu. Ancak güneşin doğuşunu ve batışını, masmavi denizde oluşturduğu yakamozu görmek bütün bu rahatsızlığa değermişti.

Her sabah olduğu gibi manzarayı izlemek için güverteye çıktım. Şu koca dünyada kendimi en özgür hissettiğim yer burasıydı. Gördüğüm bu manzara, duyduğum denizin mükemmel sesi, martıların oluşturduğu bu güzel görüntü beni benden alıyordu. Burada bulunan birinin kendini tamamen doğaya bırakacağına yemin edebilir. Dert, tasa kalmıyordu.

Güneşin tamamen doğmasıyla oturduğum yerden kalktım ve içeriye girdim, böylece rutin ve sıkıcı hayatıma geri dönmüş oldum. Her gün aynı şeyleri yapıyorduk: ilk olarak denizde açılıp nereye istersek oraya gidiyorduk. Sonrasında klasik olarak denize girip arkadaşlarımla güneşleniyorduk. Yemek yapıyor ve akşam olunca da tombala ya da kart oyunu oynuyorduk. Arkadaşlarımı ve bu küçük gemiyi seviyordum ama daha ne kadar böyle devam edeceğiz bilemiyorum. Bundan birkaç yıl önce kendime biraz zaman vermeyi istemiş ve burada kalmayı uygun görmüştüm. Ama şu günlerde fark ediyorum ki kendime yeteri kadar zaman verdim.

Dilan'ın "Yine aynaya bakıp dalmışsın. Ne düşünüyorsun bu kadar anlamıyorum. Hadi gel kahvaltıdan önce denize girelim!" demesiyle kendime geldim. "Sadece gelecekteki kendimi görmeye çalışıyorum." Diye cevap verip artık geri eve dönmemiz gerektiği hakkında konuşacaktım ki bana göz devirip denize doğru ilerledi. Artık arkadaşlarımla düşüncelerim uymuyordu galiba. Ders çalışmamızın, belki de bir yerlerde işe başlayıp para biriktirmemizin gerektiğinin farkında olan bir tek bendim galiba. Ah, keşke zaman gün doğumunu izlerken dursaydı! Öyle olunca şimdi bunların hiçbirini düşünmez, gayet keyifli bir durumda olurdum.

Geri dönme konusunu biraz daha erteleyip Dilan'ın isteği üzerine deniz doğru ilerledim. Gökçe, Dilan ve Sude su savaşı yapıyor ve kahkahalar atıyordu. Daha geçen ay ben de onla gibi bunlardan çok zevk alıyordum. Şimdi bir anda ne olmuştu da aniden sıkılmıştım? "Elif hadi sen de katıl bize." Diyerek bana su sıçratan Gökçe'ye gülümseyip suya kendimi bıraktım.

Akşam yemeği hazırlamamızla birlikte hepimiz sofraya geçtik. Sude'nin "Son günlerde canın sıkkın gibi, bir sorun mu var?" demesiyle bizim kızlara sorunumu anlatmaya başladım.

Bütün endişelerimi, gelecekte doğru düzgün bir mesleğim olmasını istediğimi ve bunun için artık eve dönmemiz gerektiğini onlara söyledim. Doğrusu onlardan "Hayır, daha neler!" veya "Sana inanmıyorum bu gemiye binerken bir daha geri dönmeyeceğimizi konuşmuştuk." gibi cevaplar bekliyordum. Ancak hepsi bana gülümsedi ve üzerine düşününce haklı olduğumun farkına vardılar.

Hep beraber ortak bir karar aldık ve kendimize iki hafta kadar daha izin verdik. Artık belirli bir planımızın olmasıyla ben de yeniden tekneden ve rutin hayatımdan keyif almaya başladım. Son iki haftamız olmasının sebebiyle hepimiz gemiye biraz daha bağlandık ve hazır imkânımız varken farklı koyalara gitmeye karar verdik. Yaklaşık dört yıldır bu gemide kalıyorduk ve sadece Ege kıyılarında dolaşıyorduk. Ya Bodrum ya Çeşme ya da Foça'ya gidiyorduk. Son zamanlarımızın kıymetini bilmek adına Yunan Adaları'na gitmeye karar verdik ve galiba dört sene boyunca hiç eğlenmediğimiz kadar eğlendik. Her gün geminin tepesinden aşağıya atladık, arada karşılaştığımız kareтта karettalarla birlikte yüzdük, tüplü dalış yapmayı denedik ve daha bir sürü aktivite yaptık.

Çok hızlı geçen iki hafta ile dönüş gününe geldik. Gün doğuşunu bu kadar yakından izlemeye, denizin çıkardığı bu sesi dinlemeye, martıların oluşturduğu bu görüntüyü izlemeye saatler boyunca devam edebilirdim. Bunu son kez yapıyor olmak içimde bir hüznün oluşmasına neden oluyor. Galiba en özgür hissettiğim yeri bırakmayı ben kendim istedim. Ama bu yeri bıraktığım için pişman değilim.



En azından artık aynaya baktığımda geleceği ile ilgili kaygıları olan bir kız görmeyeceğim. Kendinden emin, gelecekle ilgili istekleri olan ve kendini sağlam adımlarla geliştirecek bir kız göreceğim. Ki bu hissin doğanın üzerimde bıraktığı özgürlük hissinden daha büyük bir etkiye sahip olacağını düşünüyorum.

Arkadaşlarımla da uyanmasıyla eşyalarımızı hazırlamaya ve eve doğru yol almaya başladık. Hepsinin geri dönme isteğine karşı bu kadar anlayışlı olması bana gerçekten ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha gösterdi. Dört yıldır birlikte yaşıyor olmamızın yanında isteğine karşı bu kadar destek çıkması ne kadar vefalı arkadaşlar edindiğimi bana gösterdi. Böyle arkadaşlara sahip olduğum için ne kadar şükretsem az kalır. Umuyorum ki bütün hayatım boyunca bu arkadaşlığa sahip çıkarız.

UMAY TAHTASIZ

10/D

MAVİ

Can küçük bir sahil kasabasında yaşıyordu. Babası o kasabada doğup büyümüş ve neredeyse o kasabadan hiç çıkmamıştı. Aile mesleği olan balıkçılıkla geçiniyorlardı. Öyle ki Can'ın babası insanlardan çok denizi ve balıkları tanıyor, onlarla konuşuyordu. Can'ın annesi ise küçük bir bakkal dükkânı işletiyordu. Sakin, huzurlu ama Can'a sıradan gelen bir hayatları vardı.

Can her sabah uyandığında okul yolunda ona eşlik eden mavilikten, baktığı her yerde aynı mavi rengi görmekten sıkılmıştı. Balıkçı teknelerinden, denizin kokusundan ve her gün yürüdüğü okul yolundan... Bir sabah yüzünü yıkarken aynaya baktığında kendisinin on yıl sonraki hayalini gördü. Yine bu kasabada, bu evdeydi. Hep aynı yerde mi olacaktı? Büyük bir korkuya kapıldı. Yaşamak istediği çok daha büyük bir şehirdi ve bunun için ne yapması gerektiğini düşünmeliydi. Hızlıca okul giysilerini giyip evden çıktı ve aynı yoldan okula yürümeye başladı. Kasabanın küçük limanında bir kalabalık olduğunu fark etti ve oraya doğru gitti. Herkes uzaktan görünen büyük gemiye bakıyordu. Kasabada daha önceden hiç görmedikleri büyük bir yolcu gemisiydi bu. Merak ve biraz da endişe içinde neler olduğunu anlamaya çalıştılar. Gemi kasabanın açığına demir atmıştı. Daha sonra bazı insanların gemiden indirilen küçük bir tekne ile kendilerine yaklaştığını fark ettiler.

Can ve kasabalılar için sıra dışı bir sabahı. Neredeyse kasabanın tümünü kaplayacak kadar büyük bir gemiydi. Nereden geliyor, nereye gidiyordu? Neden buralardaydı? Gemiden inen tekne yanlarına ulaştığında herkes heyecan ve merak içerisindeydi. Yaklaşan teknedeki bembeyaz üniforması içerisinde genç bir kaptan indi. Tanıdık bir yüzdü sanki ama nereden tanıdıklarını çıkaramıyorlardı. Üniforması nedeniyle tek tahmin edebildikleri o büyük geminin kaptanı olduğuydu.

Genç adam teknedeki kalabalığın içine daldı ve "Beni tanımadınız mı?" dedi. "Ahmet amca, Salih dayı, siz de mi tanıyamadınız beni? Ben Kemal." diye ekledi. Balıkçı Hasan'ın oğlu. Kalabalıktan o anda bir uğultu yükseldi. Herkes "Mavi" adlı teknesiyle balıkçılık yapan Hasan'ı ve küçük oğlu Kemal'i nasıl unuturdu? Hasan'ı uzun yıllar önce bir deniz kazasında kaybetmişlerdi. O zamanlar Kemal ve annesi ailelerinin yaşadığı İstanbul'a taşınmak zorunda kalmışlardı. Kasabalılar o gün bu gündür onlardan haber alamıyorlardı. Aradan yıllar geçmiş, Kemal bir kaptan olmuştu. Babasını kaybettiği maviliklere kafa tutuyordu sanki. Dünyanın bir ucundan diğerine çok büyük yolcu gemileri, bazen de yük gemilerine kaptanlık

ederek dolaşıyordu. Kasabaya olan vefa borcu için yakınlarından geçerken demir atıp uğramıştı.

Kasabalılar çok duygulandılar. Gittiğinde çocuk yaşta olan Kemal'in yıllar sonra böyle bir gemi kaptanı olmasından gurur duydular. Onları hatırlaması ne büyük bir mutluluktu. En önemlisi de Can artık gelecekte ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Açık denizler onu bekliyordu. Kaptanlık eğitimi için ne yapması gerektiğini öğrenecek, Kemal abisi onun kılavuzu olacaktı. O sabah aynada gördüğü yüzü bu beyaz giysiler içinde olacaktı bir gün, bundan emindi.



YAMAÇ ÖMÜR

10/A

İZMİR'İN MAVİSİ



Aynadaki aksime bakıyorum. Bana eskilerden tanıdık gelen bir çift mavi göz var karşımda. Öylece dikilmiş, bakıyor. Gözlerimin içine baktıkça gözlerim, daha çok hatırlıyor onun gözlerini. Onun Ege misali masmavi gözlerini... Ah öyle biriydi ki gönlüme od düşürmüştü tek bir bakışıyla, bir daha söndüremedim sonra. İzmir kadar güzel, belki de güzelliğini İzmir'den alan tam bir İzmir sevdalısıydı. Ben ki - İstanbul'un kalabalık yalnızlığında sıkışıp kalmış, ne çocukluğunu ne de sevdayı yaşayabilmiş bir delikanlı- nasıl kaçabilirdim onun özgür akıntısından?

Bundan kim bilir kaç sene evvel iş için İzmir'e gittiğimde tanışmıştık onunla. Kendisiyle yarışır güzellikteki kızını her gün yaptığı gibi Alsancak'ın çimlerine götürmüştü, oynuyorlardı birlikte. Seyre daldım bu iki inciye. Ege'nin iki güzel incisini... Böyle sabaha kadar durup onlara bakıp iç çekebilirdim. Onları her gün izleyebilecek olan şanslı adamı kıskandım.

İki mavi safir parlıyordu hala çimlerde. Gördüğüm en güçlü ve kendinden emin gözüken kadının gözleriyle gözlerim temas etti. Doğru olmadığını bile bile iki kelam etmek bu güzel hanımla, girebilmek o bilmediğim özel düşünce dünyasına, göz göze gelip o cüretkâr mavi gözlerinde kaybolmak, gerekirse ölmek uğruna... Düşünemedim o an başka bir şey. Senelerdir İstanbul'da aradığım huzuru İzmir'de hemen buluvermiştim sanki. Ömrümde bir kere bencil olmak istedim.

Sadece bir kez konuşmak, ömrümün en anlamlı birkaç dakikasını geçirmek istedim. Nitekim yaptım da. Ağzından çıkan her bir kelam beni sarhoş etmeye yetiyordu. Öyle ki bir ara hayal gördüm de söylediklerini ben uyduruyorum sandım. Çünkü evli olmadığını, hamile kaldığı zamanda sevdiği adamın hazır olmadığını, çocuğu aldırmasını söyleyip ortadan kaybolduğunu söyledi. Yeni tanıştığı bir adama böyle özel şeylerini anlattığı için rahatsız olur diye düşünmüştüm ancak utanmıyordu halinden. Sevmenin ayıp olmadığını söylüyordu ki çok haklıydı. Kafasını yana çevirip kızına baktı. "Ben hayatımın amacını buldum, daha fazlasında gözüm yok." dedi. Kısaca hayatında bir kişiyi daha istemediğini belirten cümleler söyledikten sonra kalkmaya yeltendi. "Gitme, kal!" diyemedim. Tüm benliğimle hayatını güzelleştireceğime dair yemin edemedim. Gitmeden önce son birkaç cümle söyledi: "Ben İzmir'e; denizine, özgürlüğüne, hiçbir zaman beni yalnız koymamasına sevdalıyım. Bak sevenimi aldı kalbimden ancak bir küçük muhtaç koydu karnıma. Ben nasıl olur da istemezdim onu! Söz verdim kendime, her ne olursa olsun ne kimse gitsin hayatımdan ne de kimse girsin diye. İzmir bana asıl hayatımı verdi. Bir çift mavi göz benim hayatım. Burada sahip oldum hayatıma, burada gözlerimi yumarım. Başka yer yabancıdır bana." Anladım ki bu güzel hanımın İzmir'e vefa borcu vardı. Hayatının anlamını bulması karşılığında vefasını, her gün ona olan sevdasını canlı tutarak ödüyordu.

Bir düş gibiydi İzmir benim için. Geldim, hayatımın en güzel dakikalarını geçirdim ve yavaş yavaş, gerçeğe dönmeyi istemeyerek uyanıyorum. Gitmeden önce son bir kez bakmak istedim uzaktan İzmir'e. Kim bilir daha hangi hayatlar anlam bulmuştu onunla. Alsancak limanına kadar yürüdüm kafamda bin türlü düşünce ile. Gemiye bindim, açıldık, açıldık... Uzaktan bakınca Victor Hugo'nun bir sözü geldi aklıma: "İzmir bir prenestir, bazen bir sevgili veya eş, bazen kız kardeştir, bazen de küçük bir kız çocuğu." İmkânım el verseydi de alsaydım tüm varlığımı İstanbul'dan burada yaşasaydım. "Bir kız çocuğu" kollarını açsaydı da kabul etseydi beni dünyasına. Ama yapamazdım. Hayat o kadar tozpembe değil ne yazık ki!

Döndüm İstanbul'a. İstemediğim bir hayata sıkışıp kalmışım, düzeltmek için can atıyorum. Benim hayatımın amacı da aynı o güzel hanımınki gibiymiş demek ki. Bir kız çocuğu için çabalamak...

YASEMİN ŞANAL

10/F



Eraslan Vakfı

